

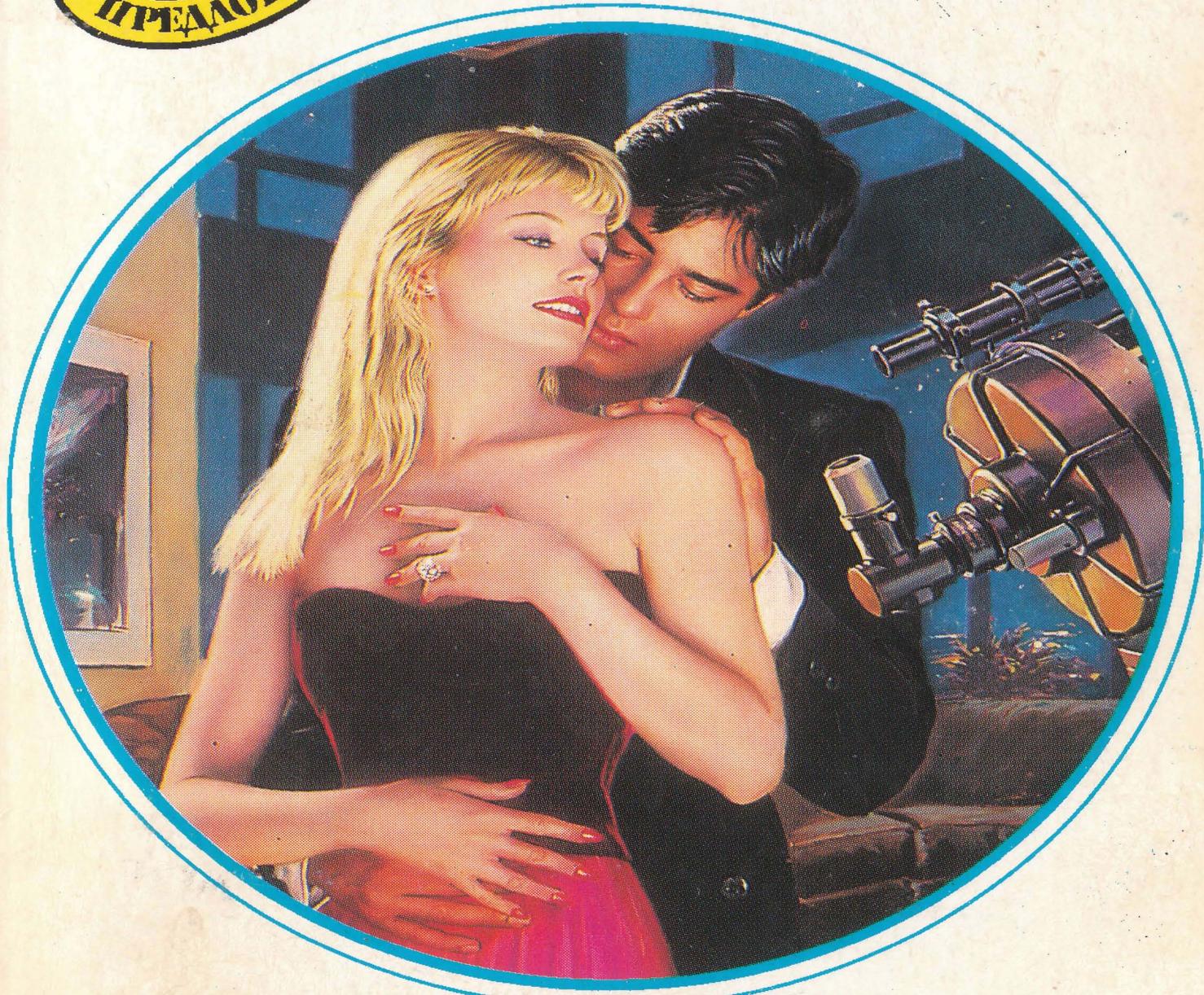
HARLEQUIN®

Романс® 81

ГОСПОДАРЯТ
НА СТРАСТТА

Джаклин БЕЪРД

ДЖАКЛИН БЕЪРД

ГОСПОДАРЯТ НА СТРАСТТА

Превод: Надя Златкова

chitanka.info

Пътищата на милионера Люк и Париза се пресичат отново по необичаен начин. Той притежава снимки, компрометирали приятелката й Мойя! Париза решава да ги открадне от него. Люк обаче я залавя! За да не я предаде на полицията и да върне снимките на Мойя, той поставя едно невероятно условие — Париза да се омъжи за него! Дали тя е готова да плати тази твърде висока цена за приятелството си?

ПЪРВА ГЛАВА

Париза опитваше да се промъкне през прозореца на банята с краката напред и докато предпазливо търсеше пода, первазът се вряза в корема ѝ.

„По дяволите!“, изруга наум тя, когато усети, че едната ѝ обувка се е намокрила. Ако някога успееши да измъкне крака си от тоалетната чиния, а самата тя да остане невредима след това приключение, щеше да убие приятелката си Мойя!

Париза помисли, че сигурно е болна, след като се съгласи с глупавата идея на Мойя за кражба с взлом в апартамент на третия етаж в Мейфейър! Какво от това, че някой изнудваше Мойя? Тази глупачка е трябвало да има поне капка ум в главата си и да не позира на плажа пред някакъв италианец чисто гола, само с панделка на врата си! Когато в „Таймс“ се появи съобщението за годежа на Мойя със сина на висш съдия, чийто брат бе епископ, италианският мошенник се бе свързал с нея и беше поискал пари, за да не публикува снимките.

Париза почувства, че краката ѝ най-накрая докосват пода и въздъхна с облекчение в тъмнината. Постоя неподвижно, докато очите ѝ привикнаха с мрака, като опитваше да се ориентира. В студеното сиво утро на предишния ден планът изглеждаше съвсем прост. Мойя си бе уредила среща с италианеца тази сутрин в апартамента му, за да преговарят за снимките, и бе успяла да остави прозореца на банята отворен. За щастие той не бе забелязал това, преди да излезе, и тъй като бе управител на едно от най-големите казина в Лондон, нямаше никаква вероятност да си е вкъщи в петък вечерта. До този момент всичко вървеше по план. Париза трябваше само да прекоси коридора, да влезе във всекидневната и там, според Мойя, щеше да намери снимките, заключени в чекмеджето на бюрото — видяла да ги слага там същата сутрин, когато му обещала да плати на следващия ден. Защо тогава сега, в десет вечерта, когато навън бе непрогледен мрак, Париза започваше да изпитва съмнения?

„Все пак апартаментът изглежда съвсем пуст“, каза си тя окуражаващо и когато очите ѝ привикнаха с тъмнината, успя да различи очертанията на врата на по-далечната стена. Направи крачка напред и застина ужасена.

През една полуотворена врата от същата страна на коридора се процеждаше светлина и Париза успя да се закове на място, точно преди да нахълта в тази стая. Изруга наум — долитащите гласове бяха съвсем ясни... Притай се зад полуотворената врата с разтуптяно от страх сърце. На отсрецната стена имаше огледало и в него видя отражението на мъж. Той беше с гръб към нея, но Париза веднага позна жената, която стоеше с протегнати към него ръце. Това беше Марго Мей, зашеметяващо красивата червенокоса и добре известна с любовните си авантюри кабаретна певица.

— Наистина щях да ти се обадя утре, Марго, но тази вечер имам работа и все още не съм свършил.

— Люк, скъпи, не ми се сърди — прегръщаща го Марго. — Не можех да чакам повече. Толкова отдавна не сме се виждали... Липсваше ми!

Париза почувства как се изчервява. Люк... Вече бе чувала това име... Не можеше да бъде той! Тя трябваше да се махне оттук колкото може по-бързо. Двамата се целуваха и само след минута щяха да се озоват в леглото, до което стояха. Но за нейно учудване мъжът умело се освободи от ръцете, обвити около врата му, и отстъпи назад.

— Не тази вечер, Марго. Казах ти, че съм зает. Ще те изпратя до вас — изрече той студено.

— Но, Люк...

— Не.

Париза почти съжали жената, на чието лице се изписа гняв при арогантния отказ на мъжа, но този гняв бързо бе скрит зад чувствена усмивка.

— Отхвърлена от самия господар на страстта — прошепна дрезгаво тя. — Защо, Люк? Знаеш колко сме добри и двамата, а и много отдавна не сме били заедно...

Париза едва потисна отвращението си. „Господарят на страстта“ — каква глупост! По-скоро бе „майстор на порнографията“. Нима тази жена не разбираше какво нищожество е той?

— Може би, но не сега. Ще се реванширам, обещавам ти. Сега обаче трябва да си тръгваш.

— Това значи ли, че си размислил и ще ме вземеш със себе си в Италия за празненството на майка ти? В края на краишата, ние сме заедно повече от година, скъпи. Една прекрасна година — изрече тя с мъркащ глас.

Париза едва не се задави. Нима тази жена нямаше никаква гордост?

— Нека да се разберем, Марго. Никога няма да те запозная с майка си и ти го знаеш. Историите ти са безбройни и известни на всички — изсмя се той. — Цяла Италия, включително и майка ми, видя снимката, на която танцуваш гола върху масата в най-добрия ресторант в Рим в компанията на един от членовете на правителството.

— Искаш да кажеш, че съм достатъчно добра, за да спиш с мен, но не и да се ожениш за мен! — прекъсна го жената.

— Разсъждавай разумно. Отношенията ни бяха уредени идеално — постави успокоително ръце върху раменете ѝ той. — Не развалай всичко, като искаш повече. А сега наистина трябва да тръгваш. Всъщност, как разбра къде да ме намериш?

Гласът му загълхна, докато — за облекчение на Париза, той поведе Марго към вратата на стаята. За момент на Париза ѝ се стори, че познава този глас.

— Вестниците писаха, че си пристигнал, а знаех, че си купил казиното, така че като не те намерих на обичайното място, отидох в казиното и те ми дадоха адреса на...

Париза не успя да чуе нищо повече, но кръвта ѝ закипя от гняв. Мръсникът сигурно бе изнудвал невероятно много жени, за да може да си позволи да купи едно от най-големите казина в Лондон! Чу затварянето на врата, после — на още една и разбра, че са излезли.

Внимателно избърса потните си ръце. Черната леопардова материя на панталона ѝ попи част от влагата. „Измъкнах се почти на косъм“, каза си тя и пое дълбоко въздух, за да успокои лудото биене на сърцето си. После бързо и безшумно излезе от банята.

Вълнението, разтуптяло сърцето ѝ, докато се бе изкачвала по аварийната външна стълба, сега се превърна в страх, граничещ с паника. „Сигурно съм се побъркала“, помисли тя, но решително прекоси антрето, отвори една врата и се озова в тъмна стая.

Не посмя да запали лампата, а извади фенерче от торбичката, закачена на колана ѝ, и го включи. Да, ето го бюрото. Отиде бързо до него и опита първото чекмедже. Беше заключено. Порови отново в торбичката и извади ножче.

Пъхна го в ключалката и го раздвижи. Нищо. А по филмите беше толкова лесно! Започна ядосано да върти ножчето. Чу се рязко щракване и ключалката поддаде.

Готово! Ето ги снимките. Взе ги и бързо ги запрехвърля на светлината на фенерчето. Да, това беше Мойя. Като се има предвид, че в Южна Франция някои хора ходеха на плаж голи, снимките едва ли можеха да се нарекат порнографски, и ако Мойя се омъжваше за друг, едва ли щяха да притеснят някого. Париза се усмихна доволно. Мисията бе изпълнена! Обърна се и се блъсна в някого.

— Хванах те!

Преди да успее да извика, силна мускулеста ръка стисна китката ѝ и я повали на пода. Нападателят ѝ се строполи върху нея и я остави без дъх. Почувства силния одеколон на мъжа. За момент бе зашеметена и не направи опит дори да помръдне. Осъзна, че лежи по гръб на пода, а мъжът, който седеше върху нея, тежеше сякаш тон. Ръцете ѝ бяха извити над главата и приковани към пода, а непознатият замахна да я удари.

— Пусни ме, грубиянин такъв! — изкрештя накрая тя. — Иначе ще извикам полиция!

Беше така ядосана, че изобщо не осъзнаваше колко смешни са думите ѝ, а и останала без дъх, не можеше да се бори. Все пак опита да се измъкне изпод тялото, което я притискаше.

Ръката, която според нея бе замахнала да я удари, свали шапката от главата ѝ. Една длан повдигна брадичката ѝ и платиненорусата ѝ коса се разпиля като водопад.

— Я да видим коя си...

„Звучи като лош актьор от порнографски филм“, помисли Париза, но загуби чувството си за хумор, внезапно осъзнавайки ужасното положение, в което се намираше. Бедрата му притискаха талията ѝ. Той се бе навел над нея, като с другата си ръка здраво стискаше нежните ѝ китки. Беше безпомощна. Усети топлия му дъх и на светлината на фенерчето, което лежеше на пода, за първи път видя лицето му.

— Ти! — извика Париза. — Трябаше да се досетя!

Изглеждаше малко по-възрастен, отколкото при последната им среща, но не можеше да събрка гъстите черни вежди, волевата брадичка и сурцовите черни очи.

— Господи! Париза!

Гледаше омагьосано как красивото му лице се приближава към нейното. Устните му се впиха в нейните. Той я целуваше с гневна страсть — не беше целувка, а наказание. Зави ѝ се свят и ако веднага не си поемеше дъх, щеше да загуби съзнание!

Внезапно я ослепи ярката светлина на кристалния полилей. Мъжът вдигна глава, но не я пусна. Париза замаяно изви глава и видя два крака в елегантни обувки и изящни женски глезени.

— Не можеше ли да почакаш, докато стигнеш до спалнята, Люк?

— Тина! Най-после си тук!

— Очевидно в неподходящ момент. — Лекият смях бе последван от вик на изненада: — За бога! Париза Белмонт, след толкова време! Не знаех, че сте продължили да се виждате, но много се радвам. Винаги съм смятала, че сте чудесна двойка.

От мястото си на пода Париза погледна нагоре към усмихнатата Тина Франко, с която за кратко време бе ходила в едно училище, и прошепна училиво:

— Добър вечер, Тина.

Наистина ли бе изрекла тези думи? Каква глупачка! Това беше прекалено, съвсем като във фарс!

— Пусни ме да стана — прошепна гневно Париза. Страните ѝ бяха поруменели от неудобство.

Сякаш едва сега, осъзнавайки интимната им близост, той скочи на крака. Помогна ѝ да се изправи, като стоеше с гръб към новодошлата. Обърна се към Тина, без да пуска ръката на Париза:

— Извинявай, братовчедке, но беше обещала да минеш по-рано.

— Двамата с Джино решихме първо да вечеряме, защото не знаехме дали има ресторант близо до апартамента ти. Той ме чака долу в таксито. Тази вечер летим за Италия. Ето всички документи, които искаше — подаде му тя едно куфарче и се обърна към Париза: — Трябва да тръгвам. Радвам се, че те видях и съжалявам, задето не можем да си побършим, но трябва непременно да дойдеш на

тържеството във вторник. Майката на Люк ще се радва да се запознае с теб. Чao! — И изчезна.

Настъпилата тишина беше потискаща. Париза опита да се освободи от ръката на Люк, но без да проговори, той я стисна по-здраво, отведе я до един диван и я побутна да седне.

— Седни!

Не можеше да не се подчини. Нервно разтърка схванатите си пръсти. Ако дори за миг бе подозирала, че мъжът, за когото говореше Мойя, е Лука ди Маги — за приятелите си просто Люк — щеше да избяга на километри оттук! Бе го срещнала веднъж, когато беше на четиринацет години, и се бе надявала това да е за последен път.

— И така, Париза Белмонт... Или може би трябва да кажа лейди Париза Хардкорт-Белмонт? Срещаме се отново и очевидно времето не те е научило да бъдеш по-предпазлива. Можеш ли да ми обясниш какво правиш в този апартамент, маскирана като крадец? — Бе се надвесил над нея и за първи път тази вечер тя успя да го огледа добре. Докато се взираше в него, я обзе чувство на безпомощност. Той беше едър и силен мъж, при това — страшно ядосан. — Ако една чаровна жена като теб има нужда от пари, би могла да опита най-старата професия, преди да изпадне до положението на крадла — продължи цинично и се взря в нея така, сякаш я разсъбличаše с поглед.

Париза преглътна нервно. Снимките бяха пръснати на килима, където ги бе изпуснала. Това ѝ напомни защо се забърка в тази каша и мрачна решителност ѝ даде сили. Вдигна глава и се вгледа в сурвото лице на противника си.

— Не аз съм тръгнала да крада пари. Това е твоя специалност, Люк. Но си сгрешил, като се опитваш да изнудваш Мойя. Тя ми е приятелка! — Дори не опитваше да прикрие презрението си. Не тя, а този мъж нарушил закона! — А колкото до влизането с взлом...

— Оставих вратата отворена за момент — изрече той тихо, сякаш говореше на себе си и за момент Паризаолови удивление в черните му очи, докато той оглеждаше стаята. — Ето как си влязла...

— Приближи се до бюрото, отвори чекмеджето и тогава забеляза снимките на пода.

Тя не му каза, че се лъже за начина, по който проникна в апартамента му. Не беше нужно да разбира, че го е видяла с

любовницата му. Гледаше го как прехвърля снимките и ги прибира в един плик. Чувствените му устни се извиха в усмивка.

— Дошла си за тях, нали?

Много добре знаеше, че е дошла за тях!

— Разбира се — приближи се тя до него. — И забрави за изнудването си!

Париза хвана единия край на плика, но Люк бързо сграбчи и стисна китката ѝ.

— Не бързай, Париза. Според тебе аз изнудвам приятелката ти и ти решаваш да проникнеш в апартамента ми и да откраднеш компрометиращите я снимки. Правилно ли съм те разбрали?

— Не се прави на невинен пред мен, Люк ди Маги! Зная всичко за мръсната ти игра. Изнудваш беззащитни жени, за да допълниш доходите си от казиното! — изсмя се тя.

— Знаеш за казиното?!

Какво ставаше с него? Наистина ли мислеше, че може да я заблуди с тези въпроси?

— Или ми дай снимките, или ще извикам полиция! — бълфира тя.

Докосването на ръката му и близостта на тялото имаха много странен ефект върху изопнатите ѝ нерви. Тя трябваше да се махне оттук колкото може по-бързо! Освен всичко останало, нямаше голямо доверие на Мойя, която би трябвало да я чака долу в колата. Но не беше нужно много приятелката ѝ да се паникьоса и да изчезне, ако Париза се забавеше още.

Гласът на Люк наруши тишината:

— Полицията ли, Париза? Изненадващ ме. Смятах те за по-умна.

— Изнудването се наказва от закона.

— Скъпа Париза, докато полицията дойде, аз ще съм изгорил снимките и пазителите на закона ще открият само една млада жена, маскирана като крадец...

Погледът му се плъзна по тялото ѝ и устните му се извиха в чувствена усмивка, когато очите му се задържаха върху гърдите ѝ.

Внезапно тя осъзна на какво прилича. Черната материя на дрехата ѝ и черният клин с шарка на леопард прилепваха по всяка гънка на тялото ѝ като втора кожа. Скръсти ръце пред гърдите си, сякаш да ги прикрие и замълча. Не можеше да измисли какво да каже.

Ако той изгореше снимките, проблемът на Мойя се решаваше, но щяха да започнат нейните неприятности...

— Да, скъпа. Ще видят теб, ножа ти и разбитото ми бюро. А като добавя и малко пари, мисля, че ще ти се наложи да излежиш доста сурова присъда. Но аз съм готов да сключа сделка с теб. Ако се съгласиш, приятелката ти ще си получи снимките и негативите, като гарантирам пълна дискретност.

Не можеше да му вярва, но трябваше поне да го изслуша.

— Каква е сделката? — попита с много по-голяма увереност, отколкото изпитваше в действителност.

Той небрежно прекоси стаята и като прибра снимките в махагонов шкаф, взе от подноса, поставен върху него, бутилка уиски и си сипа в една кристална чаша.

— Пийни с мен и ще ти обясня. Уиски или бренди? Изглеждаш малко уплашена.

„Уплашена“ бе меко казано, но не можеше и дума да става да приеме поканата му.

— За мен нищо, благодаря. Продължавай, Люк.

— Колко си нетърпелива! — изрече той иронично, прекоси стаята с няколко крачки и се разположи на фотьойла срещу нея. Отпи от кехлибарената течност, като внимателно наблюдаваше и преценяваше Париза. — Да... — промърмори сякаш на себе си, а после продължи: — Много е просто, Париза. Както спомена Тина, която така грубо ни прекъсна, аз трябва да отида на празненството за рождения ден на майка ми във вторник...

— Изненадана съм, че имаш майка — прекъсна го тя.

— Не е особено изискано от твоя страна, Париза...

— Добре де, продължавай!

— Майка ми е на седемдесет и за съжаление не е в особено добро здраве, а най-голямото ѝ желание е да ме види оженен. Аз самият нямам никакво желание за това, но заради нея съм готов да се преструвам и точно тук можеш да помогнеш ти...

Париза го изгледа с подозрение. Думите му никак не ѝ харесваха. Сините ѝ очи се впиха в лицето му. Беше много красив мъж! Гъстата му черна коса падаше на леки вълни над високото чело. Тъмните очи бяха полу затворени и дългите мигли скриваха изражението им. Имаше пълни устни, като горната бе малко по-пълна от долната, брадичката

му издаваше силна воля. Типичният римски нос придаваше на иначе извяяните правилни черти на лицето му особен чар.

— Как? — попита тя предпазливо.

— Ще дойдеш в Италия и за няколко дни ще се представяш за моя годеница, а приятелката ти ще си получи снимките. Мисля, че една английска лейди ще се хареса достатъчно на майка ми за бъдеща снаха. Така мама ще ме остави на мира поне за известно време.

Естествено, Париза разбираше. Любовницата му го бе молила да отиде с него и той грубо бе отказал. Тя самата никога не използваше титлата си, но бе свикнала другите да я назовават, когато искаха да направят впечатление. Можеше ли да изтърпи няколко дни в компанията на един мошеник? Въщност имаше ли избор?

— Какво точно ще трябва да правя? — Опитваше се да печели време. Люк оставил чашата си, стана и се приближи до нея. Париза вдигна глава, притеснена от близостта му. — Да присъствам на едно тържество... — изрече тя, сякаш обмисляше предложението му.

— Да. И да бъдеш мила с мен, да се държиш така, сякаш сме влюбени — провлечено каза той.

Преди да успее да му отговори, я сграбчи в прегръдките си и притисна ръцете ѝ така, че тя не можеше да помръдне... При допира на тялото му всичките ѝ мисли се изпариха.

— Не съм добра актриса — изсъска тя и сви ръце в юмруци с огромното желание да му удари шамар.

— Аз ще те науча — отговори той с насмешка, съзрял гнева в очите ѝ, който очевидно го забавляваше.

— Нахално животно... — започна тя, но Люк я прекъсна с целувка.

Тя се изви рязко, като се мъчеше да се освободи, но устните му продължаваха да се притискат към нейните и гневът ѝ постепенно изчезна. Остана единствено сладостното желание, предизвикано от ласките му.

Чувстваше как тялото му се притиска към гърдите ѝ и как в отговор зърната им се втвърдяват. Чу тих стон — не беше сигурна дали е на Люк, или неин. Топлите му устни оставиха огнена диря надолу по врата ѝ и се спряха върху лудо пулсиращата вена на врата.

Внезапно Люк се отдръпна.

— Това е добре като начало — каза той хладно. — Освен това грешиш, Париза. Ако се съди по целувката, не си загубила нищо от таланта си на актриса...

Тя се втренчи в него с поглед, замъглен от силата на собствените ѝ чувства. Неговата усмивка бе така студена, сякаш последните няколко минути не съществуваха! Париза го презираше, но повече презираше себе си. Да допусне мъж като него да я възбуди бе унизително! Не можеше да отиде с него в Италия. Мояя трябваше да се оправя сама. Париза се страхуваше да продължи да се забърква в тази история. Единственото, което искаше, бе да се измъкне от апартамента и да избяга далеч от Люк.

— Не гледай така изплашено, скъпа, няма да ти се наложи да играеш често.

— Да, добре — отговори тя със завидно спокойствие, като се имаше предвид, че цялата трепереше. Мислите преминаваха през главата ѝ с бясна скорост и тя изведнъж осъзна какво трябва да направи. — Мисля, че сега ще пийна и можем да обсъдим подробностите, но първо трябва да отида до банята.

— Това се казва добро момиче! Знаех, че ще се разберем. В края на краишата, става въпрос за доброто и на двама ни — усмихна се той.

Париза се усмихна пресилено в отговор и почти щеше да направи грешката да тръгне направо към банята. Обърна се и попита с престорена невинност:

— Къде е банята?

— Вратата точно отсреща. Ще ти покажа — поведе я той към коридора, поставил ръка на раменете ѝ, после изрече с кадифен глас, като внимаваше да стои между Париза и външната врата, през която тя можеше да избяга: — Ще отворя шампанското да отпразнуваме сделката.

— Колко мило!

„Ха! Той дори не подозира каква изненада го очаква!“, каза си тя весело.

Само след няколко секунди вече бе в банята, промъкна се през прозореца и се спусна по аварийната стълба. Въздъхна с облекчение, когато видя колата на Мояя, и бързо се качи.

— Тръгвай!

— Взе ли ги? — попита Мояя.

— Не сега, Мойя. Тръгвай!
Гумите изсвистяха и колата полетя...

Половин час по-късно, настанила се удобно в апартамента на Мойя с чаша бренди в ръка, Париза отпи голяма гълтка и започна да се отпуска.

— За бога, Париза, не ме карай да чакам повече! Взе ли снимките?

Париза погледна приятелката си. Мойя имаше кестенява коса, големи кафяви очи и фигура, която можеше да съперниччи на Мерилин Монро. Но седнала в очакване срещу нея с тъмните сенки под очите, тя определено имаше съсипан вид.

— Съжалявам, Мойя. Провалихме се.

— Но как? Трябваше само да се качиш и да ги вземеш! Та ти преподаваш гимнастика! — хленчеше тя. — В теб беше последната ми надежда!

— О, да! Влязох. За нещастие, независимо от това, което ти ми каза, в апартамента беше италианецът. Между другото — Париза направи гримаса, — едва ли може да се нарече дребен. Справи се с мен без никакви проблеми.

— О, господи!

— Точно така! Остава ти само да се молиш, скъпа приятелко... — каза Париза направо. — Аз отказвам да направя каквото и да било повече. Била съм луда изобщо да се съглася, а и защо ми каза, че името му е Луиджи? Той се казва Лука ди Маги и ако знаех това, нямаше да се приближа до апартамента и на километър!

— Луиджи, Лука, какво значение има? — прекъсна я развлнувано Мойя. — Още не си ми разказала какво стана...

Париза обясни с няколко изречения, като пропусна да спомене за любовницата.

— ... лежах на килима и мислех, че всеки момент ще ме убие, когато влезе онази жена. Помниш ли Тина Франко?

— Странната италианка в училище, чието семейство според нас беше свързано с мафията... Но какво сме седнали да си спомняме за училище, когато животът ми е...

Париза я прекъсна:

— Тя му е братовчедка. Както и да е. Тина ме позна. Изглежда, че майката на Люк има рожден ден следващата седмица и той имаше нахалството да предложи да отида с него в Италия и да се представя за негова годеница! А той в замяна щял да ми даде снимките!

— Трябва да отидеш, Париза, моля те! Цялото ми бъдеще е заложено на карта. Помогни ми! Не мога да понеса да загубя Саймън, а ще стане точно така, ако тези снимки се появят в печата...

— Не, Моя! Мога да направя много неща за теб, но никъде няма да отида с Лука ди Маги! А и не мога да разбера как си се забъркала с него. Най-добре е да обясниш всичко на Саймън. Той те обича и ще ти прости съществуването на един любовник...

— Любовник ли?! — изпища Моя. — Не е вярно! Срещнах го в голяма компания в казиното. Миналото лято отидох в Ница със същите приятели и той беше там. Всички бяхме на плажа и той започна да прави снимки. След като се върнах, излязох с него само веднъж! Аз... Все още съм девствена... — завърши тя с треперещ глас.

— Тогава няма защо да се притесняваш. Кажи всичко на Саймън и забрави за този мошенник...

— Не мога, Париза! Саймън ме боготвори, а и аз го обичам. Ако тези снимки някога се появят във вестниците, край на всичко! Семейството му ще се отрече от мен. Трябва да ми помогнеш! Можеш да го направиш, Париза. Във ваканция си. Обади се на икономката си и ѝ кажи, че ще останеш още малко, защото ще купуваме роклята ти за шаферка на сватбата. Моля те, няма към кого друг да се обърна!

Париза почти се бе поддала на молбите на приятелката си, когато ясно си припомни целувката на Люк. Тя потрепери и се изправи.

— Не, Моя, съжалявам. Заминал с първия влак, преди този човек да е успял да ме открие. Той знае къде живееш. Разкажи всичко на Саймън. Или пък се обади в полицията. А сега си лягам.

— Моля те, Париза! Винаги сме си помагали. Помниш ли, когато искаше да отидеш на онзи рок концерт? Измъкна се през прозореца, а аз те покривах, когато ни проверяваха. После стоях до среднощ, за да те вмъкна обратно вътре.

Париза се почувства много виновна, че предава Моя, но не можеше да обясни страхът си от Люк ди Маги, не и без да разкаже за онзи летен ден преди десет години, за който не бе разказвала на

никого, дори и на Мойя! Бе накарала Люк да се почувства като глупак, а той не беше от хората, които лесно прощават...

— Съжалявам — промърмори тя и тръгна към вратата.

— Е, добре, щом не можеш. Предполагам, че ще трябва да спя с него, въпреки че само при мисълта за това ми се повдига!

— Какво?! — извика Париза и рязко се обърна към приятелката си.

— Той спомена нещо такова и след като нямаме парите... — Кафявите очи на Мойя гледаха отчаяно. — Ако не ми помогнеш, нямам избор. Не мога да понеса отвращението и презрението на Саймън, ако някога види тези снимки. Моля те, Париза!

— Нека да се насним, Мойя. Сутрин нещата винаги изглеждат по-розови...

ВТОРА ГЛАВА

Париза се съблече уморено и влезе под душа. Господи, каква нощ! Тя искрено обичаше Мойя, но това момиче бе напълно неспособно да се грижи за себе си. Бяха се запознали в училище, малко след като родителите на Париза загинаха, и Мойя, чиято майка бе починала наскоро, прекарваше повечето ваканции с Париза в Хардкорт.

Не прекъснаха приятелските си връзки, докато Париза следваше, както и по-късно, когато започна да преподава гимнастика в едно частно училище. Всъщност Мойя се бе запознала със Саймън миналата Коледа, когато ѝ бе гостувала и се бе влюбила в него от пръв поглед. Неговият баща току-що беше купил имението в съседство с това на Париза...

Тя излезе от банята, захвърли мократа хавлия на пода и се мушна в леглото, но сънят не идваше.

Щом затвореше очи, пред нея се появяваше образът на Люк ди Маги. Не беше мислила за него години, но сега, когато отново го видя с Тина, не можеше да не си припомни всичко...

... И на четиринаесет години Париза изглеждаше не по-малко красива, отколкото сега. Беше висока, с платиненоруса коса и напълно развита. Тина бе осемнадесетгодишна и завършваше училище. Една съботна сутрин тя намери много по-малката от нея Париза и я помоли да ѝ направи услуга. Пристигаше нейният приятел, но заедно с него идваше и братовчед ѝ, та би ли се съгласила Париза да прави компания на братовчеда и да отвлича вниманието му?

Тина я инструктира подробно...

— Запомни, че си на осемнадесет, че си ми съученичка и добра приятелка. Мигай на парцали и поглъщай всяка негова дума и ще го накараш да прави каквото си поискаш. Той страшно харесва блондинки с хубави крака. Няма да имаш никакви проблеми. Между

другото, нали си капитан на отбора по гребане и имаш ключ от бараката за лодките? — И когато Париза кимна, Тина продължи: — Искам да покажеш на Люк лодките и сякаш случайно да го заключиш вътре.

Но не стана точно така. Само един поглед бе достатъчен на Париза, за да разбере, че тъмнокосият мъж не е от хората, с които човек може да си прави шеги. Отначало всичко вървеше добре. Изобщо не я затрудни намирането на тема за разговор, докато вървяха край реката. Той й каза, че е двадесет и шест годишен, не е женен и си търси приятелка. Накара я да се смее и не беше нужно да се преструва, че го харесва, защото бе вярно... Той бе изключително привлекателен и доста загадъчен. Попита го с какво се занимава и той отговори, че „прави по малко от всичко“.

Когато наблизиха бараката с лодките, Тина сбута Париза, за да й напомни плана им. Париза се усмихна на Люк и с потрепване на дългите си мигли го попита би ли желал да види лодките. Смяташе да застане до вратата и да го пусне да мине пръв, но той я хвана за лакътя и й направи път да влезе.

И тогава Тина превъртя ключа, оставяйки и двамата вътре. Люк огледа лодките с любопитство и след това за нейно огромно учудване се обърна към нея и я прегърна. За първи път я целуваше мъж...

— Господи! Та ти си истинска красавица! — прошепна Люк, като леко се отдръпна да я огледа.

Беше си помислила, че ще е ядосан, но за нейно учудване съзря леката му усмивка и го чу да шепне:

— И аз самият не бих могъл да го измисля по-добре...

Тя не разбираше какво става. Усети езика му между зъбите си, а ръцете се спуснаха надолу по тялото й. След това едната му ръка се плъзна към гърдите й и започна да ги милва, вмъквайки се под блузата. Задавяха я хиляди емоции. Вдигна ръце и ги сключи около врата му. Сърцето й заби лудо от страх и вълнение.

Другата му ръка повдигна края на роклята й и когато почувства дългите му пръсти върху голото си бедро, Париза започна да трепери. Той прошепна дрезгаво:

— Нека да легнем, ще ни бъде много по-удобно...

Едва тогава тя осъзна какво прави и започна да се бори. Извика и се опита да го отблъсне, но той я държеше здраво в обятията си.

Ядосано ѝ каза какво точно мисли за нея. Тя изпадна в паника, успя да се отскубне, но за свое огромно унижение избухна в плач...

В този момент вратата се отвори и ужасената Париза видя учителката по физическо. Госпожица Шипли ги изгледа подозрително и попита какво става.

Люк ди Маги съвсем спокойно ѝ обясни, че е братовчед на Тина, че Париза е предложила да му покаже лодките и неочеквано вратата се е затворила. Сълзите на Париза обясни с това, че я е страх от тъмнината.

Госпожица Шипли попита:

— Вярно ли е това, момиче? — И понеже Париза кимна в отговор, продължи: — Е, нищо лошо не е станало, а и вие сте чужденец. — Сякаш това бе основателна причина Люк да не знае как да се държи! — Все пак струва ми се, че мъж на вашата възраст трябва да има повече здрав разум и да не се мотае наоколо с едно четиринадесетгодишно дете. Трябваше да помолите братовчедка си, вместо да беспокоите лейди Париза Хардкорт-Белмонт. — Презрението в гласа ѝ бе съвсем явно.

Люк ди Маги възклика:

— Четиринадесет?!

Хубавото му лице леко побледня, а тъмните очи стрелнаха невярващо високата, добре развита Париза...

Тя започна да се върти неспокойно в леглото. Дори след десет години все още си спомняше всяка негова дума, ласките на устните и ръцете му... По тялото ѝ премина тръпка на възбуда.

Придърпа завивката до брадичката си, сякаш да се предпази от спомените. Нямаше да мисли за Люк! Все пак не се учудваше, че в крайна сметка е станал мошеник. Бе останал в съзнанието ѝ като безмилостен и жесток човек.

И тогава чу нещо... Тихото, но ясно хлипане на Мояя в съседната стая. Париза осъзна, че няма избор. Трябваше да отиде с Люк ди Маги в Италия... Не можеше да понесе отговорността да види как се руши щастиято на Мояя...

На следващата сутрин, седнала в кухнята с чаша чай в ръце, Париза гледаше зачервените очи и подутото лице на приятелката си.

— Добре, Моя. Ще го направя. Дай ми телефонния номер на Люк и ще му се обадя.

— Ти си съкровище! Знаех си, че мога да разчитам на теб! — почти я задуши в прегръдките си Моя.

— Ще ми дадеш ли номера? — измъкна се от обятията ѝ Париза.

— Нямам го, но това е без значение. Саймън ще дойде всеки момент — грейна в усмивка лицето ѝ. — Отиваме за халките. Ще те оставим в Мейфеър и ще говориш с него лично. Ще кажем на Саймън, че отиваш при приятелка. Благодаря ти, Париза, спасяваш ми живота! Нямаше да понеса загубата на Саймън! — добави много сериозно.

Тази идея не се хареса много на Париза, но облекчението на приятелката ѝ бе толкова голямо, че не искаше да ѝ противоречи.

Така към девет и половина сутринта вече стоеше пред входа на доста познатата ѝ сграда. Натисна неуверено копчето на домофона.

— Да? Кой е? — чу се ядосано ръмжене.

— Париза Белмонт, господин ди Маги.

— Париза! — изрева той. — Не мърдай! Не, по-добре се качвай!

Бутна леко вратата и тя се отвори. Влезе в ярко осветен коридор и започна да се изкачва по стълбите към третия етаж. Не бе стигнала и първата площадка, когато се появи Люк.

Изглеждаше така, сякаш току-що е станал от леглото — лицето му бе покрито с леко набола тъмна брада, на раменете си бе метнал памучна риза, а коланът на джинсите не бе закопчан. Трудно можеше да мине за прилично облечен... Тя прегълтна с усилие и преди да успее да проговори, той я сграбчи за ръката.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш, Париза? Да не си полудяла? Да се спускаш по външната аварийна стълба посред нощ! Можеше да се пребиеш!

— Съвсем добре съм. Какво има, Люк? Да не се изплаши, че вместо за изнудване, ще те арестуват за убийство? — изрече тя подигравателно, решена да му даде да разбере колко ниско е паднал според нея.

За момент той я стисна по-здраво, после я пусна.

— Не, Париза, не се страхувам от нищо и от никого, но те съветвам да внимаваш какво говориш в мое присъствие! Миналата

нощ за десет минути съкрати живота ми поне с пет години!

Сините ѝ очи го изгледаха с учудване. За момент можеше да се закълне, че в погледа му се чете истинска загриженост.

— Ако искаш да помогнеш на приятелката си — а ти точно за това си тук, ела с мен — нареди той.

Париза тръгна неохотно след него, като си мислеше, че ѝ се иска да забие нож в широкия му гръб, а в същото време не можеше да не му се възхищава. Бе така погълната от мислите си, че когато той спря, се бълсна в него, избутвайки го в собствения му апартамент.

— Такова бързане! Наистина съм поласкан — обърна се той към нея с широка усмивка. — Или може би се страхуваш да не те видят с мен, известния мошеник?

— Това, че някоя жена се е сгодила за теб дори за два дни, с нищо не издига репутацията ѝ.

— Ето че стигаме до причината за неочекваното ти посещение... Съжаливащ, че си тръгна така прибързано снощи, нали? И си съгласна да приемеш предложението ми... Така ли е?

— Повече или по-малко... — измърмори тя, ядосана, че трябва да признае поражението си.

— Съжаливам, но изпих шампанското сам. Ще трябва да обсъдим нещата на чаша кафе — каза той провлечен и добави: — Ела с мен.

Ако този нахалник още веднъж ѝ повтореше да върви след него, щеше да си отиде! Но сега го последва в модерно обзаведената кухня.

— Седни, докато направя кафето.

— Няма ли да е по-добре, ако първо се дооблечеш? — попита тя студено и седна. Беше достатъчно трудно да говори с него и без да е принудена да гледа полуголото му тяло!

— Извинявай — изрече той насмешливо, — но се събудих доста късно тази сутрин, може би защото почти през цялата нощ не можах да спя, разтревожен за палавата лейди Париза Хардкорт-Белмонт...

Лъжец! С работа като неговата сигурно всяка сутрин ставаше доста късно. Париза обаче нямаше да отговаря на саркастичните му забележки!

— Наричай ме само Париза — промърмори тя през стиснати зъби.

Не биваше да забравя Моя и сватбата, трябваше да е любезна с него. Два дни не са цял живот. Нещата имаха и добра страна — едно бесплатно пътуване до Италия никак не беше лошо! Бог ѝ бе свидетел, че не можеше да си позволи почивка в Италия, а що се отнасяше до приятеля ѝ Дейвид, учител като нея, който освен това се грижеше и за майка си, неговата идея за почивка беше къмпинг с учениците. Намръщи се — съвсем бе забравила за Дейвид.

Подскочи, когато една загоряла ръка сложи пред нея чашата с кафе. Вдигна глава.

— Париза е странно име. Как си се сдобила с него? — попита той, преди да отпие голяма гълтка кафе.

— Родителите ми били на археологически разкопки в Персия и там се влюбили в името Париза. Струва ми се, че на персийски означава „красив като ангел“.

— Съвсем подходящо. Ти наистина си красива като ангел, Париза.

Тя почувства как страните ѝ поруменяват и избягна погледа му.

— Изчерьвяш се... Невероятно! — протегна той ръка и прокара пръст по бузата ѝ. — Помня те, когато беше на осемнадесет. Не, май беше на четири надесет, нали? — добави лукаво.

Докосването му я изгаряше. Потръпна и погледна намръщено хубавото му лице. Люк се усмихваше, но черните му очи бяха студени...

— И какво от това? — промърмори тя.

— Може и да ме изльга тогава, но помня, че беше едно изключително страстно създание. Някои неща никога не се променят...

— Не е честно! Братовчедка ти Тина ме накара да го направя! — извика гневно Париза. Нямаше да позволи на един мошеник да я нарича лъжкиня. А що се отнасяше до страстната ѝ природа, не беше вярно. Само в присъствието на Люк с нея ставаше нещо. Защо? Нямаше представа...

— Може да е било и така, но не Тина ме омайваше и не тя ме докосваше уж случайно, а ти, Париза. Затова се учудвам, че все още се изчерьвявш. Ако съдя по страстта, с която реагира тогава, в живота ти сигурно е имало много мъже.

— Ти си грубиян!

За нейно учудване Люк се засмя.

— Стига, Париза, само те ядосвам. А ти толкова лесно се палиш...

— Стига сме говорили за миналото — прекъсна го тя. Трябаше да насочи разговора към Мояя.

— Обичам да си спомням миналото — каза Люк. — Особено някои случки... Един двадесет и шест годишен мъж да се остави да го хванат да целува ученичка! Никога през живота си не съм се чувствал по-неудобно. Дълго след това се чудех какво е станало с теб. Учителката сигурно те е наказала.

— Не. Не ме наказа. — Докато допиваше кафето си, Париза откри, че не е толкова неприятно да се връща години назад. Всъщност устните ѝ се извиха в подобие на усмивка. Да, наистина беше доста смешно...

— Е, сигурно е казала нещо. Бях бесен, че едно дете ме е заблудило така. От друга страна, се чувствах виновен, като си представях, че са те наказали.

— Изобщо не ме закачиха — усмихна се Париза. Беше ѝ приятно, че е мислил за случката и е изпитал чувство на вина. — Аз бях най-добрата спортсменка на госпожица Шипли и понеже междуучилищният шампионат започваше след седмица, тя не се реши да докладва за мен, защото можеше да не ми позволят да участвам.

— Така и не разбрах, че наистина можеш да гребеш. Реших, че е само примамка.

— Примамка? Та аз участвах в олимпийския отбор, когато бях в университета! — възклика гордо тя.

Изведнъж той скочи на крака и изхвърча от стаята с думите:

— Трябва да се избръсна!

„Този човек явно не е съвсем добре“, помисли Париза. Изкушението да си тръгне бе почти непреодолимо. Наистина стана и излезе в коридора. И само споменът за плача на Мояя през нощта забави стъпките ѝ. Не! Нямаше да си тръгне! Беше обещала.

Братата на всекидневната бе гостоприемно отворена. Ослуша се. Чу шуртенето на вода — значи Люк все още не беше свършил. Влезе тихо в стаята, отиде до шкафа и отвори чекмеджето. Сините ѝ очи светнаха победоносно при вида на плика, в който бяха снимките. Взе го внимателно, обърна се и скоро вече беше пред входната врата и

натискаше дръжката, като се усмихваше доволно. Бе станало толкова лесно! Не можеше да повярва на късмета си...

— Мисля, че ще ти трябва ето това... — стресна я гласът на Люк.

„По дяволите!“, изруга тихо тя и се обърна бавно. Той се бе облегнал на стената, а в протегнатата си ръка държеше ключ. Тя го погледна и в този момент действията й от последните няколко часа се стовариха върху нея с цялата си тежест. Потръпна от страх. Твърде късно си спомни, че този човек е престъпник, който няма да се спре пред нищо, за да получи онова, което иска.

Париза се изчерви, когато погледът му се плъзна по нея и се спря на плика със снимките.

— Значи все още се опитваш да ги откраднеш и да избягаш — тихо каза той и демонстративно пусна ключа в джоба на джинсите си.
— Предполагам, че и колата те чака...

— Предполагай каквото си искаш! — тросна се тя.

Той стисна китката й с една ръка, а с другата измъкна плика от треперещите й пръсти.

— Те са мои. Освен, ако не искаш да ги спечелиш. — Повдигна брадичката й така, че тя бе принудена да го погледне в очите.

Беше ядосана и изплашена, но се опитваше да не го покаже и щеше да успее, ако внезапно не бе осъзнала близостта на тялото му. Помъчи се да се отдръпне, но той я стисна по-здраво и атмосферата се нажежи до болка.

— Отвращаваш ме! Мояя ми разказа за условията ти да й върнеш снимките. Трябва да ти плати с пари или с тялото си. Но не можеш да ме изплашиш, сексуален маниак такъв! — изрече тя на един дъх. Бе повече изплашена, отколкото ядосана.

Той повдигна черните си вежди:

— С тялото си, така ли? — За момент я гледа мълчаливо, после пусна китката, брадичката й и прокара пръсти по устните. — Може и да си струва... Въпреки че повечето жени първо чакат да ги помолят — отбеляза той саркастично.

Тя се изчерви.

— Ти... Ти, самонадеян...

— Стига, Париза! — прекъсна я той. — Няма да търпя повече обиди от теб. Или идваш в Италия с мен, както се разбрахме снощи,

или изпращам снимките на вестниците! Решавай! Но мога да те уверя, че що се отнася доекса, няма защо да се страхуваш от мен. Предпочитам жени, които са малко по-дребни, малко по-закръглени и много по-чувствени! — Той се отдръпна и отстъпи назад. — Гладен съм. Ще ми кажеш какво си решила, докато закусваме. Чакай ме тук. Ей сега идвам. — Обърна й гръб, взе плика със снимките и отиде да го прибере. След минута се върна и попита: — Готова ли си?

Докато го наблюдаваше как облича палтото си, тя разбра, че още е ядосан.

— Мислех, че искаш да закусваш — не се сдържа Париза.

— Така е и затова излизаме...

След половин час Париза седеше срещу него край идеално подредена маса в един от най-добрите хотели в Лондон и гледаше с удивление как Люк погълъща богатата закуска, състояща се от бекон, яйца, салам, гъби, домати и препечени филийки. Тя отпи бавно от може би петата си за тази сутрин чаша кафе и отново си помисли за топлата му усмивка. Странен човек... В един момент беше бесен от яд, а в следващия й се усмихваше, сякаш бяха добри приятели.

— Реши ли вече?

Париза се задави с кафето си.

— Как е възможно да погълнеш толкова храна на закуска? — попита тя, за да смени темата.

— Лесно. Аз съм доста едър мъж, ако си забелязала. И апетитът ми е голям. А сега отговори на въпроса ми — провлече той с ленива усмивка.

— Люк, не мога да повярвам, че така отчаяно се нуждаеш от пари или че ще развалиш годежа на Мояя просто така! Тя е лудо влюбена в Саймън! Двамата ме докараха до апартамента ти тази сутрин, когато отиваха да купуват халките си. Защо не ми дадеш снимките и не забравим цялата история? Само този път! — Гледаше красивото му лице с надеждата да открие някакво разбиране. Вместо това той стисна устни и един мускул на бузата му започна да потрепва.

— Само този път... — провлече Люк с цинична усмивка. — Трябва ли да се чувствам поласкан, че си помислила да ме

умилостиши? А всички останали жени? Нима те не заслужават състрадание?

— Не ме интересуват другите, Люк! Ако се съгласиш, обещавам, че никой няма да узнае нищо за случката — добави тя сериозно.

— Радвам се да го чуя, но няма да стане. От теб искам само да кажеш „да“ или „не“.

Париза го погледна с присвiti очи.

— Върви по дяволите! Ще дойда с теб в Италия за два дни! Ще се преструвам, че съм ти годеница, но в сряда искам снимките!

Тя стана. Не биваше да го моли за милост — Лука ди Маги не знаеше какво означава тази дума!

— Добре. Тогава нека да последваме примера на приятелите ти и да отидем за пръстен. — Хвана я здраво за ръка и я поведе навън, като за нейно учудване спря пред голяма черна лимузина с шофьор, паркирана пред хотела.

— Добро утро, господин ди Маги. Радвам се да ви видя отново — поздрави го униформеният шофьор и отвори вратата.

— Добро утро, Джонсън — отговори Люк и побутна заковалата се на място Париза. Тя не можеше да разбере какво става — бяха дошли до хотела с такси.

— При бижутера, Джонсън — нареди Люк и се облегна удобно на кожената седалка.

— Задължително ли е да купуваш пръстен? — възрази тя. — Нямам време. Трябва да се връщам вкъщи и да говоря с моята... — Почти изрече „икономка“, но се спря навреме. — Искам да пригответя багажа си.

Мускулестото му бедро се допираше до нейното и го изгаряше. Това усещане я объркваше. Нарочно ли го правеше? „Не, разбира се, че не“, каза си тя и се загледа през прозореца.

— Разбира се, пръстенът е нещо много съществено. Не се тревожи, ще те закарам. Така ще зная откъде да те взема в понеделник сутринта — отговори той и след малко добави: — За съжаление имам работа днес и утре, така че няма да може да прекараме времето заедно, за да се поупражняваме да се държим като влюбени. — В очите му се появи насмешливо пламъче, но Париза не отговори.

В съзнанието ѝ изникна споменът за Марго Мей, която прегръщаше Люк... Усмихна се иронично. Знаеше каква работа има

той в събота и неделя...

Ако ѝ бе трябвало някакво потвърждение за това, получи го в магазина.

— Отново сте при нас, мистър ди Маги. Нещо не е наред с гривната ли?

Париза едва се сдържа да не се изсмее на глас. Налагаше се да отиде в Италия заради Мойя, но очевидно нямаше защо да се страхува от Люк ди Маги.

— Не, гривната е чудесна и съм сигурен, че дамата ще я хареса. Но днес съм дошъл за пръстен за дамата.

— Искам да видя най-хубавия пръстен, който имате — каза Париза надменно.

Бе решила да се държи като вулгарните му любовници и да види как ще му се харесва това.

Мъжът погледна Люк и след като размениха няколко думи на италиански, изчезна. След няколко минути се върна с една табла, върху която имаше най-различни пръстени.

Париза избра най-големия. Беше с бледосин камък, който не можеше да е истински, но тя го сложи на пръста си и той се оказа съвсем по мярка.

— Люк, харесва ми този, скъпи — провлече тя и се усмихна насила.

— Сигурна ли си, Париза? Имаш богат избор. — Тъмните му очи блестяха от гняв.

— Абсолютно, скъпи — поглези се тя, доволна от себе си.

Но след десет минути, когато отново бяха в колата и той седеше мълчалив и намръщен до нея, на Париза ѝ се искаше да не го бе дразнила.

Колата спря. Шофьорът излезе и ѝ отвори вратата. Тя погледна Люк.

— Ще те взема оттук в десет в понеделник. И не забравяй пръстена!

— Разбира се... — промърмори тя.

ТРЕТА ГЛАВА

Париза си отключи с ключа, който Мойя ѝ бе дала. Влезе, отиде направо до телефона и поръча такси до гарата. Събра си багажа за няколко минути, остави бележка на Мойя, че всичко е наред и ще се върне в неделя вечер и отново излезе.

След около три часа въздъхна с облекчение, когато застана пред массивния вход на къщата в името Хардкорт. Изтича вътре, захвърли чантата си на една маса в салона и извика:

— Диidi, върнах се, скъпа!

Отнякъде се появи дребна прегърбена белокоса жена.

— Няма защо да викаш. Не съм глуха, моето момиче.

Париза се засмя и я прегърна.

— Извинявай, Диidi, но толкова се радвам, че отново съм вкъщи!

— Нямаше те само една вечер. Не е хубаво младо момиче като теб да се погребва в провинцията. Трябаше да останеш в Лондон и да се забавляваш. Двамата с Джо се справяме и сами.

— Зная, Диidi, не започвай пак. Днес ще вечерям с Дейвид — засмя се Париза. — А утре пак заминавам за Лондон и ще остана няколко дни. Доволна ли си?

— Разбира се.

Изтича леко по стълбите. Бог знае какво щеше да каже Диidi, ако разбереше истината — Париза заминаваше за Италия с мъж, когото едва познаваше, при това — мошеник. Но с малко късмет икономката никога нямаше да узнае. Свали пръстена и го пусна в чантата си.

Когато родителите на Париза загинаха, макар и само икономка, Диidi ѝ стана като майка. Настойници на Париза бяха семейният адвокат и баба ѝ. След смъртта на баба ѝ — само месеци след злополуката с родителите ѝ — адвокатът оставил момичето на грижите на Диidi, към която Париза бе силно привързана...

Намръщи се, когато стигна до най-горната площадка и без да се замисля, прескочи скъсаната част на килима. Ако адвокатът ѝ не намереше скоро някакво решение, къщата щеше да се срути и какво

щеше да стане с Диди и Джо? Господин Джарвис беше много мил старец, но понякога ѝ се искаше да не бе чакал пълнолетието ѝ, за да обясни ужасното ѝ финансово положение. Да си последният представител на рода Хардкорт и да се грижиш за къщата, имението и двамата старци беше голяма отговорност...

В понеделник сутринта Париза стоеше на тротоара и чакаше да се появи Люк. Погледна златния часовник на ръката си. Десет и десет — Люк закъсняваше. Погледът ѝ попадна на блестящия пръстен, който беше прекалено голям, за да може да си сложи единствените прилични ръкавици, и ръцете ѝ замръзваха.

— Радвах се на пръстена, нали, Париза?

Обърна се рязко и се озова лице в лице срещу Люк.

— Закъсня — каза тя гневно.

Дори не бе забелязала кога колата е спряла на няколко метра от нея...

— Липсвах ли ти? — усмихна се той, повдигна вежди подигравателно и като я хвана за ръка, вдигна куфара ѝ със завидна лекота.

Тя го погледна скришом. Профилът му сякаш бе изваян от талантлив скулптор. Сивото палто с вдигната яка му стоеше чудесно. Черните очи, тъмната коса, загорялото лице, гордата осанка и плавната походка... Той бе изключително привлекателен! Спомни си слуховете за Тина — момичето, свързано с мафията...

„Училищни клюки“, успокои се тя, макар че не бе напълно убедена. Застана до черната лимузина, докато шофьорът поемаше куфара ѝ.

— Влизай — подкани я Люк.

След един час, когато се качваше по стълбичката на самолета, съмненията ѝ се бяха увеличили. Двамата с Люк бяха минали през митницата и стигнаха до самолета, без да си разменят и дума. Докато влизаше в самолета, Париза почувства как стомахът ѝ се свива от страх.

Минаха покрай няколко кресла, поставени около масичка с позлатени краища, и стигнаха до седалките за пътниците. Тя седна с широко отворени от удивление очи. Това бе частен самолет!

— Чий е този самолет? — попита тя.

— На фирмата, разбира се. Сега затегни колана си, Париза. — Той умело и бързо затегна своя.

Париза се извърна, за да не гледа привлекателното му лице. „Фирмата! О, господи! Нима това е още едно име за мафията?“, помисли ужасена тя.

След като излетяха, се появи един стюард:

— Желае ли дамата кафе или закуска?

Тя вдигна глава с пламнали страни:

— Само кафе, моля.

— За мен и закуска, Макс — изправи се Люк. После се наведе и подаде ръка на Париза. — Ела да се настаним по-удобно. Чака ни доста път.

Тя стана, без да обръща внимание на протегнатата му ръка. Люк се усмихна иронично на демонстративното ѝ пренебрежение, но не каза нищо, а просто отиде до едно от креслата и се настани в него. Париза седна на дивана колкото може по-далеч от него. Той я заоглежда внимателно — русата глава, тънката талия, полата, покриваща стройните бедра, и тънките глезени над кремавите обувки.

— Имаш страховни крака!

— Това не те засяга! — парира тя и придърпа полата, за да покрие коленете си. — Двамата сключихме сделка: прекарваме два дни с майка ти и аз получавам снимките на Мойя!

Беше обзета от страх и искаше още веднъж да подчертва условията на уговорката им.

— Права си, Париза. Но трябва да се опознаем отблизо... — промълви Люк, без да отмества поглед от нея. Тя застина. — Не ме разбирай погрешно. Искам само да кажа, че майка ми не е глупава жена и ще очаква да знай повече за теб и за семейството ти, лейди Париза. — И като взе нож и вилица, той се съсредоточи върху храната пред себе си. — Докато закусвам, можеш да mi разкажеш всичко, нали?

Тя погледна дълбоко въздух, като си напомни, че е зряла жена, а не изпаднало във възторг глупаво момиче. А и молбата му ѝ се стори съвсем разумна.

— Преди всичко не съм лейди. Баща ми беше лорд Хардкорт, титлата вървеше с имението. Предполагам, че когато загинаха, а след

тях почина и баба ми и аз останах последната представителка на рода, някои хора решиха, че трябва да се обръщат към мен с лейди Париза. Но това не е така.

— Защото живееш в Лондон — каза Люк и добави: — На колко години беше, когато загинаха родителите ти?

— На четиринацетдесет.

— Как са загинали?

— Когато се запознали, баща ми бил автомобилен състезател. После опитал с моторница, а след това — с въздушен балон. Изчезнаха с балон над Атлантическия океан. Доволен ли си?

Не обичаше да говори за смъртта на родителите си, която я беше съкрушила. Бяха толкова весело и щастливо семейство! След злополуката Париза се бе почувствала съвсем сама и изоставена. Беше заспивала обляна в сълзи месеци наред. Диidi и Джо правеха каквото могат, но не можеха да заместят собствените ѝ родители. С годините бе започнала да понася загубата по-лесно, ала все още изпитваше мъка и се чувстваше самотна.

— Приличаш на баща си.

— Не е вярно.

Обичаше родителите си безкрайно много, но през целия си съзнателен живот се бе опитвала да потушава всеки изblick на безразсъдство в собствения си характер.

— Добре, не се притеснявай. Кой се грижеше за теб след смъртта на родителите и на баба ти?

— Семейният адвокат. Завърших университет и сега преподавам физическо възпитание в едно училище — обясни набързо тя. — А ти? Зная само, че си италианец, имаш майка и братовчедка Тина. Изнудваш хора достатъчно успешно, за да можеш да си купиш казино и вероятно имаш някои съмнителни връзки, ако съдя по този самолет. Трябва ли да зная нещо повече? — попита тя хапливо.

За момент ѝ се стори, че е отишла твърде далече. Загорялото му лице почервяло от гняв, погледът му стана леденостуден. Пръстите му стиснаха ножа, но с огромно усилие на волята той успя да се овладее и се облегна назад.

— Не, мисля, че това е достатъчно, Париза. А сега ме извини, трябва да свърша някои неща.

Сложи едно куфарче на масата, отвори го и извади някакви документи, в които се зачете, без да ѝ обръща повече внимание.

„Чудесно“, каза си тя и като облегна глава на облегалката на дивана, леко притвори очи.

— Почти пристигнахме, Париза — стресна я по едно време гласът му.

— О, господи, морето! — извика тя и сграбчи ръката на Люк.

— Няма нищо страшно. Кацаме в Генуа.

Оказа се, че митничарят познава Люк и двамата започнаха да си говорят. Тя стоеше сковано с паспорта си в ръка, без да има представа от разговора. Митничарят се обърна към нея с дружелюбна усмивка на мургавото си лице и от потока думи, който изля, тя разбра, че я поздравява с добре дошла. Усмихна му се едва-едва в отговор и измърмори на италиански една от малкото думи, които знаеше:

— Благодаря.

Люк я хвана за ръка и я поведе към изхода, а после — към червена спортна кола. Париза огледа намръщено скъпия автомобил. Не разбираше нищо от коли, но можеше да разпознае едно ферари. Все повече и повече се убеждаваше, че Люк е мoshеник от висока класа.

— Качвай се! — нареди той. Улови тревожния й поглед и добави:

— Не се беспокой, в пълна безопасност си. Аз съм чудесен шофьор.

— Майка ти в Генуа ли живее? — попита тя учтиво, решена да преживее следващите четиридесет и осем часа с колкото може по-малко сътресения. Не беше нейна работа какво прави той или с кого. Колкото по-малко знаеше за него, толкова по-добре...

— Понякога, но аз имам вила на брега в Портофино. Празненството ще бъде там.

— Чудесно! Чувала съм за това място. Не е ли живял Рекс Харисън там? — попита тя, за да завърже светски разговор.

— Предполагам — хвърли й бърз поглед Люк. — Няма нужда да се стараеш, когато сме сами, Париза. Запази актьорските си способности за срещата с майка ми.

„Така ми се пада, щом се мъча да бъда любезна с него. Е, добре, негоднико! Ще се вслушам в съвета ти!“, помисли тя ядосано.

През останалата част на пътуването Париза гледаше през прозореца, а когато излязоха от града, великолепната гледка на синьото море и белите къщи край брега напълно я заплени.

В колата беше топло и човек почти забравяше, че не е лято. Слънцето грееше, небето беше яркосиньо и само току-що наболата зеленина, напъпилите дървета и някой рано раззеленил се храст подсказваха, че е ранна пролет. Колата зави наляво между две массивни каменни колони с глави на лъвове върху тях. Вече се движеха по сенчеста широка алея между високи борове.

Внезапно отново се озоваха на ярката слънчева светлина и Париза ахна от изненада. На върха на една скала се извисяваше най-фантастичната къща, която някога бе виждала.

Люк спря колата и се обърна към нея.

— Харесва ли ти моят дом? — попита той с лукав блъсък в очите и почти момчешка усмивка.

Това беше шега! Измислица! Париза не можа да сдържи усмивката си на възхищение.

— Не мога да повярвам на очите си! — изрече тя със страхопочитание.

Пред тях се издигаше огромна, кръгла, боядисана в розово сграда с бели орнаменти около високите сводести прозорци. Някъде по средата, вероятно на първия етаж, цялата къща бе опасана от изящен балкон от ковано желязо, а над него се виждаше още един ред сводести прозорци. Но най-интересното нещо в нея бе покривът — почти бели плочки, които се издигаха до средата, и още една кръгла стая с меден куполовиден покрив.

— Прилича на огромна торта — засмя се Париза. — Не мога да повярвам, че някой ще иска подобна къща.

— И аз не можах, когато я видях за първи път — каза Люк. — Проектирана е и е построена от никаква рок звезда през шестдесетте години. Стаята най-горе е обсерватория — очевидно е обичал да гледа и истинските звезди. Купих я, защото е на много хубаво място, като мислех да я съборя и да построя друга, но някак се влюбих в нея. Толкова е ексцентрична... Съвсем не като мен... Но... — Той сви рамене и се усмихна мрачно.

Когато й помогна да слезе от колата и я поведе към входната врата по мраморните стълби, Париза все още се усмихваше. Преди да стигнат до последното стъпало, вратата се отвори широко, величествена белокоса жена, облечена в черно, протегна ръце и Люк се хвърли в прегръдките ѝ.

Париза разтвори широко очи. Старата му майка с крехко здраве се оказа една доста висока и едра жена. „Ясно е на кого прилича Люк“, помисли тя, наблюдавайки щастливата сцена.

— Париза, скъпа, позволи ми да ти представя майка си.

Тя отвори уста при това „скъпа“, ала бързо я затвори. Пристъпи напред и протегна ръка на възрастната жена.

— Приятно ми е — изрече тихо. Почувства как дърпат ръката ѝ и се озова притисната в здрава мечешка прегръдка.

— Забрави формалностите, детето ми. Та ти ще ми бъдеш снаха и дъщеря! — И Париза получи звучни целувки по двете бузи. Тя се взря в тъмните искрящи очи на белокосата жена и с вълнение забеляза, че са влажни. — Заповядайте, влезте моля...

Париза не знаеше как точно стана, но след минута бяха взели палтото ѝ и вече седеше на доста удобен диван в една прекрасна стая, чиято цяла стена беше в огромни изящни прозорци. Тъмносини пердeta с ресни скриваха светлите мебели от ярката светлина. Прекрасните картини и предмети на изкуството, подредени в стаята, издаваха добър вкус и огромно богатство.

— Трябва да пием шампанско... Да вдигнем тост...

— С удоволствие ще изпия гълтка шампанско — благодаря Париза.

Люк ѝ подаде пълна чаша и пръстите му докоснаха нейните. Тя потръпна при допира и си каза, че е от омраза.

— За моята годеница Париза! — каза той. — За дългия и щастлив живот, който ни очаква заедно! — повдигна чаша за наздравица, а тъмният му поглед ѝ каза, че е забелязал реакцията ѝ и я намира за забавна.

Тя смело отпи от искрящата течност. Прие многословните поздравления на майка му на смесица от италиански и английски колкото можеше по-мило. Изчерви се, когато старата дама започна да се възхищава на годежния пръстен, съзnavайки през цялото време, че тъмните очи на Люк я следят и той е готов да се нахвърли върху нея при най-малката грешка.

Въздъхна с облекчение, когато майка му каза на развален английски:

— Сигурно уморена. Пътували толкова дълго. Люк покаже стаята. Ще говорим повече довечера, преди пристигне бандата, нали?

Когато излязоха в огромния коридор, Париза хвърли на Люк укорителен поглед.

— Горката ти болна майка! — присмя му се тя. — Какъв лъжец си само! Тя има телосложението на амazonка и е в цветущо здраве!

Опитваше да скрие страхът си зад иронични забележки — нали старата жена бе споменала думата „банда“. Не беше ли това само друго име за мафията?

— Мълчи и ме следвай! — Той се заизкачва по широко мраморно стълбище. После минаха по коридора и спряха пред вратата на нейната стая. — Това е стаята ти. Надявам се да се чувстваш удобно. Ако имаш нужда от нещо дръпни шнура до леглото си. А и аз съм в съседната стая.

Париза вдигна рязко глава и го погледна стреснато, защото мисълта, че ги дели само една стена, никак не ѝ харесваше.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред, благодаря ти — отговори официално, за да прикрие беспокойството си.

Двамата влязоха и тя се огледа. Стаята бе красиво боядисана в бяло и бледорозово, съвсем женствена, но в същото време — елегантна. Огромното легло бе застлано с бяла дантелена покривка с розова подплата. Край истинска камина от бяло-розов мрамор с месингова решетка бе поставен малък диван. Тоалетната масичка бе вградена в една от стените заедно с гардероби с огледални врати.

Една ръка обгърна раменете ѝ и тя се сви — не бе осъзнала колко близо е Люк.

— Банята е там — посочи той със свободната си ръка.

— Благодаря — отговори Париза, като ѝ се искаше той да е някъде другаде.

— Толкова си любезна, а само преди няколко минути ме наричаше лъжец. За такова държание трябва да бъдеш наказана — уведоми я той с чувствен глас. Тя трябваше да се досети, че Люк няма да остави забележката ѝ за майка му без възмездие! Люк продължи: — Вече те предупредих, но явно имаш нужда от още няколко урока за това как да се държиш като моя годеница...

Силните му ръце се сключиха около нея. Париза го отблъсна.

— Не се ли държиш като дете, Люк? — предупредително изрече тя, но решимостта в тъмните му очи не намаля при несполучливия ѝ опит да се освободи. — Пусни ме...

Не успя да продължи. Тъмнокосата му глава се сведе... Париза се извърна настрани, решена да избегне целувката. Но когато острите му зъби леко захапаха нежната кожа на врата ѝ, цялата потрепери. Това бе по-лошо от целувка. Устните му я милваха, а ръцете я държаха здраво. Чуваше биенето на сърцето му и след секунди, когато устните му накрая намериха нейните, тя престана дори да мисли, завладяна от сладостната му целувка...

Нямаше значение кой и какъв беше! Само като я докоснеше, тя цялата пламваше от страст. Какво ставаше с нея? Дейвид никога не ѝ бе действал така. Люк откъсна устни от нейните и тя тихо простена. Съжаливаше ли?

— Става интересно, Париза, не мислиш ли така? — попита той с гърлен шепот. — Получих неочеквана награда, моя малка разбойничке... — Тя се втренчи недоумяващо в него. Люк повдигна лицето ѝ към своето така, че да вижда очите ѝ: — Ти ме желаеш...

— Не! — извила тя, като се мъчеше да се овладее.

— Добре, Париза, много добре — притисна я той до себе си.

— Не! Ти си луд! — извила тя и с всичка сила се опита да го отблъсне още веднъж.

— Не ме отблъсквай, скъпа. Знаеш, че го искаш точно толкова, колкото и аз — прошепна той и я повдигна.

Париза остана в прегръдките му, безсилна да се съпротивлява.

Устните му се впиха в нейните и тя почувства как кръвта бушува във вените ѝ. Малките ѝ ръце се сключиха около врата му. Усети как мускулестата му ръка се пълзга по гърдите ѝ. Господи, какво ставаше с нея? Никога не бе изпитвала толкова силна възбуда! Но някакво дяволче дълбоко в нея ѝ нашепваше, че веднъж вече бе почувствала нещо подобно, когато беше съвсем младо момиче, и при това със същия мъж!

Опомни се едва върху леглото и изпадна в паника. Започна да се бори, успя да се изправи и да изтича в другия край на стаята.

— Mrъсник такъв! Не ме докосвай! — извила разярена. Люк лежеше по гръб върху леглото, вперил поглед в пламналото ѝ лице. Очите му я зовяха: „Ела при мен...“. Сърцето ѝ биеше до пръсване. — Каза, че не съм твой тип, Люк... Обеща ми... — започна тя, зашеметена от собствената си реакция.

— Е, променил съм мнението си и защо не? На теб ти харесва, а доколкото си спомням, винаги ти е харесвало. По-рано беше малка, но сега няма какво да ни попречи, нали?

Тя се взираше в него удивена. Той не беше ядосан и не се шегуваше — наистина мислеше така! Сексът с всяка жена, която му харесваше, за него бе нещо съвсем естествено!

— Ела, Париза — протегна ръка той. — Обещавам, че ще ти хареса...

Люк имаше нахалството да се усмихва! Париза побесня. Каква наглост, каква самонадеяност! Не можеше да повярва!

— Няма да легна с теб за нищо на света! — беснееше тя. — Ти си изнудвач, мошеник, а вероятно и член на мафията! Ами да, със самолета на фирмата ти, с ферарито, тази къща...

За нейно учудване Люк избухна в смях.

— Мафията... — смееше се той. — Париза, ти си възхитителна...

Тя обаче не смяташе, че има нещо смешно.

— Дори и майка ти спомена „бандата“! За толкова глупава ли ме мислиш?

Тя нямаше представа колко е красива. Коприненият шал бе паднал от главата ѝ и платинената коса се спускаше по раменете, докато стоеше, трепереща от гняв, с повдигащи се от вълнение гърди и с блестящи като сапфири сини очи.

Люк престана да се смее. Тъмните му очи се присвиха, лицето му се изопна и започна да диша тежко. Бавно се изправи и внимателно огледа разтрепераната Париза от главата до петите, сякаш никога по-рано не я бе виждал. Прокара пръсти през гъстата си коса.

— А ако ти кажа, че не съм изнудвач? — попита той тихо.

— Ако не беше изнудвач, аз нямаше да съм тук!

Улови мимолетен израз на изненада върху лицето му.

— Така е — призна той и тръгна към вратата. Постави ръка на дръжката: — Грешката е моя, Париза. Наистина обещах, че няма да те докосна. Вечерята е в осем и половина. А между другото, майка ми употреби думата „банда“, защото — както сигурно си забелязала — английският ѝ не е много добър. — И излезе.

Париза остана загледана във вратата, без да е сигурна какво означаваше държането на Люк. За нея той беше абсолютна загадка — в

един момент я прегръщаше страстно, в следващия заявяваше, че това е било грешка, и след секунди се превръщаше в любезен домакин. Как ѝ се искаше и тя да може така бързо да се променя!

По някаква необяснима причина не можеше да устои на Люк ди Маги. Беше тридесет и седем годишен светски мъж и тя можеше само да гадае към коя социална прослойка принадлежи той. Може би майка му бе направила грешка на английски. Но Люк всъщност не отрече, че принадлежи към мафията. Париза потрепери. Не разбираше нищо...

Тя живееше в провинцията, като от време на време пътуваше до Лондон, за да отиде на театър или на някое шоу. Освен че парите никога не ѝ стигаха, нямаше от какво друго да се оплаче. Беше доволна от живота си. След смъртта на родителите и на баба си живееше доста самотно — може би, защото местните хора я смятала за член на макар и не особено значителен, но все пак аристократичен род и очаквала да се движи сред тези, които се забавляваха с лов. Тя обаче смятала лова за варварство и така социалните ѝ контакти доста се ограничавала. Но към приятелите си — като Мойя, Диди и още няколко други — Париза беше изключително привързана и лоялна. Що се отнасяше до мъжка компания — имаше Дейвид. Неговите целувки не я вълнували така и тя не го приемаше сериозно, но той ѝ подхождаше. Милият, обикновен Дейвид... Да можеше сега да е с него!

Люк не беше мъж, който можеше да се нарече обикновен. Той притежаваше някаква стаена сила и властност, които нямаша нищо общо с ръста му. Изобщо не биваше да тръгва с него за Италия... Бе допусната голяма грешка! Трябваше да убеди Мойя да се обади в полицията и те да се оправят с Лука ди Маги. По някаква необяснима причина обаче само един поглед или докосване на Люк я караше да се чувства замаяна. Знаеше, че е изнудвач. Спомни си обляното в сълзи, ужасено лице на приятелката си. Нямаше съмнение, че този човек беше престъпник. Защо тогава я привличаше неудържимо? Това беше лудост! Разумът ѝ подсказваше, че той е жалко нищожество, но тялото ѝ пламваше при всяко негово докосване!

Въздъхна дълбоко. Господи, как ѝ се искаше да е в Англия с Дейвид! Поне с него тя контролираше положението. Но не бе родена жената, която да контролира Лука ди Маги...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Париза се опитваше да мисли за Моя и за причината, поради която бе тук, но — безуспешно.

Строполи се на леглото, хванала главата си с ръце. Не разбираше нищо. Моя бе нарекла Люк гадно мекотело. Но той не отговаряше на това описание. Една жена трябваше да е сляпа, за да не забележи мъжествената му привлекателност. През живота си Париза бе целувала няколко момчета, ала нито едно от тях не я бе карало да се чувства по подобен начин. Дори Дейвид.

Изпита вина. Горкият Дейвид! Не гледаше сериозно на него, макар да знаеше, че той се надява един ден да се оженят. До този момент тя не си бе направила труда да разсее илюзиите му, доволна, че има придружител, с който да се чувства сигурна и който да не представлява никаква заплаха. Не му беше казала, че заминава за Италия, а това не беше справедливо.

Забеляза, че някой вече е разопаковал багажа ѝ, ала вече нищо в тази къща не можеше да я учуди. Отвори гардероба и видя малкото си дрехи да висят на закачалки. Бе взела само двете си прилични официални рокли. Свали от закачалка тъмносинята кадифена рокля, по-непретенциозната от двете, и отваряйки чекмеджетата, намери бельото си.

Взе душ, смени набързо бельото си и обу копринени чорапи. След това облече синята рокля. Отиде пред огледалото и приглади меката тъкан върху стройните си бедра.

„Не е лошо“, помисли тя, загледана в отражението си. Роклята бе съвсем обикновена с малки подпълнки на раменете и дълги до китките тесни ръкави. Полата беше права, прилепнала и стигаше точно до коленете ѝ.

Седна пред тоалетната масичка и започна да се гримира. Сложи съвсем леки сини сенки, малко спирала на дългите мигли и накрая — едно докосване с ружа, за да добият страните ѝ лека руменина. Вдигна високо платинената си коса и накрая положи розово червило на

устните си. Напарфюмира се с любимия си парфюм — коледен подарък от Мойя.

Отиде до гардероба още веднъж. Намери меките сини обувки с високи токове и ги обу. Каза си, че е готова, и се погледна още веднъж в огледалото, преди да тръгне към вратата. Реши да слезе долу и да поразгледа. Така щеше да бъде по-добре, отколкото да рискува Люк да дойде да я вземе от стаята...

Излезе в коридора и отвори широко очи, като видя Люк, който идваше към нея. Той изглеждаше великолепно в черния си официален костюм и бялата риза, която контрастираше със загорялото му лице. Когато той плъзна поглед по русата й коса и синьото кадифе, обгръщащо стройното й тяло, тя почувства как сърцето й лудо заби.

— Чудесно е, че си готова. Точно идвах да те взема — каза той и спря съвсем близо до нея. Огледа я от главата до петите. — Изглеждаш зашеметяващо красива, Париза... И определено заслужаваш титлата лейди — при това, една изключително елегантна лейди. — Хвана брадичката й и я повдигна към лицето си.

— Бла... Благодаря ти — заекна Париза. Кожата й изгаряше под пръстите му и не можеше да откъсне поглед от неговия. Люк стоеше неподвижен и я съзердаваше така, сякаш със силата на мисълта си можеше да я накара да се подчини на волята му. Париза знаеше, че ще я целуне и с огромно усилие успя да отстъпи назад. Без да обръща внимание на нарастващото напрежение, каза непринудено:

— Ще слизаме ли? Майка ти сигурно ни чака.

— Страхливка! — Устните му се извиха в усмивка, но я пусна да мине пред него надолу по стълбите, макар през цялото време Париза да съзнаваше, че е само на крачка от нея...

„Вечерята се проточва безкрайно“, помисли Париза, загледана в огромното парче пудинг пред себе си. Нямаше да може да го изяде. Вече бе изпила две чаши плодов сок, чаша вино, хапна спагети по генуезки, както и телешко филе. Разговорът, меко казано, не вървеше. Колкото и да се стараеше, не можеше да се държи естествено с Люк. Опитваше да се убеди, че става така, защото не го харесва. Някъде дълбоко в себе си обаче започваше да подозира, че е точно обратното. Беше й трудно да се държи естествено с него, защото той й

въздействащо по начин, по който не ѝ се бе случвало досега. Бореше се срещу необичайното усещане и рязкото ѝ държание към него беше никаква форма на самозащита.

— Да, сватбите по Великден са много приятни, Париза.

— Не мисля така — отговори тя на сеньора ди Маги доста рязко, макар че не можеше да каже направо „не“.

Възрастната жена очевидно се радваше на предстоящото събитие и при други обстоятелства Париза би я смятала за идеална свекърва. Така или иначе не успяваше да се преструва успешно на влюбена годеница. Разкошната обстановка и явното богатство на господаря на този дом бяха в ярък контраст с нейната собствена къща и не можеше да забрави, че тези хора са мошеници. Майката на Люк сигурно прекрасно знаеше как печели парите си синът ѝ и все пак се гордееше с него, както всяка друга майка. За всичко това — за прислугата, за хубавата храна и за виното — се плащаше с „мръсни“ пари. Тя хвърли гневен поглед на Люк. Как можеше да я привлича мъж — а вродената ѝ честност не ѝ позволяваше да не признае, че той я привлича — за когото знаеше, че е престъпник?

Сините ѝ очи объркано се спряха върху сведената му тъмнокоса глава. Не разбираше какво става с нея. Би трябвало да го презира, а го харесваше!

Люк се държеше внимателно и мило, но след една нейна особено остра забележка се отказа да се преструва на влюбен годеник. После, след като размени с майка си няколко думи на италиански, от които Париза не разбра нищо, той мълкна, с което изопна нервите ѝ до крайност. „Цялата тази глупава идея е негова и той трябва да е наясно, че не може да заблуди нито майка си, нито когото и да било друг“, мислеше си Париза горчиво, жадувайки просто да стане и да си тръгне.

Люк вдигна глава и погледна майка си:

— Извинявай мамо, трябва да поговоря с Париза насаме. — Той стана, заобиколи масата и като сложи ръка на рамото ѝ измърмори: — Ела в кабинета ми.

Тя се усмихна доста притеснено на майка му и бързо излезе, насочвана от ръката, с която Люк бе прихванал лакътя ѝ.

— Защо правиш това? — попита ядосано Париза, когато излязоха в коридора.

— Трябва да говоря с теб. Моля те, недей да спориш — отговори Люк. Отвори една врата и я въведе в стая, в която целите стени бяха покрити с шкафове с книги. — Седни — нареди той рязко и й посочи кожен диван, разположен до изящна мраморна камина. Огънят беше запален и пламъците проблясваха, танцуващи в мрака, докато Люк не запали лампата, поставена върху голямото дъбово бюро. Дори тогава обаче в стаята не стана много светло. Огънят хвърляше странни синки по стената и когато Париза поглеждаше към Люк, същите тези сенки скриваха от нея израза на лицето му.

Той седна зад бюрото, сякаш щеше да ръководи управителен съвет. Тя забеляза, че Люк взема с дългите си пръсти нож за отваряне на писма и отново го остави на мястото му, след като си бе поиграл малко с него. Размести някакви документи пред себе си. Ако не знаеше нищо за него, сигурно щеше да си помисли, че е притеснен.

— Какво е това важно нещо, заради което не можах да довърша пудинга си? — попита тя гневно. Тишината в стаята започваше да я изнервя. Така или иначе, нямаше намерение да яде онзи пудинг!

— Никога не си имала любовник, нали? — погледна я той от другия край на стаята.

— Моля? — не можа да повярва на ушите си Париза.

Беше я накарал да дойде с него само за да й зададе нахалния си въпрос! Гледаше го с разширени от удивление зеници.

— Ти... Ти си луд — успя да изрече накрая.

— Не съм луд, а ти не отговори на въпроса ми.

— Нямам и намерение да го правя, по дяволите! — извика тя вбесена. Та това бе истинска наглост!

— Няма да ти позволя да ругаеш в мое присъствие — натърти той и седна до нея.

Смелостта й бързо изчезна и тя гледаше със страх решителното му мрачно лице.

— Този път ще ти простя. Имаш право да се страхуваш от мен, Париза. Не е нужно да ми отговаряш. Майка ми винаги е права, а и виждам отговора в пламналите ти страни. — Ръката му докосна леко поруменялото й лице и тя понечи да се отдръпне. — Недей — спря я, като постави ръка на рамото й.

Париза се заотдръпва предпазливо, докато стигна до края на дивана. Едната ръка на Люк държеше малката й длан.

— Майка ти... — измърмори тя, без да разбира за какво става въпрос.

— Точно така, Париза. — Сграбчи ръката, на която бе поставен неговият пръстен и погали камъка, а Париза изпита угрizение за начина, по който се бе държала в златарския магазин. — Двамата с теб имаме уговорка, но досега държанието ти е повече от неподходящо. Не можеш да заблудиш и най-големия глупак. По време на вечерята майка ми отбеляза, че се радва на уважението, с което се отнасям към годеницата си, тъй като все още не съм спал с нея. За нея е ясно, че още си девствена. Погледнах те и никак си нейните думи ми обясниха това, на което се бях чудил цял следобед. Тя беше права, нали? — настоя той и стисна ръката ѝ, като търсеще погледа ѝ с тъмните си очи.

— Не че те засяга, но да, права е. — Защо да не признае истината? Не се срамуваше от нея. — Може и да се учудиш, но в наше време все повече хора предпочитат да са по-предпазливи в интимните си отношения, вместо да рискуват да се заразят с някоя неприятна, а понякога и опасна болест — изрече твърдо, а блъсъкът в очите ѝ говореше, че самият той би следвало да се ограничи малко, преди да стане твърде късно.

— А ако ти кажа, че не съм такъв, за какъвто ме смяташ, Париза?

— Разбира се, и аз не съм английската кралица — отговори тя иронично.

„За такава глупачка ли ме смята?“, запита се Париза. Та нали лично го видя с Марго Мей! Освен това изнудваше Мойя, за да спи с нея, а само преди няколко часа опита да го направи и със самата Париза! Тя не биваше да забравя, че този мъж е злодей! Макар че когато седеше така близо до него, това ѝ се струваше почти невъзможно...

— Нямам намерение да споря с теб, Париза. Но мисля, че трябва да си изясним някои неща. Ако искаш да спазя моята част от уговорката и да ти дам снимките, трябва да се стараеш много повече. Като начало се откажи от остроумните забележки — заяви той. — Въщност изборът е твой. Готова ли си да положиш малко повече усилия, за да се държиш като влюбена годеница? Или предпочиташ да се откажем от сделката, а твоята приятелка да понесе последствията?

Беше прекалено близо до нея, за да може да спори с него.

— Искам снимките. — В действителност Париза нямаше избор и той го знаеше. Тя не можеше да развали сватбата и да провали живота на Мойя. — Но какво точно искаш от мен? Трябва ли непрекъснато да правя каквото ми наредиш?

В черните му очи проблесна гняв. Люк сведе глава и яростно впи устни в нейните. Тя опита да се отскубне, но внезапно се случи нещо много странно — в един момент двамата се бореха ядосани, а в следващия се прегръщаха страстно...

Париза вдигна ръце, пръстите ѝ се вплетоха в копринените му коси и тя го целуна, без дори да разбира какво става.

Люк вдигна глава и се взря в нея, като дишаше тежко. Известно време двамата се гледаха мълчаливо. Люк се съвзе пръв.

— Не ме гледай така стреснато, Париза.

Сърцето ѝ биеше лудо, очите бяха широко отворени от удивление и тя не бе в състояние да промълви и дума.

— Обещавам, че няма да направя нищо без твое позволение, но мисля, че след това, което току-що се случи между нас, няма да ти е трудно да убедиш майка ми и още стотина гости, че се обичаме, нали?

Погледът ѝ не се откъсваше от устните му, но това бе грешка. Нейните устни пресъхнаха и тя нервно се опита да ги овлажни с език. Гневът на Люк бе изчезнал внезапно, както и нейният, и бе заменен от необуздана страсть.

Когато той отново започна да я целува, отначало тя опита да се съпротивлява. Здравият ѝ разум обаче я напусна и Париза почувства как тялото ѝ отклика на неговото. Устните му изгаряха нейните устни, ръцете ѝ сами обвиваха широките рамене, а целувката продължаваше сякаш безкрайно...

Париза пълзна едната си ръка надолу и я постави на гърдите му. Люк издаде приглушен стон и прекъсна дългата опияняваща целувка. Отдръпна се и хвана здраво ръката ѝ, като я притискаше към гърдите си.

— Мисля, че получих отговора, който исках. Сега наистина изглеждаш така, както би трябвало да изглежда една годеница, скъпа.

Париза знаеше, че на лицето ѝ е изписана същата страсть, каквато и на неговото. В очите и на двама им се четеше непреодолимо желание. Люк отново бе победил!

— Мисля, че може да изпием кафето си и тук. Майка няма нужда да я убеждават чак толкова настойчиво...

Париза бе сигурна, че Люк я иска, но се бе овладял за секунди, а нейното желание още я изгарише. И то се превърна в срам... Как можа да се държи толкова глупаво?

Без да го поглежда, приглади роклята си и сковано изправи гръб. Не биваше да забравя, че Люк има силна воля и каменно сърце. Нима не го бе видяла да отблъсква любовницата си? Самата Париза се бе отървала доста леко. Засега...

— Доведох те тук, защото искам...

— Така е по-добре — прекъсна го един глас. Беше сеньора ди Маги. — Двамата пак се одобрихте, нали?

Париза я погледна изненадано и се изчерви.

— Всичко е наред. Разбирам чувствата на младите. Ще бъдеш щастлива с моя Люк, той е истински мъж.

— Мамо, моля те! — изрече той бързо.

Париза го погледна с изненада и не успя да сдържи усмивката си. Люк изглеждаше притеснен — нещо съвсем необичайно за него!

Отвори очи и ярката слънчева светлина я заслепи. Някой чукаше на вратата на спалнята ѝ. Сигурно бе камериерката със сутрешното кафе.

— Влез! — извика Париза.

— Гласът ти звучи доста бодро. Сигурно си от ранобудните. — Дълбокият насмешлив глас на Люк я накара да потръпне.

Бързо придърпа завивката до брадичката си.

— Ти?! Мислех, че е камериерката.

— За мен е удоволствие, Париза.

И той се приближи с поднос в ръце. Сложи го внимателно на масичката до леглото ѝ и наля кафе, преди тя да успее да се съвземе.

— Благодаря — измърмори Париза и взе чашата, която той ѝ подаде, като се изчерви при мисълта за интимността на положението, в което се намираха.

— Толкова си хубава, когато се изчервяваш! — каза Люк тихо, засмя се и ѝ намигна. — Не се притеснявай, изпий си кафето и слез

долу. Ще те чакам след половин час. Мисля да излезем, за да си спестим лудницата днес.

— Лудница ли? — учуди се тя.

— Сервитьорите и помощниците за кухнята вече пристигнаха. Приготвят се и стаите за гостите. Затова единственото разумно нещо е да се махнем. — С тези думи той се обърна и излезе.

Дълго след това тя си представяше стройната му висока фигура, сините джинси и тъмночервения пуловер, очите, в които проблясващо нещо неразбираемо за нея...

Тя изпи кафето и изяде кроасана, след което стана от леглото, като си напомняше, че трябва да е винаги нащрек с Люк. Само още един ден и щеше да се приbere вкъщи и да се отдаде на спокойния си живот. Изглеждаше съвсем лесно!

Изми се, облече син панталон с пуловер в синьо и бяло, прибра и завърза косата си с обикновена синя панделка и застана пред огледалото.

Люк можеше да бъде очарователен домакин, припомни си тя предишната вечер. След като снощи майка му се бе присъединила към тях в кабинета, огромното напрежение изчезна. Тримата с удоволствие пиха кафе с дребни шоколадови сладкиши. Накъсаният английски на сеньора ди Маги и очевидното ѝ удоволствие от годежа им успяха да съживят атмосферата дотолкова, че когато възрастната жена си тръгна — след като целуна и двамата за лека нощ — те прекараха цял час в приятен разговор за Павароти и Доминго. Както повечето италианци, Люк обожаваше операта. Пиха и по чашка коняк. Люк се качи с нея и я целуна съвсем леко, почти братски с думите: „Хайде да обявим примирие поне за един ден, Париза! Какво ще кажеш?“. Тя се съгласи и той отново ѝ пожела лека нощ с още една целувка...

Париза се намръщи. Приятелски настроеният Люк беше най-опасен! Все пак щеше да се наслади на този ден, без да си напомня защо е тук. Хвърли един последен поглед към отражението си в огледалото и излезе.

Денят беше толкова прекрасен, че чак изглеждаше нереален. Сънцето даряващо с животворните си лъчи всичко наоколо. Люк шофираше с лекота по виещия се път. Изкачиха се на върха на един

хълм и с наслада поглъщаха великолепната гледка, откриваща се пред тях. Шумът на разбиващите се долу вълни и писъците на чайките се сливаха в някаква мелодия, чийто странен ритъм сякаш пулсираше в душите им...

На обяд потеглиха към Портофино.

— Според мен това е най-хубавото време от годината — каза Люк, докато й помагаше да слезе от колата.

— Не е ли през лятото?

— Не, през лятото е твърде горещо и е пълно с туристи.

Докато говореше, едно момче на около десетина години се втурна към тях с весели викове. Люк го вдигна на ръце, притисна го в прегръдките си и го завъртя, като се смееше заедно с него. После го пусна на земята.

Париза гледаше с удивление и очевиден ужас — момчето имаше само една ръка! Колко тъжно! И все пак муургавото му личице бе озарено от щастлива усмивка! Париза не разбра нито разговора им, нито защо Люк му даде пари. Когато момчето се втурна към дока, Люк взе ръката й в своята и обясни:

— Паоло ми е приятел. Плащам му, за да почиства яхтата ми. Бих те завел да я видиш, но съм гладен.

Париза се засмя.

— И нищо не бива да застава между теб и храната — пошегува се тя.

— Освен теб — каза той тихо. — Винаги, когато поискаш...

Тя се изчерви.

— Хайде да хапнем, Люк.

— Все същата страхливка си — вдигна той ръката й към устните си и я целуна, после внезапно стисна пръстите й. — Къде е пръстенът ти?

— Оставил го в стаята — обясни тя, без да разбира какво значение има това. — Исках днес да бъда самата аз. В крайна сметка, той е само част от ролята ми тази вечер.

— Щом казваш... — отговори той загадъчно.

Париза го погледна, но Люк не отвърна на погледа й. За момент тя помисли, че го е обидила с нещо, но отхвърли тази мисъл, защото видя, че й се усмихва.

— Това е любимият ми ресторант — обяви той и я въведе в малко, тъмно, типично за италианското крайбрежие, кафене.

Собственикът го посрещна като стар приятел. Париза не помнеше някога да е опитвала нещо по-вкусно. Нямаше представа какво яде, докато Люк не й каза, че е телешки дроб.

— Но аз не обичам дроб! — възклика тя и се засмя, защото Люк гледаше празната ѝ чиния.

— Виждам, виждам, скъпа — съгласи се той със смях и напълни чашата ѝ с вино.

Когато свършиха обяд, Париза бе изпила четири чаши вино, а Люк — две.

— Нали не се опитваше да ме напиеш? — попита тя весело, докато вървяха към колата.

— Нима бих направил такова нещо? Аз?! — Изгледа я с престорена обида.

— Да, ти. Но ти прощавам — засмя се тя. Когато седнаха в колата, той се обърна към нея.

Лицето му бе придобило съвсем сериозно изражение.

— Знаеш ли какво най-много ми харесва в теб?

Изгледа го учудено, но тайно в себе си беше поласкана.

— Какво? — попита го, без да може да откъсне сините си очи от неговите.

— Не позволяваш нищо да попречи на радостта ти. Аз те принудих да дойдеш тук. Можеше да превърнеш днешния ден в кошмар, а вместо това прекарахме чудесно. Едва ли има един сред познатите ми, който би постъпил като теб. — Гласът му също бе сериозен, а в очите проблясваха опасни пламъчета.

— Очевидно не се срещаш с подходящи хора — каза тя шеговито, за да намали внезапно създалото се напрежение. И като се обърна, започна да закопчава колана си. Люк обаче го взе от ръцете ѝ и го закопча умело.

— Може би си права, скъпа. Но тази вечер сама ще можеш да прецениш. — Той запали двигателя и потеглиха. — На празненството ще присъстват почти всички членове на семейството ми, както и куп приятели.

Париза не отговори. Напомнянето му за причината, поради която се намира в Италия и се преструва на негова годеница, развали

настроението ѝ. След прекрасния ден, който прекараха заедно, тя почти бе забравила какъв всъщност е Люк.

Мисълта обаче за предстоящата вечер я отрезви напълно...

ПЕТА ГЛАВА

Париза довършваше грима си. По дяволите! Ръката, с която нанасяше червилото, трепна — на вратата се почука.

Избърса бързо устните си с кърпичка и умело постави червилото още веднъж, след това — доволна от резултата, отиде да отвори.

Видът на Люк, опрял се небрежно на стената, спря дъха ѝ. Сакото на костюма му беше разкопчано и откриваше бялата копринена риза, опъната върху широките му гърди. Париза се изчерви, защото той бързо я огледа от главата до петите, като задържа погледа секунда повече от необходимото върху гърдите ѝ, подчертани от дълбоко изрязаното деколте на кадифената рокля.

— Изглеждаш прекрасно, Париза! Роклята ти подхожда напълно — в нея има лек намек за безразсъдство — каза той тихо и нежно повдигна брадичката ѝ. В очите, които срещунаха нейните, имаше нещо, което тя не можеше да разпознае, но то накара сърцето ѝ да забие лудо.

Осъзна, че не биваше да облича тази рокля. „Намек за безразсъдство“, както я бе определил Люк. А това съвсем не беше представата, която Париза искаше да създаде за себе си. Прокле се наум, че съвсем импулсивно я бе купила при разпродажбата на стоки в бутик в Брайтън през миналата година. Тогава бе решила, че не може да пропусне такъв шанс, но сега, като гледаше широката пола, която се спускаше от тясната талия до коленете ѝ отпред и до прасеца отзад, Париза разбра грешката си.

Но забрави всичко, когато Люк пристъпи и я целуна по челото. Беше приятелска целувка, но Париза почувства как краката ѝ се подкосяват.

Топлият му кадифен глас прошепна в ухото ѝ:

— Готова ли си да се присъединиш към „бандата“, сладка моя?

Париза потрепери от топлия му дъх, погалил врата ѝ. Едва успя да събере разпилените си мисли, подаде му ръка и отговори:

— Да, господарю... — пошегува се тя.

Половин час по-късно, застанал между майка си и Париза и поставил небрежно ръка на рамото ѝ, Люк каза:

— Това е, дами. Поздравихме всички и сега можем да се забавляваме. Не пий прекалено много шампанско, мамо — подразни я той на шега, преди да отведе Париза на дансинга.

Като се смееше, Париза помисли, че никога не е виждала по-привлекателен мъж и тази вечер той ѝ принадлежи... Само този път ще остави всяка предпазливост и ще се забавлява. Докато танцуваше с Люк, на устните ѝ се появи замечтана усмивка. Той ѝ се усмихна доволно, преди да пълзне поглед по тълпата елегантно облечени гости.

— Засега всичко върви чудесно, скъпа. Майка се радва на празненството. Никога не съм я виждал по-щастлива. Най-после може да говори до безкрайност за реалната, според нея, перспектива за внучета. А що се отнася до приятелите ми, всички са луди от завист, че съм сгоден за толкова красива жена... — Черните му очи я гледаха весело.

— Не се ли чувстваш поне малко виновен, че лъжеш така майка си, Люк? — попита Париза, леко засрамена. За първи път се запита как ще обясни той бързото разваляне на годежа им.

В отговор той я притисна по-плътно към себе си.

— Ти знаеш как да ме накараш да се чувствам виновен, Париза. А само допреди няколко дни можех да се закълна, че изобщо нямам съвест...

Тя наведе глава встрани, усмихна се и изрече шеговито, за да скрие хаоса от чувства, бушуващ в гърдите ѝ:

— Значи от мен все пак има някаква полза...

Бляскавите полилиei, оркестърът върху издигнатата в единия край на изящно подредената стая платформа, хората около тях — всичко избледня и изчезна, когато черните му очи се впиха в нейните. Тя премигна, като се мъчеше да развали магията, и видя как един мускул трепна на бузата му.

— Ти си точно тази, която mi трябва, Париза. И съвсем скоро ще ти докажа колко много си подхождаме...

Дълбокият му копринен глас сякаш я галеше. Разбираше, че трябва да се противопостави на интимността, която той предлагаше,

но устните ѝ започваха да пресъхват, а сърцето запърха в гърдите ѝ като хваната в клетка птичка. Той помилва голия ѝ гръб и сякаш прочел нещо в погледа ѝ, промълви:

— Отпусни се, Париза. Имаме достатъчно време. Не исках да те плаша, скъпа.

Успокоена от неговите думи и от внезапното усещане за сигурност в прегръдките му, Париза се отпусна. Тялото ѝ се полюшваше в такт с неговото, а той си играеше с дългите кичури на платиненорусата ѝ коса. Люк наведе глава:

— Знаех, че тази копринена коса е великолепна. Винаги трябва да я носиш разпиляна по раменете си като златист облак...

Париза вдигна поглед и срещуна черните му очи.

— Не е особено практично — измърмори тя, макар да бе доволна, че този път се поддаде на изкушението да остави косата си пусната, прихваната само с два кехлибарени гребена, наследство от пралеля ѝ.

— Ако някога се подстрижеш, мисля, че ще те убия — прошепна Люк и тя видя как очите му потъмняват от страст.

Преди обаче да успее да проговори, един глас наруши уединението им:

— Мой ред е, Люк. Не можеш да обсебиш прекрасната дама за цяла вечер.

— Разбира се, че мога — отговори Люк нелюбезно.

Мъжът, който искаше да танцува с нея, ѝ бе представен по-рано като Алдо Генети, дясната ръка на Люк. Беше висок почти колкото Париза, много привлекателен, с черна къдрава коса и засмени кафяви очи. До него стоеше съпругата му, една от най-красивите жени, които Париза бе виждала: с гъста синкавочерна коса, падаща по раменете ѝ, изящно овално лице, големи кафяви очи, съвършени устни. Анна Генети бе зашеметяваща в черната си рокля с деколте почти до талията и отпред, и отзад. На тънката си китка носеше диамантена гривна, която сигурно струваше цяло състояние. Всъщност, според Париза, единственото нещо, което я загрозяваше, бяха студените очи и извитите ѝ в недоволна гримаса устни.

Анна каза нещо на Люк на италиански и застана между него и Париза, после постави малката си ръка с алени нокти върху ръката на Люк и се притисна до него. Париза го погледна и потръпна. Надяваше

се никога да не му даде повод да погледне самата нея така. Присвятите му очи гледаха с нескрита омраза другата жена, докато ѝ отговаряше не особено любезно, и то на английски:

— Как бих могъл да откажа?

— Хайде, Париза, наш ред е — заяви Алдо и Париза почувства, че я повлича в танц. — Ще им покажем как се танцува.

Оркестърът започна да свири бърза мелодия. „Защо пък не“, запита се Париза. Обичаше да танцува и се впусна в бурния ритъм с цялото си сърце и с умение, което малко хора притежаваха, но Алдо също беше много добър.

Пространството около тях се разчисти и след минути бяха единствените танцуващи, а всички останали гледаха. Усмихвайки се на комплиментите на Алдо, когато той я завъртя за последен път, Париза внезапно видя Люк. Той беше пребледнял от гняв.

— Благодаря ти, Париза, фантастична си! — заяви Алдо, като опитваше да си поеме дъх.

— Да, скъпа. Не знаех, че обичаш да се показваш — изсъска Люк в ухoto ѝ, който неочеквано се бе появил до нея. — В бъдеще предпочитам да се сдържаш. Не ми е приятно всички гости да зяпат краката на моята годеница.

Беше го видяла да прегръща съблазнителната Анна. Как смееше тогава да държи сметка на нея, Париза! Освен това не беше негова годеница, напомни си тя и изрече смело:

— Не забравяш ли нещо?

— Млъкни, Париза! Да не искаш целият свят да те чуе? — просъска той и впи устни в нейните.

Тя неясно долови аплодисменти, но когато очите ѝ срещнаха неговите, вече нищо друго не я интересуваше. Едно негово докосване, и ставаше като мека глина в ръцете му.

— Поне за тази вечер си моята дама и не искам нито един мъж да ме измества, ясно ли е? — настоя той, целувайки я по слепоочието.

Отношението му я ласкаеше. Чудеше се дали е възможно да я ревнува и тази мисъл ѝ достави огромно удоволствие.

Танцуваха отново и пиха шампанско, а Париза се чувствува като Пепеляшка на бала. Люк беше непрекъснато до нея с ръка или на рамото ѝ, или обгърнал тънката ѝ талия. Играеше ролята на влюбения

годеник така блестящо, че тя не знаеше къде свършват преструвките му, а и не се интересуваше.

Сеньора ди Маги се оттегли около полунощ, а след нея започнаха да се разотиват и гостите, с изключение на четири двойки, които щяха да нощуват тук, в къщата. В два сутринта Париза и Люк бяха единствените, останали долу.

— Искаш ли да пийнеш още нещо? — попита той с ръка на рамото ѝ.

— Не — прозя се тя. — Вечерта беше прекрасна. Съжалявам, че свърши, но...

— Никакво „но“, Париза! Не е нужно да свършва. Още не...

Тя го гледаше как сваля вратовръзката си и разкопчава двете горни копчета на ризата. Обхвана я вълнение, примесено със страх. Какво точно предлагаше той? Трябваше да е обидена!

— Когато съм тук, почти всяка вечер ходя в обсерваторията. Нощното небе ме успокоява. Ще дойдеш ли с мен?

Не ѝ предлагаше това, което тя очакваше. Затова Париза се почувства засрамена.

— Да, разбира се... — продума тя.

Бяха прекарали чудесен ден заедно и Люк се държа безупречно, така че очевидно нещо ставаше с нея, рече си тя сурово.

Изкачиха се тихо по стълбите, за да не събудят спящите. Една скрита врата в ламперията на кръглата площадка водеше към тясно стълбище. Париза последва Люк в тъмното. Чувстваше се развлнувана.

— Внимавай, има стъпало — каза Люк, като отвори някаква врата.

Париза пое подадената ѝ ръка и го последва в полуутъмна стая, осветена само от една лампа.

Огледа се с интерес. По средата на стаята бе поставен голям телескоп. Единствените мебели бяха бюрото, високият кожен стол в единия край на стаята и диванът — в другия.

— Малко е голо и зловещо — прошепна Париза.

— Гледай! — нареди Люк и натисна някакво копче до вратата.

Сводестият покрив се разтвори като огромен разрязан портокал и откри още един свод от стъкло. Над него се простираше нощното небе...

— Вълшебно е! — останала без дъх, едва изрече тя, когато Люк загаси единствената лампа и стаята остана обляна единствено от сребриста лунна светлина. Париза вдигна глава и се взря със страхопочитание в обсипаното със звезди черно кадифено небе.

— Имаме късмет, че нощта е ясна — обви с ръка Люк раменете ѝ.

Запленена, тя отиде с него в средата на стаята. Той я пусна, свали сакото си и нагласи телескопа. След това намести високия стол, седна на него и я настани в скута си.

— Виж, скъпа!

Нямаше нужда да й го казва. Тя гледаше като омагьосана, докато той й показваше различните звезди и съзвездия.

Отклонявайки поглед от телескопа към хубавото му лице, Париза помисли, че Люк е забележителен човек. Бе изцяло погълнат от заниманието си и знаеше толкова много за звездите! Тя склони глава на рамото му и за момент затвори очи. Имаше чувството, че двамата са сами в целия свят... Щеше да запомни тази нощ за цял живот!

— Извинявай, скъпа, понякога се увличам прекалено по хобита си, а ти си уморена.

Тя почувства, че я вдига на ръце.

— Люк...

Той я остави на дивана и се усмихна леко.

— Извини ме за малко. Искам да погледна една звезда. — Целуна върха на носа й. — Почивай си.

Париза промърмори нещо неразбираемо в отговор. Видя през полузатворените си клепачи как той се връща до телескопа. Тя се усмихна и очите й се затвориха. Тази вечер бе видяла уважението и почита, с която всички се отнасяха към Люк...

Неговите чувства към майка му и загрижеността за малкото момче този следобед доказваха, че има добро сърце.

„Защо тогава е станал престъпник? Сигурно други са го подвели“, мислеше тя. Разбираше, че търси извинение за него, но колкото и да опитваше да си повтаря, че е изнудвач и крадец, само един поглед на черните му очи беше достатъчен, за да се подкосят коленете ѝ.

Отново се усмихна. Преди да срещне Люк, смяташе, че изразът „коленете се подкосяват“ е преувеличен. „Добре, че сега съм легнала“,

помисли Париза, защото в противен случай едва ли би могла да се задържи на крака, и то тъкмо, защото „коленете ѝ се подкосяваха“. Усмивката ѝ стана по-широка.

Явно всички тези мисли се дължаха на шампанското...

Леко докосване по бузата я накара да отвори очи.

— Усмихваш се, Париза. За какво мислиш? — Люк седеше на края на дивана. Ръката му започна нежно да гали шията ѝ.

Париза усещаше милувката му с всяка клетка на тялото си. Усмихна се лениво и като сложи пръст на устните му, премигна закачливо и изрече:

— Един джентълмен никога не задава подобни въпроси. Дамите имат право на своите малки тайни...

В отговор той целуна пръста ѝ. Тя потрепери и отдръпна ръката си, но успя само защото той не се възпротиви.

— Сигурно ти е студено. — За момент пръстите му докоснаха онова място на шията ѝ, на което се усещаше лудият ѝ пулс.

„Никога не е бил по-далеч от истината“, помисли тя, защото цялото ѝ тяло пламтеше!

— Нека те стопля, Париза! — прошепна той.

Тя обви ръце около раменете му, зарови пръсти в черната му копринена коса и го притегли към себе си.

— Да! О, да! — шепнеше тя, докато Люк покриваше лицето ѝ с целувки.

Изведнъж той се отдръпна. Париза го погледна с ням въпрос в сините си очи.

С едно леко движение Люк я премести по-навътре на дивана и легна до нея. Ръката му се пълзна по края на деколтето ѝ. В тъмните му очи гореше желание, което той с огромни усилия сдържаше.

— Париза... Ти си най-женствената жена, която някога съм виждал. Кожата ти е копринена и има цвета на лунната светлина. Ти си моята лунна богиня. Почти се страхувам да те докосна, за да не изчезнеш, и да се окаже, че сънувам.

— Ако това е сън, никога не искам да се събудя! — прошепна Париза, като галеше гърдите му под копринената риза.

Почувства как той потрепери. В следващия миг целуваше устните ѝ ненаситно. Неговите бяха учудващо нежни и топли...

Обзелото я вълнение я накара да се притисне по-плътно към него и да му отговори с пламенни целувки. Страстта му обхвана и нея. Господи, колко силно го желаеше! Това усещане я замайваше и я караше да се чувства безпомощна. Усещаше възбудата на мускулестото му тяло.

Пръстите му намериха ципа на роклята ѝ и го дръпнаха надолу, а устните нежно докосваха голата плът, която се показваше под материията.

— Цяла вечер жадувах за това! — простена той. Отдръпна се леко назад и внимателно придърпа роклята ѝ, като откри прекрасните ѝ гърди. Остана загледан в нея за момент и на Париза ѝ се искаше да се покрие с роклята, но в следващия миг Люк нежно обхвани гърдите ѝ и започна да ги милва.

— Прекрасна си! — прошепна той дрезгаво, като продължаваше да я гали. — Толкова си женствена и чувствена!

— Люк! — извика тя, когато той впи устни в едната ѝ гъ尔да.

— Желая те, Париза! Желая те... — обсипваше я той с целувки.

Тя цялата трепереше. С едно нетърпеливо движение Люк свали роклята и прокара пръсти по стройните ѝ бедра, като не преставаше да я целува.

Париза никога не бе изпитвала подобна възбуда. Реагираше на всеки негов допир. Пръстите ѝ бързо и умело разкопчаха останалите копчета на ризата му. Беше толкова привлекателен и мъжествен! Жадуваше да му принадлежи напълно.

— Париза... Париза... — шепнеше той и се взираше в замъглените ѝ от страст очи. — Ако искаш да спрем... Трябва да го направим сега.

Тя погледна черните му очи, чувствените устни, широките рамене.

— Не... — изрече тихо и го притегли към себе си.

Почувства как мускулите му се стягат и в следващия момент той се отдръпна от нея. Не можеше да спре сега! Но Люк вече сваляше дрехите си. Тя едва пое дъх, когато го видя да стои съвсем гол на лунната светлина. Никога по-рано не бе виждала гол мъж и за момент я обзе страх, който обаче бързо изчезна. Затвори очи.

На свой ред Люк гледаше нея.

— Париза, какво правиш с мен? Червени бикини и червен колан. Да не искаш да се побъркам?

Люк бавно свали бикините заедно с колана и чорапите ѝ, захвърли ги настрани и нежно започна да я обсипва с ласки. Черните му очи я изгаряха. Допирът на стройното му тяло до нейното я замая.

— Докосвай ме, Париза! Искам да зная, че ме желаеш — промълви той.

Тя започна да го гали и в следващия момент той се надвеси над нея.

— Не искам да ти причиня болка, Париза, и ще бъда внимателен. Не мога да понеса да те оставя сега. Желая те от първия момент, в който те видях в апартамента си, маскирана като крадец.

Тя беше като омагьосана, не разбираше нищо, знаеше само, че желае този мъж.

Изведнъж почувства болка и извила, когато той проникна в нея, но преди да успее да я почувства истински, тя изчезна и тялото ѝ започна да се движи в ритъм с неговото.

Целият свят се завъртя. Париза отвори широко очи — над нея бе нощното небе с безброй звезди и тя не знаеше истински ли са, или — въображаеми. Люк изстена, замръзна за миг, а после се отпусна и остана да лежи върху нея. Главата му почиваше на рамото ѝ.

Телата им бяха слети. Париза никога не бе предполагала, че нещо може да е така хубаво, но като нямаше никакъв опит, не знаеше какво изпитва Люк.

— Извинявай, Париза. Изгубих самоконтрол. Добре ли си? Не исках да ти причиня болка...

— За мен беше чудесно — отговори тя. — А за теб?

Люк се повдигна на лакът.

— За бога! Нима не знаеш? Ти си всичко, което един мъж може да пожелае — целуна я той нежно по челото. — Знаех, че ще ни бъде добре заедно... Не предполагах обаче, че може да бъде така фантастично. Никога досега не съм се чувствал по подобен начин и никога не съм загубвал самоконтрол! Само с теб, скъпа. И се надявам да... се случи отново...

Когато помилва лицето му, сините ѝ очи блестяха.

— Не съзnavах...

— … какво си пропускала — довърши вместо нея той и се засмя тихо.

Изпълнена с щастие, Париза затвори очи. Искаше само да лежи стушена до Люк.

— Не съжаляваш, нали, любов моя?

Не бе в състояние да изрече нито дума и започна да го гали. Щеше да му даде отговор с докосването си! Той се засмя и отново я обсипа с целувки.

Париза мислеше, че е невъзможно да има нещо по-хубаво от първия път, но очевидно се лъжеше. Защото Люк отново я люби, този път любовната им игра продължи по-дълго. Той я галеше, като покриваше цялото ѝ тяло с целувки. Въвеждаше я в един непознат, пълен с наслади, свят.

Времето сякаш спря. Люк шепнеше с топъл глас думи на своя език, които тя не разбираше, а той се наслаждаваше на всяка нейна реакция. Докато накрая още веднъж я доведе до пълна забрава…

Тя остана да лежи до него напълно изтощена.

— Би трябвало да те оставя да си отидеш, но не мога. Все още не — проговори той. — Моята Париза…

Париза се вгледа в красивото му лице, което бе съвсем близо до нейното. Не съзнаваше огромното значение на току-що преживяното от двама им, а и се чувстваше прекалено уморена дори да се замисли над него. Усмихната, тя се притисна до Люк и след минута вече спеше…

ШЕСТА ГЛАВА

Пронизителен звън я накара да премигне и неохотно да отвори очи. Беше светло, а над нея синееше небето. Отначало не разбра къде се намира, после почувства как Люк се размърда.

— Извинявай, Париза. Трябва да вдигна телефона — погали я нежно той. — Сигурно е нещо важно, иначе нямаше да ме беспокоят.

— Зави я с одеялото и сякаш без да съзнава собствената си голота, отиде до бюрото и вдигна слушалката. — Моля.

Забележката му, че никой не би го беспокоил, изведнъж я накара да осъзнае унизителното положение, в което се намираше. Приказката, продължила почти денонощие, бе свършила. Не разбираше какво говори Люк, но беше ясно, че напълно е забравил за нея...

Накрая тя осъзна съвсем ясно какво точно е направила и затвори очи. От срам лицето ѝ се покри с руменина. Опита да намери роклята си, без да пуска одеялото, в което се бе увила. Не си направи труда да обува чорапите си, а само бикините, после нахлузи роклята. Сигурно е била пияна, луда, омагьосана или — и трите заедно.

— Разваляш удоволствието ми...

Вдигна глава и присмехът в очите на Люк я накара да потрепери. Щом забеляза реакцията ѝ и поруменялото лице той изрече няколко кратки думи в слушалката и затвори. Приближи се бързо до нея и я взе в прегръдките си.

— Миналата нощ между нас се случи нещо прекрасно и няма да позволя да се срамуваш от него, Париза. Исках тази сутрин да бъде празник, но се налага да замина. В един от заводите в Неапол е станал пожар и трима души са ранени. Но първо ще те целуна. Не съжалявай, скъпа. Няма да позволя да съжаляваш.

Люк така лесно четеше мислите ѝ, че започваше да ѝ става страшно!

— Не, не съжалявам — каза тя с тъжна усмивка. Каквото и да станеше, двамата с Люк наистина бяха преживели една прекрасна нощ и не можеше и да си представи, че някога ще изпитва същите чувства

към друг мъж. Опитваше да се убеди, че всичко се е случило твърде бързо, че това не може да е любов, но дълбоко в сърцето си знаеше, че го обича...

— Не ме гледай така, Париза! — помоли той. — Трябва да замина след половин час, но искам да останеш тук, докато се върна.

— Кога ще се върнеш? — попита тя тихо.

— Най-много след ден или два.

Тя застинава в прегръдките му.

— Но аз трябва да отида в Англия. Мояя ще ме чака...

Снимките! Как бе могла да забрави за тях? Любовникът ѝ беше обикновен изнудвач, а може би — мафиот! И щастливите искрици в прекрасните ѝ очи изчезнаха... Не можеше да стои в Италия и да го чака. Разумът ѝ подсказваше да изпълни задачата си и да заминава.

— Добре. Нямам време да ти обяснявам сега, затова ще ти дам снимките и ще уредя да заминеш за Англия днес, но помни, че си моя и чакай да ти се обадя. Дай ми телефонния си номер — нареди той бързо.

Докато Люк я отвеждаше в нейната стая, чувството ѝ на вродена предпазливост я накара да му даде телефонния номер на Мояя.

— Не искам да те оставям, но наистина трябва да замина, Париза.

— Всичко е наред, честна дума. Разбирам те напълно.

В действителност обаче не го разбираше. Не разбираше дори себе си! Една част от нея искаше да остане с Люк завинаги, а разумът ѝ казваше да бяга и никога повече да не се връща!

— Добро момиче. Точно това харесах най-напред у теб — лоялността към приятелката ти, а сега, надявам се — и към мен — изрече той сериозно. — Зная, че съм много по-възрастен от теб и трябваше да се овладея, но ти беше толкова прекрасна, че не можах да се въздържа. Желаех те както никоя друга жена през живота си! Носи пръстена и ме чакай!

— Ще те чакам... — обеща тя, омагьосана от нежността му.

Той я целуна още веднъж.

— Ще се реванширам, обещавам ти!

Изведнъж Париза се вкамени. Беше чуvalа тези думи! „Ще се реванширам, обещавам!“, бе казал Люк на Марго Мей. Съвсем беше забравила за певицата...

Влезе в стаята си с натежало сърце. Огънят гореше, а леглото й беше оправено. Приближи се до камината, хвърли в огъня снимките на Мойя, които Люк ѝ бе дал, и се загледа в пламъците. После бавно влезе в банята.

Беше объркана. Всъщност имаше ли значение, че Люк се е любил с Марго Мей? Това беше минало.

Всеки човек можеше да се влюби внезапно. Бог ѝ бе свидетел, че с нея бе станало точно така. Три дни, прекарани с Люк, и вече го обичаше! Защо и с него да не е така? Беше ѝ казал, че я желае. Не искаше да вярва, че я е излягал. А всичко останало? А изнудването му?

Върна се в стаята и бързо се облече. Сложи си лек грим. Щеше да чака да ѝ се обади и нямаше да го съди прибързано. Може би той щеше да ѝ обясни всичко.

Господи, защо ли се заблуждаваше? Бе влюбена в злодей! Единственият мъж, когото можеше да обича, беше сто пъти побезразъден от всичките ѝ предци, взети заедно. Но членовете на нейното семейство са били поне честни и благородни...

Събра багажа си механично и хвърли последен поглед на стаята. Пръстенът лежеше на шкафчето, където го бе оставила. Люк ѝ бе казал да го носи и когато го сложи на пръста си, се почувства много по-добре.

След един час Париза стоеше в трапезарията и се опитваше да реши какво да закуси, когато вратата се отвори и влезе Тина.

— Париза, много си потайна! Защо не ми каза в петък, че двамата с Люк сте сгодени? Толкова е романтично! Винаги съм подозирала, че е луд по теб. Беше така ядосан, когато му изиграхме онзи номер в училище! А обикновено такова нещо само би го разсмяло. Радвам се за двама ви!

— Благодаря — измърмори Париза в отговор.

— Обещах да занеса нещо за ядене на Джино — намигна ѝ Тина, взе по малко от всичко на масата, подреди го върху поднос и излезе от стаята.

Париза взе един кроасан и тъкмо си наливаше кафе, когато се появи Анна, красивата брюнетка.

— Ти и Люк... Чух... Познаваш Люк от дълго време... — застана тя пред Париза и заломоти на развален английски: — Той ти купил пръстен. Ожени се за теб заради майка си. — Тъмните ѝ,

студени като лед очи гледаха Париза с омраза. — Майка му! Нали тя доволна! Английска лейди си, нали? Люк ѝ дава — как казвате — общественото положение, което искаше.

Париза пребледня при тези жълчни думи.

— Бъди щастлива. Люк не е особено верен мъж. Скоро ще получиш гривна, както всички нас... — протегна ръка тя. — Ето, той ми я подари. Хубава, нали?

Преди Париза да успее да отговори, в стаята влезе сеньора ди Маги и каза на италиански нещо, което накара Анна да се изчерви и да излезе бързо.

Останалата част от сутринта Париза прекара в опити да разбере накъсания английски на сеньора ди Маги, но без особен успех. И когато накрая колата дойде да я отведе на летището, от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение...

— Взе ли ги? Какво стана? — настояваше Мояя. Париза хвърли куфара си на пода.

— Може ли поне да вляза, преди да си започнала с въпросите си? — провлече тя, но безпокойството върху лицето на Мояя ѝ напомни, че именно Люк бе причината за това. Как можеше да обича мъж като него? — Край на тревогите ти, Мояя. Снимките са изгорени лично от мен. А сега, ако ми направиш чаша кафе и седнеш с мен, ще ти разкажа всичко...

Десетина минути по-късно бе разказала накратко почти всичко, като пропусна интимните подробности. Пръстена беше свалила още в самолета и го бе скрила на сигурно място в чантата си.

— Париза, не мога да ти обясня какво означава това за мен! Честно казано, когато замина за Италия с онова животно, не вярвах, че ще успееш. Благодаря ти!

При тези обидни думи по адрес на Люк Париза едва прегълътна гневния си отговор. В очите ѝ обаче се появи тъга, защото осъзна, че те може би са самата истина. Защо тогава се бе влюбила в него?

Когато най-сетне си легна, бе вече два часа през нощта, а Люк не се беше обадил. Но той щеше да се обади. Непременно! Може би пожарът е бил по-сериозен, отколкото е предполагал. Внезапно разбра, че дори не знае за какъв завод става въпрос. Може би завод за

наркотици? О, господи! Не можеше да си позволи връзка с търговец на наркотици!

Започна да се върти неспокойно в леглото. Само преди седмица щеше да се изсмее, ако някой ѝ бе казал, че ще се влюби, и то — в престъпник. Дали не бе изпаднала във вечната заблуда на жените, че с любовта си са в състояние да променят един мъж? Накрая заспа, като все още се опитваше да намери приемлива причина за мълчанието му...

В неделя вече не можеше да се заблуждава. През изминалите няколко дни се бе преструвала на доволна и весела пред Моя, а вътрешно ѝ се искаше да плаче от мъка. Вече трябваше да приеме факта, че Люк няма нито да се появи, нито да се обади. Трябваше да се върне в Хардкорт и да се опита да забрави всичко. Имаше работа, имаше своя дом и Дейвид... Люк бе мошеник, който просто я беше използвал! Край на историята... Но не можеше да потисне болката в сърцето си и ужасното чувство, че е загубила нещо безценно...

Париза седеше мрачно пред подредената за закуска маса и отпиваше от кафето си.

— Париза, погледни тук! — възклика Моя, подавайки ѝ неделния вестник. — Хванали са мошеника, който ме изнудваше!

Погледна към страницата, която Моя сочеше и кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Люк — арестуван? Но приятелката ѝ сочеше не снимката на Люк, а на друг мъж. Започна да чете с разтурпяно сърце.

Не можеше да повярва... Беше невъзможно... Като част от една сделка миналата седмица Лука ди Маги, един от най-богатите бизнесмени в Европа, бе получил и собствеността върху известно лондонско казино. Първото нещо, което направил като собственик, било да уволни управителя на казиното, Луиджи Рено, уличен в злоупотреби. В четвъртък Рено бил арестуван от полицията.

Париза започна да се смее истерично. Беше заминала за Италия не с истинския изнудвач, а с невинен мъж...

След час, когато седеше сама във влака и нямаше нужда да се преструва, очите ѝ се напълниха със сълзи, докато препрочиташе

статията. Пишеше доста за Люк. Син на хлебар от малко селце, той разширил бизнеса на баща си в цяла верига хлебарници, а после и пицарии, които процъфтяваха на четири континента. Недоволен от успехите си обаче, той се впуснал и в корабостроене и строителство, така че сега притежаваше огромна международна компания.

Облекчението й, че не е мошеник, бързо се смени с отчаяние. Когато мислеше, че е престъпник можеше по-лесно да го забрави, отвратена от начина, по който печели парите си. Но фактът, че е мултимилионер, който съвсем съзнателно я е прельстил и зарязал, ѝ причиняваше непоносима болка.

Колко глупава е била да мисли, че светски мъж като Лука ди Маги може да се влюби в нея! Беше все така наивна, както и на четиринадесет години, когато го бе срещунала за първи път.

Сама се бе хвърлила в обятията му, беше му се отдала, а за него това е било само игра! Първо я бе накарал да замине за Италия. Всъщност я беше изнудил! Може и друг да е направил снимките, но Люк ги бе използвал, за да я изнуди! Сигурно му е било страшно забавно. През цялото време в Италия, докато тя се бе тревожила за приятелката си, той тайно ѝ се е присмивал...

Беше се поддала на чара му с наивност, която сигурно му се е струвала изключително забавна. Сама си бе виновна — беше се съгласила да замине за Италия и да заблуждава всички на празненството. Но Люк бе заблуждавал повече от нея — беше я любил със съзнанието, че няма никакво намерение да я види отново.

Остана в Лондон пет дни и ако беше честна, щеше да признае, че всяка минута се бе надявала той да пристигне или да се обади. Сега разбираше, че никога не е имал намерение да го направи. Сигурно беше спал с нея, за да ѝ отмъсти за шегата, която си бе направила с него в училище, нищо повече...

Внезапно държанието му, когато я откри в апартамента си, ѝ стана ясно. Спомни си, че бе доста озадачен и беше казал: „Мислиш, че изнудвам това момиче“, а тя го бе обвинила, че играе някаква игра... До известна степен беше права. Само за няколко секунди бе схванал положението и го бе използвал. Беше доставил удоволствие на майка си, представяйки ѝ годеница с безупречен произход, а в същото време бе отмъстил на Париза за това, че го беше поставила в неудобно положение преди години!

Нищо чудно, че изобщо не бе възразил, когато поиска да се върне в Лондон. Сигурно едва е дочакал да я качи на самолета!

„Носи пръстена ми!“, изсмя се тя. Фалшив камък за такава фалшива история беше съвсем подходящо нещо.

Беше ли ѝ казал поне една истина? Тя не знаеше италиански. Телефонният разговор можеше да е за каквото и да било.

Когато накрая влезе в Хардкорт, болката ѝ се бе превърнала в леден гняв. Беше се държала като истинска глупачка! Но стига толкова! Утре тръгваше на работа в училището, а щеше и да отиде при адвоката да говори с него за финансовото си положение. Беше се върнала в реалния свят и нямаше да позволи чувствата ѝ отново да надделеят над здравия разум!

Париза караше внимателно старата си кола по улиците на Брайтън. Напоследък ѝ се струваше, че е оstarяла с десет години, но днес се чувстваше добре, след като влезе в банката и депозира чека за шестдесет хиляди лири.

Най-после поне едно нещо в живота ѝ вървеше както трябва. Насилваше се да се държи както преди, дори беше излизала няколко пъти с Дейвид, но накрая му каза, че могат да бъдат само приетели. Беше се върнала от Лондон помъдряла, приела неприятната истина, че Люк няма никакво намерение да я вижда повече. Всичко, което ѝ бе казал на раздяла, са били само празни обещания...

Единственото хубаво нещо през тези дни беше, че господин Джарвис най-после намери начин да ѝ осигури малко пари. Париза не можеше да продаде къщата, а според съществуващото завещание не можеше и да я превърне в хотел или нещо подобно. Но се оказа, че през 1922 година е приет закон, който позволява титлата да се отдели от имението, и тя можеше да я продаде, без да продава къщата. Господин Джарвис се свърза с една фирма, която с удоволствие се зае със сделката.

Разбира се Диidi опита да я разубеди, но Париза не я послуша. Все още се учудваше на лекотата, с която стана всичко. Очевидно имаше чужденци, готови да платят цяло състояние за една титла. Тревогите ѝ почти бяха свършили — сега поне можеше да направи най-неотложния ремонт и да осигури някакви средства за Диidi и Джо.

Чувстваше се щастлива. Най-после започваше отново да поставя някакъв ред в живота си.

Една кола профучка край нея и като сграбчи здраво волана, Париза съсредоточи цялото си внимание в шофирането, чак докато стигна в Хардкорт. Втурна се засмяна в къщата:

— Диidi, чудесна новина!

Икономката излезе бавно от всекидневната.

— Да, по-късно, госпожице Париза, нека първо...

— Не, слушай, Диidi! Видях се с господин Джарвис и сделката е сключена, а сумата е в банката!

Спра за момент да си поеме дъх, а и да види как ще реагира Диidi.

— Остави този стар глупак, момиче. Но защо...

Поела си вече дъх, Париза я прекъсна:

— Шестдесет хиляди, Диidi! Само си помисли — вече можем да поправим покрива.

— Импулсивна както винаги, Париза — прозвуча насмешливо добре познат глас.

Господи, нима сънуващ?! Погледна над рамото на Диidi и замръзна — на вратата на всекидневната стоеше Люк!

— Точно това се опитвах да ти кажа, госпожице Париза — възмутено се обади Диidi. — Годеникът ти пристигна преди няколко часа и искал да ти кажа, че можеше да ме предупредиш. Отначало не разбирах за какво говори господин Люк. Чак след като обясни за пътуването ви и си спомних онзи пръстен, ми стана ясно, че казва истината, а и телефонът не е спирал да звъни...

— Казал ти е, че сме сгодени? — не можеше да повярва Париза.

— Да, но ти трябваше да го направиш. Хм! Сгодила си се и не си казала нищо на старата си бавачка, но в края на краищата аз съм само една прислужница. Кой ми обръща внимание? Мисълта, че продаваш титлата, ме ужасяваща — можеше поне да ми кажеш кой я купува, за да не се тревожа. — Диidi явно беше разстроена. — Благодаря на бога, че годеникът ти е по-откровен с мен. Отивам да направя чай. Сега вече ти можеш да вдигаш телефона.

Без да осъзнава напълно думите на Диidi, Париза се подпра разтреперана на масичката.

Пред нея стоеше един по-различен Люк от този, когото помнеше. Беше отслабнал, лицето му бе изпито, бронзовият загар на кожата му имаше сивкав оттенък. Дрехите му изглеждаха широки, а косата му... хубавата му гъста коса...

— Какво е станало с косата ти? — възклика неволно тя. Беше отрязана съвсем късо — не повече от сантиметър.

— Подстригах се — заяви Люк. — Но сигурно си очаквала да е така.

— Какво?!

Не разбираше какво говори той и опита да сложи в ред обърканите си мисли. Той беше тук, в нейния дом... и... Какво беше казала Диidi? „Годеникът ѝ“! Този нахалник беше казал на Диidi, че са сгодени!

— Как смееш да идваш в дома ми и да говориш лъжи на икономката? Ние не сме сгодени и никога не сме били! Страхувам се, че трябва да те помоля да напуснеш — завърши тя и му показва вратата с царствен жест, учудена, че гласът ѝ звучи студено и властно.

— Направи го много добре, Париза. Истинска лейди си! Жалко, че титлата вече не ти принадлежи.

Сигурно я беше чул, когато говореше на Диidi.

— Личните ми истории не са твоя работа, господин ди Маги! — намръщи се тя.

— Тъй като съвсем неотдавна бях първата ти „лична история“, мисля, че имам право да проявя поне малко любопитство.

Париза се изчерви при този намек за нощта, която бяха прекарали заедно. Искаше ѝ се да забрави добрия тон и да изхвърли Люк от къщата си. Той го знаеше. Личеше си от усмивката, с която гледаше стиснатите ѝ в юмруци ръце.

— Една нощ не може да се нарече история — изрече тя унищожително. — И ако беше поне малко джентълмен...

— Но ти никога не си ме смятала за джентълмен, Париза. За теб бях някакъв престъпник. Добрите момченца не ти бяха достатъчни и искаше да опиташ нещо по-грубо като начало, така ли? Или може би искаше да задържиш пръстена? Явно имаш нужда от пари.

— Как се осмеляваш да дойдеш в моя дом и... — Беше пребледняла от гняв. Чакала го бе да ѝ се обади в Лондон пет дни, а сега — след два месеца, той просто се появяваше отново в живота ѝ и

имаше нахалството да твърди, че е спала с него заради някаква евтина дрънкулка!

— Чаят, мис Париза — влезе Диidi, бутайки стара дървена масичка, отрупана с най-хубавия семеен порцелан, сребърния сервиз за чай и купичка с домашни бисквити.

Париза замълча. Звънът на телефона я накара да подскочи. Вдигна слушалката. Бледото ѝ лице пламна и пребледня отново, докато слушаше ужасена обезумелия Дейвид, който току-що бе прочел в „Таймс“ съобщението за годежа ѝ.

— Можеше да ми кажеш, Париза! Мислех, че заслужавам по-добро отношение! Нищо чудно, че когато исках да ти предложа да се ожениш за мен, ти каза, че можем да останем само приятели. Как можа? Но, разбира се, той е червив от пари... — От другата страна на линията прозвуча отвратителна ругатня и Дейвид затвори.

— Щял си да се жениш за мен, така ли, господин ди Маги? — Тя се обръна бавно. Сините ѝ очи искряха от негодувание. Но Люк вече вървеше към гостната. — Какво, по...? — спусна се тя след него, но внезапно се спря.

Люк седна в голям поизносен фотьойл и се усмихна мило на Диidi, която наливаше чая.

— Седни и изпий чая си, госпожице Париза. Предполагам, че имате много да си говорите с господин Люк.

— Благодаря ти, Диidi — отговори той.

Париза остана с отворена уста. Никой, освен нея, не наричаше госпожа Тримбъл Диidi и не можеше да повярва, че Люк е омагьосал старата жена толкова бързо. Един поглед обаче към благата усмивка на Диidi ѝ бе достатъчен да разбере, че се е поддала на чара му.

— Защо не покажеш къщата на господин Люк, след като си изпиете чая? — предложи Диidi. — Разкажи му и историята ѝ. Все пак сега титлата е негова и сигурно ще му е интересно.

— На телефона беше Дейвид, той е... — Изведнъж схвана думите на Диidi. — Титлата! О, господи! — извика тя, строполи се на дивана и започна механично да отпива от чая.

Внезапно стомахът ѝ се сви. Беше продала титлата на някаква фирма. Какво беше казал Джарвис? Искали да използват герба за бланките си или нещо такова. Възможно ли беше фирмата да е на Люк?

— Да. Права си, Париза — прочете той мислите ѝ.

— Може да си купил титлата, но това не ти дава право да посещаваш къщата ми. Адвокатът е трябвало да ти го обясни.

— Госпожице Париза, какво е това държание?

Чувстваше как гневът ѝ нараства, макар че опитваше да запази спокойствие, да разсъждава разумно и да подреди мислите си. Вбесяваше я фактът, че чекът за шестдесетте хиляди лири е дошъл от Люк. И какво от това, че фирмата му е купила титлата? За Париза тя бе само безполезен лист хартия, с чиято продажба си осигуряваше още малко време в стария си дом...

Но защо ли Люк бе дошъл тук? И защо беше казал на Диidi, че са сгодени и бе публикувал съобщение в „Таймс“? Всъщност нямаше никакво значение какво желае той. Тя искаше Люк да се махне от очите ѝ, от къщата ѝ, от живота ѝ...

С огромно усилие на волята накрая отговори на Диidi:

— Всъщност къщата не е никак интересна и аз съм сигурна, че Люк бърза да се върне в Лондон. Много мило, че се отби, но не искам да те задържам — обърна се тя любезно към него.

Но той нямаше да ѝ позволи да го отпрати така лесно, а и думите, които изрече Диidi, преди да излезе, съвсем не ѝ помагаха:

— Нима можеш да говориш така на бъдещия си съпруг? Запазила съм ви маса за вечеря в „Старата ковачница“. Днес играя бинго, така че, ако не възразяваш, отивам да се приготвя...

СЕДМА ГЛАВА

Щом Диди затвори вратата, Париза се нахвърли върху Люк:

— Каква игра играеш, по дяволите?! — скочи тя разтреперана и с пребледняло лице. — Идваш в къщата ми, казваш на икономката, че сме сгодени и че си купил моята титла... Какво означава това?

— Нищо особено. Съобщението беше публикувано в днешния брой на „Таймс“, а „Сейвиън Холдингс“ е моя фирма. Адвокатската кантора, към която си се обърнала, е част от собствеността, която придобих насокро. Когато видях името Хардкорт, не можах да устоя на изкушението и купих титлата.

Явно той казваше истината. Виждаше победоносния блъськ в очите му. Но всичко останало?

— Дейвид... Вестниците... — заекна тя. Внезапно осъзна какво точно бе направил Люк. О, боже! Всички щяха да прочетат съобщението!

Нямаше представа колко прекрасна изглежда, застанала в средата на стаята с блестящи от гняв учи и тясна, прилепнала по тялото ѝ, червена рокля.

— Господи! Имаш лице на ангел, тяло на прелъстителка и сърце, студено като лед.

Париза се смути. Ако някой имаше сърце като лед, това бе самият той! Преди обаче да успее да отвори уста, за да му отговори, Люк скочи на крака и се приближи до нея.

— Онзи нещастник, приятелят ти, може да се радва, че се е отървал от тебе. Каза ли му, че двамата с теб сме се любили? — И тъй като страните ѝ се покриха с руменина, той продължи: — Не, нали? Така си и мислех. — Сви подигравателно устни. — Време е да разбереш каква egoистка си и аз ще ти помогна.

Как смееше да я нарича egoистка? Без да мисли, вдигна ръка и замахна. Но със завидна лекота Люк хвана ръката ѝ и я изви назад.

— Никога повече не вдигай ръка срещу мен, Париза! — смрази я леденият му поглед. — Не искам да ти причинявам болка. Не съм

дошъл за това.

— А за какво тогава? — попита тя, като опитваше да се овладее.

— Разбирам защо ти трябват пари — не отговори на въпроса ѝ Люк. — Къщата е прекрасна, но иска много разходи. Учудвам се, че можеш да си позволиш и апартамент в града, но сигурно адресът в Лондон е много удобен за нежелани приятели.

— Нещо подобно — тросна се тя. — Но в твоя случай явно не успях.

— Лъжеш. Апартаментът не е твой, а на приятелката ти Мойя.

— И какво от това?

Внезапно тя си спомни деня, в който бяха купили пръстена. Нищо чудно, че бе настоял да я закара до тях, за да разбере адреса ѝ. Изнудвачът знаеше къде живее Мойя. Каква глупачка е била да не схване това тогава — щеше да си спести толкова много неприятности!

— Ти самият все още не си ми обяснил защо си тук, както и нелепата ти идея, че сме сгодени.

— Не е само идея, а и доста скъпият ти пръстен го доказва.

— Тази дрънкулка си изигра ролята — отговори тя, прикривайки негодуванието си с ледена учивост. Можеше да се каже, че за двата дни в Италия Люк бе получил достатъчно в замяна на парите, дадени за тази дреболийка.

— Едва ли бих нарекъл един син диамант дрънкулка. Беше добра в леглото, но не чак толкова, а и аз не съм склонен да плащам цяло състояние за една нощ — провлече той насмешливо.

Париза не успя да скрие изненадата си — знаеше, че сините диаманти са едни от най-скъпите.

— Учудвам се, че не си го продала, тъй като очевидно се нуждаеш от пари. Или може би вече си го продала?

Последните му думи я накараха да замръзне на място.

— Не съм! — извика тя възмутена, като все още разсъждаваше над предишните му думи. Значи той не смяташе, че е била особено добра в леглото. Защо ли това ѝ причиняваше болка?

Люк не се любеше — тази дума му беше непозната. За него съществуваше самоекс. Беше се преструвал на загрижен и влюбен, което само влошаваше нещата. А сега и тази обида — твърдеше, че е платил прекалено скъпо за удоволствието си.

— Какво искаш, Люк? — запита тя направо. — Да ти върна пръстена ли? — Изправи се и тръгна към вратата. — Ще ти го донеса и тогава ще можеш да си вървиш.

— Не. Остани! — каза той рязко.

— Още нещо ли има? — Париза спря с ръка на дръжката. — Наистина ме учудваш. Титлата вече ти принадлежи, но къщата и имението не се продават. Двамата с майка ти ще трябва да се задоволите с лист хартия и герб.

В очите му се появи учудване, после гняв, след като осъзна думите й. Понеже очакваше избухването му, тя бе озадачена от престореното спокойствие, с което й отговори:

— Майка ми е в болница в Лондон. Обещах й да те заведа да те види. Дадох обявата в Таймс в случай, че не те намеря вкъщи. Едно официално съобщение би я зарадвало. Много е зле и не искам да се тревожи.

Ето какво било... Париза нито за момент не се усъмни в думите му. Разбира се, сега всичко се изясняваше. Беше си направил труд да я търси не защото изпитва някакви чувства към нея. Съвсем ясно й бе дал да разбере това...

— Съжалявам за майка ти. Какво й е? — попита тя любезно. Между тях сякаш се бе спуснala невидима бариера. Разговаряха като двама непознати и това беше съвсем удобно за Париза.

— Преди няколко седмици получи лек сърдечен удар. В четвъртьк ще я оперират. Ще дойдеш ли с мен в болницата?

Съжаляваше за сеньора ди Маги, но нямаше намерение отново да се забърква с Люк или семейството му.

— Ами... Всъщност няма да мога — отговори тя хладно.

Люк се изправи.

— Ти си ми дължница, а аз събирам дълговете си. — Тъмните му очи горяха гневно, докато се приближаваше към нея.

Тя бързо натисна дръжката в опит да избяга, но се сблъска с Диidi.

— Реших, че е по-добре да ви кажа — усмихна се възрастната жена на Люк. — Шофьорът ви се върна и чака в кухнята. А масата съм запазила за седем. — Тя се обърна към Париза: — Така ще имаш време да покажеш къщата на господин Люк. Утре, когато отидеш да видиш майка му...

— Диди, няма да ходя нито на вечеря, нито в Лондон...

— Глупости! Не бива да разочароваш господин Люк и бъдещата си свекърва.

Париза би трябвало да познава Диди достатъчно добре, за да знае, че не може да спори с нея.

След десет минути вече развеждаше Люк из къщата, като се чудеше как се е стигнало до подобно положение. Спра пред огромен портрет в позлатена рамка.

— Фамилията Хардкорт живее тук от дванадесети век, когато местният барон дал земята и къщата на един от представителите на рода ни за бойни заслуги — заплащането с пари не било познато в онези дни. През вековете къщата била строена няколко пъти, като последният път било през 1850 година. Това е лейди Пинельпи, а портретът ѝ е един от най-старите...

Беше портрет на жена в костюм от седемнадесети век, която имаше платиненорусата коса на Париза.

— Съпругът ѝ бил морски капитан и загинал с кораба си. Според някои слухове бил пират. Тя останала в къщата с малката си дъщеря. В онези времена къщата по право се падала на най-близкия роднини по мъжка линия, но се окказало, че той всъщност бил далечен роднини, който притежавал имение и имал титла, така че великодушно позволил наследник да стане първородното дете в семейството, независимо от пола му. Доста необичайно за онова време, но оттогава къщата минавала във владение и на мъже, и на жени. Затова някои от портретите имат имена с тиренца, като Хардкорт се повтаря навсякъде.

— Думите ѝ звучаха механично като безстрастен разказ на екскурзовод, но това не я интересуваше. — Решението на този далечен роднин се окказало доста полезно, защото повечето мъже от рода Хардкорт загивали млади. А що се отнася до жените, те се омъжвали за авантюристи и мошеници. — Тя се приближи до портрета на жена, облечена в рокля от деветнадесети век. — А тези, които не се омъжвали, самите ставали авантюристки. Тази била изнудвачка и завършила живота си в тъмница. Макар че за нейна чест трябва да кажа, че когато след смъртта на брат си останала да се грижи за племенника и племенницата си, успяла да създаде фонд за поддържане на къщата, преди младият наследник да пропилее всичко. За

съжаление уставът на този фонд не позволява къщата да се използва за какъвто и да било бизнес.

— Това обяснява всичко — засмя се Люк.

— Не виждам нищо смешно — отговори тя рязко. — Ако някой от тях имаше, макар и малко усет за бизнес, сега нямаше да се чудя какво да правя с тази къща, която не мога нито да продам, нито да поддържам.

— Какво е станало с фонда? — попита Люк.

— През двадесетте години може и да е бил достатъчен, но сега доходите от него едва стигат за заплатите на Диди и Джо, и то само защото работят почти без пари. Що се отнася до къщата, според условията, поставени от онзи далечен роднин, наследниците нямат право да я продават, а според устава на фонда, нямам право да я използвам за бизнес.

— Не може ли този устав да се наруши?

— Да не мислиш, че не съм опитвала? С тези дванадесет спални мога да я превърна в отличен хотел или нещо друго, но господин Джарвис ме уведоми, че е невъзможно. Сега обаче, благодарение на теб и желанието ти да притежаваш титла — завърши тя саркастично, — ще мога да поправя покрива, а може би и отоплението.

Без да обръща внимание на сарказма ѝ, Люк изрече съвсем делово:

— Това не е разрешение на проблема, Париза. Ще са ти нужни два пъти повече пари от тези, които получи от титлата, за да можеш да направиш само най-необходимия ремонт.

— Това изобщо не те засяга! — отговори тя рязко, макар да разбираше, че Люк е прав...

— Не съм сигурен. Като нов собственик на титлата...

— Може и да притежаваш титлата, но никога няма да притежаваш мен и да ми бъдеш господар, независимо от това, което си казал на Диди!

— Кой е казал, че искам това? А що се отнася до Диди, фактът, че ѝ дадох червения ти колан, беше достатъчно доказателство за годежа ни. — И с небрежен поглед към часовника си той добави: — Часът е почти шест. Трябва ли ти време да се пригответи?

При споменаването на проклетия колан тя се изчерви и отговори:

— Да. Сигурна съм, че ще намериш и сам пътя до гостната.

Съвсем беше забравила колана, който остана в обсерваторията, а и щеше да ѝ е почти невъзможно да обясни нещата на Диidi, която имаше старомодни схващания. Според нея наличието на колана на една жена в леглото на даден мъж беше достатъчно доказателство, че двамата са свързани за цял живот. Нищо чудно, че така лесно и безрезервно бе приела Люк...

Облегна се на вратата на стаята си и пое дълбоко дъх. Люк се намираше тук! Беше твърде невероятно, за да повярва в това! Знаеше, че не е дошъл заради нея. Беше го чакала в Лондон пет дни! Дори и да е трябвало да остане в Италия, можел е да се обади по телефона. Сега беше дошъл заради майка си. Разбираше затруднението му и до известна степен се чувстваше отговорна. В крайна сметка нали тя бе убедила сеньора ди Маги, че ще се омъжи за сина ѝ? Искаше ѝ се да откаже да посети старата жена, но съвестта не ѝ позволяваше. Беше приела парите му, а също пръстена и се чувстваше задължена...

Започна бързо да се облича. Поне можеше да му върне пръстена. Взе кутийката и се спусна надолу по стълбите. Влезе решително в гостната, приближи се до Люк и без никакво колебание сложи кутийката в ръката му.

— Ваш е, господин ди Маги. Сигурна съм, че няма да ви е трудно да намерите някой, който да го носи.

— Париза, скъпа, не знаех, че си толкова романтична. — И за неин ужас, преди да успее да го спре, Люк отвори кутийката и падна на колене пред нея. — Ще се ожениш за мен, нали, Париза? — Сложи пръстена на пръста ѝ в присъствието на засмяната Диidi.

— Не! — извика тя дрезгаво, но никой не я чу, тъй като в същия момент Диidi възклика:

— Невероятен сте, господин Люк!

И Париза, изчervена от притеснение и гняв, седна на дивана със свити в юмруци ръце.

— Ще кажа на шофьора, че сте готови да тръгвате — забърза навън Диidi.

Париза погледна ледено Люк и изрече със завидно самообладание:

— Ще нося този пръстен само един ден. Ще дойда с теб в болницата. Но нека да сме наясно — правя го заради две възрастни жени, а не заради теб... В замяна на това след няколко дни ще дадеш

обява във вестника за развалянето на годежа и никога вече няма да идваш тук. Съгласен ли си?

— Ако ти искаш така, аз съм съгласен. Но ще говорим по-подробно по време на вечерята.

„Искам само времето да се върне с няколко месеца назад, когато не бях срещнала Люк!“, помисли Париза.

„Старата ковачница“ беше живописна истинска ковачница от шестнадесети век, превърната през тридесетте години на нашия век в малък частен хотел с чудесен ресторант, известен в цялата околност с отличната си кухня.

Париза гледаше как Люк отчупва парче топъл хляб. Той улови втренчения й поглед и каза:

— Храната ти изстива, Париза.

За кой ли път се чудеше защо е тук и какво у Люк я караше да изпитва сладостна тръпка, макар и да го презираше заради начина, по който се бе отнесъл с нея.

— Искаш ли още картофи? — подаде му тя чинията, като се мъчеше да мисли за друго, но не успя.

— Не си забравила добрия ми апетит... Поласкан съм — засмя се той. — Но се чудя дали си спомняш всичко. Тялото ти, притиснато до моето, ръцете ти, които ме прегръщат... Не, това за теб значеше толкова малко, че дори не ми каза къде живееш...

Сърцето й се разтуптя. Може би той все пак е искал да я види отново, може би все пак я обичаше поне малко! Но само един поглед към разгневеното му лице я отрезви. Беше го чакала в Лондон пет дни, а сега бе дошъл само заради майка си!

— За бога, говори по-тихо — изсъска тя, без да обръща внимание на думите му. — В ресторант сме.

— Извинявай, не исках да те карам да се чувстваш неудобно.

Какъв лъжец! Искаше й се да крещи, но погледът му я накара да сведе очи. Защо й беше толкова ядосан? Не трябваше ли ядосаната да е тя?

Париза вдигна чашата си и отпи от шампанското, подарък от собственика и жена му, които също бяха видели обявата в „Таймс“.

Париза беше редовен посетител и тук я познаваха добре. Приятелският им жест я накара да се чувства още по-виновна.

— Не те поканих тук, за да спорим, Париза. Точно обратното. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя се задави с шампанското. Не можеше да повярва! Вдигна очи към Люк.

— Не... — едва прошепна тя с широко отворени очи. Лицето ѝ бе бледо като платно. Днес ѝ бе задал този въпрос два пъти и ако го бе направил преди два месеца, щеше да приеме, без дори да се замисли. Но оттогава бе поумняла...

— Импулсивна си както винаги, Париза. Дори не си обмислила предложението ми. — В очите му проблеснаха дяволити пламъчета. — Помисли добре! Всичките ти проблеми ще се разрешат. Стани моя жена за две седмици, посещавай майка ми в болницата и аз ще преведа в банковата ти сметка доста голяма сума.

Каква наглост! И какво искаше да каже с това „проблеми“? Да преведе пари... Като че ли дори и за момент би могла да си помисли да приеме!

— Ти си лъжец! Остави ме да вярвам, че си член на мафията! За теб всичко е само шега — каза тя горчиво. — Съвсем случайно прочетох във вестника, че си бизнесмен, а не престъпник. Но това не ти попречи да използваш снимките на Луиджи Рено, за да ме накараш да замина с теб за Италия. Въщност ти си точно толкова изнудвач, колкото и той.

— Това обаче не ти попречи да спиш с мен, скъпа. И май ти хареса — отбеляза той.

— Няма нужда да ми напомняш каква глупачка бях!

Стори ѝ се, че преди отново да се съсредоточи върху храната си, той промълви:

— Не знаеш какво искаш...

Бяха минали повече от два месеца от нощта, която прекараха заедно, а той имаше нахалството да... За да скрие объркването и гнева си, тя вдигна чашата и я изпи на един дъх.

— Още шампанско? — попита Люк любезно и напълни чашата ѝ. — Довърши вечерята си и помисли добре, Париза.

През следващите пет минути се възцари мълчание, докато Люк с явно удоволствие се хранеше. Накрая каза:

— Диidi беше права за този ресторант. Кухнята е превъзходна.

— Да — каза Париза механично, заета с мислите си. Не усещаше вкуса на храната.

— Добре. Имам специално разрешение за четвъртък. Ще се разпишем в единадесет и ще отидем да видим мама, преди да я закарат в операционната.

— Исках да кажа, че храната е чудесна — измърмори тя.

Беше като зашеметена от случилото се през последните часове и не можеше да разсъждава ясно. А и мисълта, че Люк всъщност ѝ се надсмива, не помагаше особено.

— Сигурно си наследила безразсъдството на прадедите си — шегуваше се вече открыто Люк.

— Не съм! — извика тя, забравила всичко друго. — Аз... — Изведнъж мълкна.

Той беше прав — не бе обмислила предложението му.

— Какво точно имаш предвид под „предложение“? — попита тя предпазливо, като наблюдаваше внимателно красивото му лице на светлината на свещите.

— То е съвсем просто. Както ти казах, майка ми е в болница и ще я оперират в четвъртък. Искам да ме види оженен, преди да легне на операционната маса, а ти, струва ми се, имаш нужда от пари, за да възстановиш къщата на семейство Хардкорт. Зная, че имаш парите, които ти платих за титлата, но те няма да ти стигнат за дълго и скоро отново ще изпаднеш в същото положение и ще ти трябват пари. Ако се съгласиш да се омъжиш за мен, ще ти дам месечна издръжка, както и сумата, необходима за ремонта. В замяна на това искам да дойдеш с мен като моя съпруга в четвъртък и да останеш с мен две седмици, не повече. Чиста сделка. Ще трябва да се преструваш само две седмици.

— Две седмици от живота ми срещу цяло състояние, това ли е всичко? — запита тя иронично и смело издържа погледа му.

— Да, това е всичко. Разбрах от Диidi, че имаш още почти три седмици от великденската ваканция и малкото ни споразумение няма да се отрази на работата ти. Помисли, Париза. Всичките ти парични проблеми ще се решат, ще осигуриш на Диidi и Джо пенсии, а ти самата няма непрекъснато да се тревожиш как ще поддържаш къщата. Аз съм изключително богат и съм готов да платя прескъпо за спокойствието на майка ми.

Люк беше прав. Никога нямаше да получи по-добро предложение, което да ѝ позволи да ремонтира къщата. Тайно избърса влажните си длани под масата. Най-после ще може да даде пенсии на Диidi и Джо!

— Ще се разпишем в четвъртък. Ще останем в моя апартамент в хотела и всеки ден ще ходим в болницата в продължение на около десет дни. Тогава, според лекарите, майка ми ще може да се върне в Италия. Но каквото и да се случи, ще бъдеш в Хардкорт навреме за втория срок.

— На майка ти няма ли да ѝ се стори странно, че изчезвам след толкова кратко време? — попита Париза, без да забелязва победоносния блясък в очите на Люк, който разбираше, че тя вече е приела предложението му.

— Не, разбира се. Ще ѝ кажем за ремонта на къщата и съвсем естествено е ти да следиш работата по нея. Сега, когато имам фирмата в Англия, и ще идвам тук по-често, така че тя няма да заподозре нищо нередно в отношенията ни.

— Всичко си обмислил. — Отпи още малко от шампанското. — Но майка ти все някога ще поиска да ме види.

— Дори и след операцията прогнозите за здравословното ѝ състояние не са блестящи. Ще изкара най-много година или две. А след това ще се разведем набързо.

Париза го погледна със съчувствие.

— Съжалявам. Не знаех, че е толкова зле.

— Нямаше откъде да знаеш. Но ако приемеш предложението ми, можеш да направиш остатъка от живота ѝ по-щастлив.

Париза знаеше, че говори искрено. Четеши го в очите му.

— Кажи „да“, Париза...

— Защо тъкмо аз? — попита тя тихо.

Люк познаваше много жени и всяка една от тях с радост би станала негова съпруга, като това нямаше да му струва толкова скъпо, колкото щеше да плати за нея. И този път той сякаш прочете мислите ѝ.

— Не си забравила, задето майка вече смята, че сме сгодени, нали? И аз като теб нямам никакво желание да се женя и макар предложението ти, че всяка жена би се омъжила за мен, да ме

ласкае, не мога да заведа при майка си някоя съвсем непозната. Нима мислиш, че това би я успокоило? — завърши той.

Твърдо решена да разсъждава логично, Париза вдигна чашата си и я пресуши, след това внимателно я постави на масата. Думите му звучаха правдоподобно. Единственият проблем беше, че ги изричаше Люк ди Маги... Не, не можеше да го направи.

— Няма да загубиш нищо, Париза. Забелязах, че всички наоколо използват титлата ти. Какво ще им кажеш — че вече не си лейди Париза? Тази титла сега ще принадлежи на жената, за която се оженя.

— Това няма никакво значение. Титлата въобще не ме интересува, макар че нямаше да я продам, ако не бях в подобно положение — отговори тя.

Сърцето й се сви от болка при мисълта, че Люк би могъл да се ожени за друга.

Наклони глава настрани и платинената й коса се разпиля по раменете. Беше я оставила да пада свободно тази вечер не защото Люк я харесваше така, а защото нямаше време за друга прическа... Започна да си играе с един кичур, докато съвсем явно разглеждаше Люк. Не можеше да прочете нищо върху изпитото му лице, но хладните черни очи изглеждаха откровени, когато срещнаха нейните. Можеше ли да му се довери? А всъщност имаше ли някакво значение само за две седмици?

— Да, добре. Съгласна съм, уговорихме се. Нека си стиснем ръцете.

Люк стисна ръката й и каза сериозно:

— Уговорихме се, Париза. — След това за нейно удивление вдигна ръката й към устните си и я целуна. — Благодаря ти.

През останалата част на вечерята Люк говореше непрекъснато за незначителни неща, сякаш за да не й даде възможност да промени решението си. Париза не беше сигурна за какво точно говореше той и когато накрая си тръгнаха, се чудеше дали не си е въобразила, че е обещала да се омъжи за него.

В колата тя се отдръпна колкото може повече към прозореца, за да е по-далече от него.

— Няма от какво да се страхуваш, Париза — хвърли й насмешлив поглед той. — Не изгарям от желание да се нахвърля върху теб, нито пък имам сили за това в момента. Бракът ни е само сделка.

— В противен случай не бих се съгласила — отговори твърдо тя, но някакво дяволче в нея я караше да се запита дали е искрена...

ОСМА ГЛАВА

Колата спря пред дъбовата врата на къщата. Париза погледна към Люк.

— Извини ме, че няма да сляза от колата, но шофьорът ще те изпрати до вратата и утре ще дойде да те вземе около десет. Ще се срещнем в болницата и ще съобщим радостната новина на мама.

— Да, да... Добре — прошепна тя.

— Париза — хвана ръката ѝ той, когато вече се бе обърнала да си върви. — Надявам се, че няма да промениш решението си. Ще те чакам утре сутринта. Сделката остава в сила...

— Да, разбира се.

Той изглеждаше сякаш е някъде далече и говореше провлечено. Париза слезе от колата и остана загледана в него.

— Прибирай се вкъщи — нареди Люк кратко.

Тя се изкачи по стълбите и отключи голямата врата. Влезе, заключи след себе си и уморено тръгна към стаята си. Имаше чувството, че портретите по стената ѝ се присмиват. Тръсна глава да пропъди това чувство и продължи нагоре.

Не искаше да мисли, но не беше толкова лесно. Наистина ли се бе съгласила да се омъжи за Люк? Знаеше, че що се отнася до финансите ѝ, решението е правилно. Но можеше ли макар и за две седмици да живее с него, без да си припомня болката, която той вече ѝ бе причинил? Имаше ли достатъчно сили и воля, а дори и възможности, да играе ролята, която той искаше? Имаше хиляди въпроси, на които не можеше да намери отговор. В какво всъщност се превръщаше тя, Париза Хардкорт-Белмонт, която сключваше брак по сметка? В користолюбива жена! Но нима бе толкова странно? В историята на семейството ѝ доста бракове бяха сключвани по сметка. Защо трябваше тя да се отвращава от тази мисъл?

Любовта е за наивниците — научи го от собствения си опит. Люк ди Маги я научи. Спомни си как той за първи път спомена за отиването ѝ в Италия с него и каза, че никога няма да се ожени, но не би имал

нищо против да се сгоди, за да зарадва майка си. Той беше безмилостен човек, изградил цяла империя от малката пекарна, човек, който взимаше всичко, каквото поиска, без да мисли за другите. Колко ли хора беше използвал, а след това ги бе захвърлил така, както постъпваше и с нея самата?

Можеше ли да бъде цинична като Люк? Да! Щеше да вземе парите му! Защо не? Кой бе по-подходящ? В крайна сметка той бе купил титлата и тази мисъл ѝ причиняваше болка. Париза се оплакваше заради старата къща, но всъщност я обичаше и не можеше да си представи, че ще живее някъде другаде. Спомените я върнаха към детството ѝ, когато бе тичала из огромния парк, когато беше играла на криеница с баща си из стаите и се бе спускала по парапета... Всичко това ѝ бе скъпо, но отсега нататък трябваше да живее с мисълта, че титлата принадлежи на Люк.

Заслужаваше тези пари, а и не можеше да отрече, че с тях ще ѝ бъде много по-лесно. Като законна съпруга на Люк, макар само де юре и за кратко, положението ѝ щеше да остане същото и нямаше да се наложи да обяснява на приятели и познати, че е продала титлата. Може би постъпваше като страхливка, но мисълта да излага на показ финансовите си проблеми не я радваше особено. И все пак решаващият фактор беше това, че ще може да осигури прилични пенсии за Диidi и Джо до края на живота им.

Когато се събуди на другата сутрин, Париза почти успя да се убеди, че предишният ден е бил само сън или по-скоро кошмар. Люк се бе върнал в живота ѝ, заявявайки пред целия свят, че са сгодени. Не хранеше никакви илюзии, че той изпитва чувства към нея... Вчера следобед със забележката си за нощта, която бяха прекарали заедно, той съвсем ясно ѝ бе дал да разбере какво е отношението му към нея. Защо тогава така глупаво се бе съгласила с плана му да се оженят, та било то и само за две седмици? Да мами Диidi! Да носи пръстена му!

Не беше влюбена в него... Пътуването ѝ до Италия беше глупаво, макар че по онова време имаше основателна причина за него. Но две седмици в Лондон, една съвсем формална връзка в замяна на цяло състояние... Не налагаше ли здравият разум тя да приеме?

Изстена тихо. Главата ѝ пулсираше и сърдечното „Добро утро“ на Диди, която влезе в стаята с чаша кафе, с нищо не ѝ помогна.

— По-добре ставай, госпожице Париза. Някакъв мъж чака да му покажеш къщата!

— Какво? Кой? — извика тя и придърпа завивката чак до брадичката си. Взе чашата и изпи кафето на един дъх. Предишната вечер май бе попрекалила с шампанското.

— Господин Смайл, архитект. Изпратил го е господин Люк да види какво трябва да се ремонтира и как точно. Не е ли чудесно?

— Да, чудесно е — съгласи се Париза, като чак сега осъзна значението на това, което беше направила.

Люк не бе губил време. Очевидно не искаше да рискува тя да промени решението си и действаща бързо.

Едва успя да се измие и да облече кожения си костюм, когато лимузината дойде да я отведе в болницата...

Париза слезе от колата пред главния вход и още преди да е успяла да прехвърли чантата си през рамо, Люк вече стоеше до нея.

— Добре, вече си тук. Мама ще се зарадва. — И без дори да каже „добро утро“, той я поведе нагоре по стълбите.

— Добро утро — натърти тя иронично.

Люк все още изглеждаше блед и Париза се запита дали е само заради тревогата за майка му, или може би е от мисълта, че ще се жени, та дори и за кратко. Както ѝ беше споменавал вече няколко пъти, той не беше от мъжете, които се женят. Тази сутрин носеше елегантен тъмносин костюм, синя копринена риза с висока яка и не носеше вратовръзка. Всеки друг мъж, облечен така, би изглеждал превзет, но на Люк тези дрехи стояха чудесно.

Качиха се на асансьора заедно с две момичета в бели престиилки, които не откъснаха поглед от него. Париза се усмихна мрачно. Жените се лепяха на Люк като мухи на мед!

Когато слязоха на втория етаж, той я заведе до стаята на майка си. Цялото внимание на Париза се съсредоточи върху жената, лежаща на болничното легло.

Очите ѝ се разшириха от почуда, защото сега сеньора ди Маги нямаше нищо общо с жизнерадостната жена, която бе видяла преди

два месеца. „Как е възможно човек да се промени до такава степен за толкова кратко време?“, мислеше Париза, докато се приближаваше към леглото с усмивка.

— Добър ден, сеньора ди Маги. Как сте? — наведе се Париза и целуна набраздената от бръчки бузя.

Старата жена се усмихна, а в тъмните като на сина ѝ очи проблеснаха сълзи.

— Париза! Радвам се, че дойде! И ще се жените! Толкова съм щастлива...

— Недей да говориш много, мамо — прекъсна я Люк. — И никакви вълнения. Лекарят ти забрани. — Наведе се и целуна белокосата ѝ глава, като стискаше ръцете ѝ в своите.

После седна на леглото и за момент майка и син се гледаха мълчаливо.

Париза се почувства излишна, седна на един стол и се втренчи в ръцете си.

Когато след половин час си тръгнаха, не ѝ беше нужен лекар, за да ѝ каже, че старата жена, която се усмиваше и изглеждаше много доволна, се чувства по-добре след посещението им.

Люк спря пред колата и отвори вратата.

— Съжалявам, че не мога да те придружа, но шофьорът ще се погрижи да се прибереш невредима вкъщи. Ще ти изпратя колата в четвъртък сутринта, но преди това ще ти се обадя по телефона за подробностите.

— Люк, не съм сигурна...

Дълбокото безпокойство, което изпитваше при мисълта за сделката им, се бе засилило. Започваше да се пита доколко съгласието ѝ се дължеше на шампанското, което бе изпила предищната вечер, но Люк ѝ помогна да се качи в колата, без да ѝ даде възможност да довърши изречението си.

— Късно е да променяш решението си, Париза.

В своя безупречен сив копринен костюм, бяла риза и вратовръзка в сиво и тъмночервено Люк изглеждаше фантастично — като изискан светски мъж, какъвто и беше.

Париза обаче се чувстваше като наивна ученичка. Знаеше, че е глупаво. От финансова гледна точка решението ѝ беше съвсем правилно. Нямаше от какво да се притеснява — щяха да се разпишат

само в кметството и бракът лесно можеше да се разтрогне. Защо тогава краката ѝ трепереха?

Облечена в кремав костюм с права пола до коленете и блуза с цвят на праскова, Париза слушаше думите на служителя, без да ги осъзнава. Отърси се от вцепенението си едва когато Диidi я стисна за лакътя.

— Да — успя да промълви Париза.

Погледна с невиждащи очи златната халка, която Люк сложи на пръста ѝ. Но когато той я взе в прегръдките си, унесеността ѝ внезапно изчезна и тя застана нащрек.

— Моята съпруга... — промърмори той, преди да я целуне.

— Колко си красива, госпожице Париза — отбеляза Диidi, докато седяха в хотел „Риц“, след като току-що бяха завършили сватбения обяд. — Ще бъдеш щастлива, детето ми, вярвай на старата си бавачка. Когато господин Люк пристигна миналия ден, си поговорих доста дълго с него, докато ти се обличаше, и знам със сигурност, че те обича. Даде ми колана, който си забравила в Италия. — Очите ѝ проблеснаха дяволито, а Париза се изчерви. — Не се притеснявай, момичето ми. Знам, че сега доста млади момичета не чакат сватбата. — Тя се засмя. — През тези два месеца виждах, че тъгуваш за някого, и когато видях Люк, разбрах причината. Но сега всичко ще бъде наред.

Париза въздъхна. Как можеше да разочарова старата жена? Диidi и Джо бяха свидетели на сватбата и единствени гости. Всъщност те бяха причината да се съгласи на този брак. Двамата съпрузи се бяха грижили за нея през целия ѝ живот и имаха право на спокойни стариини. Беше се чудила как да ги осигури и сега проблемът се решаваше. Дори нищо по-добро да не излезеше от тези две седмици, щеше поне да е спокойна за хората, които обичаше най-много на този свят.

— Париза, мисля, че всичко мина много добре, нали, скъпа?

Вдигна глава и потрепери от победоносния блясък в очите му.

— Да — отговори тя, като тръгна след Диidi и Джо към чакащото ги такси.

Какво точно означаваше този негов поглед? Париза въздъхна с облекчение след таксито, което отведе Диidi и Джо в Хардкорт, и

тръгна към колата на Люк. Той ѝ помогна да се качи и се настани до нея.

— Най-после сме сами — провлече той и хвана лявата ѝ ръка с халката на пръста. — Никога не бях мислил, че ще сложа халка на ръката на някоя жена. Диаманти може би, но това...

После съвсем неочеквано вдигна ръката ѝ и целуна халката. Сърцето ѝ подскочи, очите срещнаха неговите и по тялото премина тръпка. Издърпа ръката си и откъсна поглед от неговия. Отвори чантата, извади годежния пръстен и си го сложи. По някакъв странен начин големият диамант ѝ напомняше каква е истинската причина за този брак и тя нямаше да я забрави.

— Казах ли ти колко си хубава? Идеалната булка, която се омъжва със съвсем малко нежелание. Имам късмет, че намерих такава идеална съпруга.

Стаеният гняв в думите му не остана скрит за Париза. Да, Люк никога не бе искал да се жени...

— Не съпруга, а бизнес партньорка — подчертва Париза и след като се отдръпна колкото можеше по-надалеч от него, добави: — Не е ли време да тръгваме за болницата?

Беше решила да запази определена дистанция между себе си и Люк. „През идните две седмици ще бъда хладна, спокойна и сдържана“, обеща си мълчаливо тя.

Когато най-накрая стигнаха до стаята на сеньора ди Маги, тя се стори на Париза още по-отслабнала и изтощена, отколкото преди два дни. Внимателно подаде на старата жена букет цветя и помисли, че почти си струваше да се омъжи за Люк само за да види щастието и облекчението — да, облекчението — в очите на старата жена.

— Толкова се радвам за вас двамата... — изрече през сълзи сеньора ди Маги. — Сега, когато знам, че Люк не е сам на света, мога да си отида спокойна...

— Не говори така, мамо — прошепна Люк дрезгаво. — Ще оздравееш и ще направим истинско празненство в градината в Италия — опитваше се да я развесели той.

Но когато след няколко минути дойде сестрата и ги предупреди, че трябва да си тръгват, за да подгответ сеньора ди Маги за операцията, усмивката изчезна от хубавото му лице.

Чакалнята представляваше безлична стая с голи бели стени, удобни кресла и малка масичка. Докато седяха там, Париза почти започваше да изпитва съчувствие към Люк.

Той я погледна със студени като арктическата пустош очи. Бръкна във вътрешния джоб на сакото си, извади оттам дълъг плик и го хвърли на масичката пред нея.

— По-добре прочети това и го подпиши. Смятам, че ще се съгласиш с условията.

Тя му хвърли удивен поглед:

— Сега ли?

Майка му влизаше на операция, за бога! И внезапно съчувствието й към него изчезна.

— Ние сме само бизнес партньори. Ти го каза, Париза. Това е споразумението ни. Прочети го и подпиши.

Тя взе документа и започна да чете. Пое шумно дъх от удивление при вида на сумата, отпусната й за издръжка. Той наистина беше много щедър. Защо ли тогава не се чувстваше щастлива? Единственото, което изпитваше, беше отвращение от себе си. Беше паднала до неговото ниво, където всичко имаше цена. Без да дочете до края, попита:

— Имаш ли писалка?

Люк й подаде скъпа златна писалка и без да каже нищо повече, тя подписа документа и му го подаде. Очевидно нямаше да й е лесно да изпълни обещанието, което даде пред себе си, да бъде хладна, спокойна и сдържана...

Прекараха целия следобед и началото на вечерта почти без да разговарят, като една сестра от време на време им носеше кафе. В осем часа се появи лекарят и им съобщи, че операцията е минала успешно.

Люк стисна ръката на Париза, докато сестрата ги водеше към интензивното отделение. Майка му още бе под наркоза и към вените й имаше включена система с физиологичен разтвор, но лицето й бе възвърнало здравия си тен.

— Тя ще се оправи, Люк — прошепна Париза.

— Да, мисля, че сега ще се оправи — въздъхна той. — Благодаря ти, Париза.

Шофьорът ги оставил пред входа на хотела. Докато Люк я въвеждаше вътре, тя успя да забележи удобното елегантно фойе с дебели килими и кадифени завеси.

Стоеше настрани, докато Люк размени няколко думи с администраторката и взе ключа.

— Шофьорът е докарал багажа ти — обърна се той към Париза.
— В ресторанта ли искаш да вечеряме, или горе в апартамента?

— Всъщност не съм гладна — отговори тя, без да се замисли, но съжали, защото Люк се съгласи с нея и я поведе към асансьора.

Мълчаха, докато стигнаха до последния етаж. Вратата на асансьора се отвори, двамата слязоха и Люк я въведе в апартамента. Влязоха в квадратна всекидневна с дебел килим на пода и запалена камина. Сигурно беше газова, но все пак създаваше уют. В стаята имаше два дивана с малка масичка между тях, телевизор и неголямо бюро с телефон върху него.

— Спалните са там — посочи Люк към малък коридор. — Можеш да ги видиш по-късно. Сега имам нужда от душ и нещо за пиене. Налей ми уиски със сода и поръчай... сандвичи или каквото решиш. — И без да дочека отговор, изчезна в коридора.

Париза въздъхна с облекчение. Беше казал „спални“, а не „спалня“, така че нямаше от какво да се притеснява. Всъщност през следващите две седмици нямаше да е трудно да не прекарва много време с Люк. Изключение правеха само посещенията в болницата.

Отиде до барчето и сипа уиски в две кристални чаши, добави газирана вода и лед. Взе тази с по-малко уиски и се върна в средата на стаята. Седна на дивана, събу обувките си и разкопча сакото, под което се показваше прасковената блуза. Отпи от кехлибарената течност, после взе телефона и поръчка сандвичи и кафе.

Взе чашата си и отпи още една гълтка, оглеждайки обзаведената с вкус стая. Щеше да е много лесно да свикне с всичко това, а след две седмици можеше да си позволи подобен разкош и в собствения си дом. Но тази мисъл не я радваше така, както се бе надяvalа.

Париза никога не се беше стремила към богатство. Харесваше работата си и беше доволна, ако успяваше да свързва двета края. Защо тогава се бе съгласила с предложението на Люк? От огорчение, от алчност? Не можеше да повярва, че е така. Но вече се бе съгласила. Внезапно подскочи, разливайки уискито.

— Предполагам, че е за мен? — Люк стоеше пред нея, вдигнал чашата, която бе приготвила за него, и видът му й подейства като удар в слънчевия сплит.

Беше облечен само с бяла хавлия, завързана небрежно на кръста, която стигаше до средата на прасците му. Внезапно осъзна точно каква близост означаваше този брак и прегълтна нервно, като стискаше чашата си до побеляване на кокалчетата. Господи, ако не внимаваше, скоро щеше да се превърне в истинска алкохоличка! За щастие, на вратата се почука и се появи келнерът с поръчката им.

Париза не беше хапвала почти нищо през целия ден, но и сега едва докосна храната. Започваше да се чувства леко замаяна. Изправи се бавно и всеки мускул на тялото й се стегна при вида на Люк, който също ставаше от дивана срещу нея.

— Уморена съм, денят беше много тежък. Ще си легна още сега — успя да каже тя твърдо, но не посмя да срещне погледа му.

Прекоси стаята. Чувстваше се уязвима и беззащитна. Тръгна по коридора, без да се оглежда, и отвори първата врата, която й се изпречи. Очите й се разшириха от учудване. Не беше спалня, а имаше вид повече на работен кабинет с компютър, факс и телефон върху огромно бюро. Излезе и отвори следващата врата.

Озова се в огромна стая с голямо легло по средата. До тоалетната масичка бе поставен куфарът й. Въздъхна с облекчение. Това сигурно беше нейната стая.

Отвори куфара и направи гримаса при вида на бялата дантелена нощница, с прикрепена към нея бележка. Беше подарък от Диidi. Зарови ръце по-дълбоко и с отвращение откри, че обикновената й нощница не е там. Намръщи се и бързо окачи в гардероба малкото си дрехи, после с нежелание взе дантелената нощница, тоалетните принадлежности и влезе в банята. Взе душ, избръса се с пухкавата хавлия и облече отвратителната нощница.

Бързият поглед в огледалото съвсем не я успокои. Тънки презрамки придържаха лъскава дантела, която едва прикриваше гърдите й, а коприната надолу беше прозрачна. Горката Диidi! Каква непоправима романтичка! Сви рамене — никой нямаше да я види, и се върна в стаята. Застана като вкаменена пред вратата.

На леглото, облечен само в бели слипове, лежеше Люк. Черните му очи проблясваха, докато я оглеждаше от горе до долу.

— Много секси и съвсем подходящо за младоженка — подразни я той.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Това е моята спалня! — извика тя.

Срецна погледа му и потрепери от гневните пламъчета, танцуващи в черните му очи...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Това е *нашата* спалня, Париза — отекна в тишината насмешливият му глас. Той стана от леглото и тръгна към нея.

Париза стоеше като вкаменена. Сведе поглед и скръсти ръце на гърдите си, сякаш да се защити, а гневът ѝ бързо се превърна в страх.

— Остави това, Люк — заотстъпва назад тя. — Ти каза „спални“... В множествоно число... Каза... че сделката ни е за две седмици... заради майка ти — заекваше тя. — Ти ме изльга!

— Не, не съм те изльгал. Наистина има две спални, но използвам едната за офис. Наел съм апартамента за постоянно. А що се отнася до останалото, ти се съгласи да станеш моя съпруга за определено време с всички, произтичащи от това задължения и отговорности — присмиваше ѝ се той, като се приближаваше към нея.

Париза опита да го отблъсне, но той бе по-бърз и я притисна в прегръдките си.

— Не... Не... — клатеше глава тя, а платиненорусата коса се разпиляваше по раменете ѝ.

— Не ставай глупава, Париза. Нима си помисли, че ще дам цяло състояние за нищо? Ти се оказа най-скъпата жена, която съм притежавал. И имам намерение да получа това, за което съм платил — заяви той твърдо.

Да я притежава? Никога! Тя се сви пред ужасяващата решителност в черните му очи.

— Люк.... Не можеш... — молеше го тя. — Сделката ни не включваше...екс — насили се да произнесе последната дума, макар устните ѝ да трепереха.

— Изобщо не сме споменавали думата „екс“, моя сладка Париза. Ако си спомняш, като истинска дама, ти изобщо не каза нищо по въпроса. А това ме устройваше — усмихна се той, като я гледаше победоносно.

Разбираше, че в думите му има някаква истина и самоувереността започна да я напуска. Той се наведе и впи устни в

нейните. Топли вълни обляха цялото ѝ тяло. Люк я мразеше — виждаше го в очите му, усещаше го по силата, с която дърпаше косата ѝ — но не можеше да разбере защо. Бе почувствала гнева му от първия момент, в който се появи в къщата ѝ, но заета изцяло със своето собствено огорчение, не се беше запитала каква е причината...

— Пусни ме, Люк! — промълви тя, когато той докосна голото ѝ рамо с устни.

Удари го силно, но той пусна косата и я сграбчи за китките, извивайки ръцете ѝ назад.

— Не можеш да направиш това! — извика Париза, ала в очите му нямаше и капка милост, докато разглеждаше бледото ѝ лице.

Той свали презрамките на нощницата ѝ със свободната си ръка и гърдите се оголиха пред блесналия му от желание поглед.

— Не можеш да ме накараш насила да се лю...

Но той отново наведе глава и покри шията с чувствени целувки, които накараха тялото ѝ да потръпне сладостно.

— Не! — извика тя, но внезапно мълкна, пронизана от желание, което единствено Люк можеше да удовлетвори. Мразеше себе си заради това и с последни сили промълви: — Не... Не искам.

— Кой лъже сега, Париза? Няма нужда да те насиливам. Ти ме желаеш... — дрезгаво изрече Люк.

— Не биваше да приемам предложението ти. Мразя те! — извика тя.

— Знаеш какво казват за любовта и омразата, скъпа. — Той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото, като не спираше да я целува. — Готов съм да приема и двете, след като тялото ти реагира по този начин на ласките ми.

— Не... — започна тя, но той запуши устата ѝ със страстна целувка.

Усещаше как ръката му гали косата ѝ и това някак я успокояваше. Опита се да го отблъсне, но когато го докосна, ръцете ѝ сами започнаха да милват гърдите и раменете му. Цялата ѝ съпротива беше изчезнала.

— Така е по-добре, Париза. Докосни ме, знаеш, че искаш. Искаш го, Париза, кажи ми, че е така! — настояваше той.

Тя стисна очи, като се мъчеше да прогони образа му от съзнанието си, но това бе невъзможно. Той се притисна до нея и ръката

й бавно се плъзна по рамото му.

— Да... — промълви тя и се предаде напълно, когато устните им отново се сляха.

Люк целуваше ненаситно устните, очите, шията, гърдите ѝ. Желание, страсть и нежност се сляха, както и телата им...

Когато малко по-късно лежаха изтощени, с все още потръпващи тела, Париза отпусна ръце на леглото и здравият ѝ разум отново се върна. Тя стисна очи на ярката електрическа светлина. Нямаше дори тъмнина, която да скрие безпътното ѝ държание. По бузата ѝ се търколи една сълза, останала незабелязана от Люк, който се отмести с едва чут стон. Тя я избърса скришом и се обърна с гръб към него. Сграбчи завивката и направи неуспешен опит да се покрие.

Предугадил това, Люк протегна ръка и отметна завивката. После погали косата ѝ, целуна я леко и я обърна към себе си.

Париза бе като хваната в капан от странното сладостно усещане, на което тялото ѝ отвръщаше, макар че разумът не искаше да го приеме.

Вгледа се в лицето на Люк. Той се бе подпрял на лакът и със свободната си ръка нежно си играеше с кичур от косата ѝ.

— Е, Париза, ще признаеш ли истината? — попита я дрезгаво. — При нас двамата никога не може да става и дума за насилие. Достатъчно е само да те докосна, и между нас избухва пожар от страсть. В теб е скрита толкова чувственост! Ти си всичко, за което един мъж може да мечтае — добави той с лукава усмивка.

В този момент Париза искрено го мразеше.

— С тялото си може и да те желая, но в сърцето си те презират!

— Женското сърце не ме интересува. То е непостоянно. Ще се задоволя с тялото ти — проточи той цинично.

Знаеше, че Люк е безсърден, но при тези негови думи остра болка прониза гърдите ѝ. Почувства се засегната и измамена. Насили се да издържи погледа му. Гордостта не ѝ позволяваше да издаде чувствата си и да му покаже, че я е наранил.

— Учудваш ме. Доколкото си спомням, миналия път мислеше, че не съм достатъчно добра — напомни му тя нанесената обида.

— Сигурно съм събркал или може би и ти като хубавото вино ставаш по-добра с течение на времето — пошегува се той. — По-добре да пийна още малко, за да съм сигурен...

Тъмнокосата му глава се наведе към нея.

— О, не! — опита се да го отблъсне тя, но устните му бяха учудващо нежни.

Постара се да спре трепета на тялото си, очакващо ласките му. Сякаш почувствал моментната ѝ съпротива, той я продължи да я целува, този път — със страсть. Нежните ѝ ръце вече не го отблъскваха, а галеха раменете му...

Когато почувства, че се е предала, Люк вдигна глава и започна да милва лицето ѝ.

— Блондинка... — прошепна той. — Ледено студена отвън, но цялата пламък и страсти отвътре.

Париза не се опита да го спре. Беше сломена, завладяваха я чувства, които не можеше да контролира. Телата им се сляха отново, докато накрая останаха да лежат изтощени, плътно притиснати един към друг.

— Не съм сигурен дали ще издържа две седмици — изстена Люк след малко и внимателно покри и двамата със завивката.

Думите му достигнаха неясно до Париза, която бе затворила очи и заспиваше, без да се опита да отблъсне прегръщащата я ръка на Люк.

Той затвори очи и зарови лице в косите ѝ, прошепвайки:

— Моята лунна богиня...

Париза се събуди бавно. Отначало не можа да разбере къде се намира, съзнаваше само, че се чувства добре. И изведенъж ѝ стана ясно — ръката на Люк беше върху рамото ѝ. Отдръпна се леко, а той се обърна, промърмори нещо на сън и остана да лежи с гръб към нея.

Не можеше да повярва на това, което бе направила. Лежеше по гръб и се взираше в тавана, а утринната светлина се процеждаше през прозореца. Отчаяна от глупостта си, помисли за бягство, но бързо отхвърли тази възможност. Сделка беше склучена и Париза трябваше да изпълни задълженията си. Сама бе виновна, че се озова в леглото с Люк...

Единственият звук в стаята бе дълбокото му равно дишане. Той не я беше излъгал. Само за удобство бе пропуснал да уточни някои неща. Сигурно много добре е знаел, че Париза има предвид фиктивен

брак. Бог ѝ бе свидетел, че във всеки друг случай Люк съвсем лесно успяваше да отгатне мислите ѝ. Твърде лесно...

Обзе я негодуване. Опитът му в любовта беше несъмнен — доказваше го миналата нощ... Париза се поддаваше на страстта, която той искаше да ѝ вдъхне, с унизителна лекота. Изтръпна при мисълта за лекомисленото си поведение. В съзнанието ѝ започнаха да се редуват различни въпроси. Как щеше да преживее тези две седмици? Но още по-ужасен бе въпросът как щеше да живее до края на дните си без Люк....

Неведнъж си бе повтаряла, че не го обича, че всичко е било безумие — нищо повече. Но сега, когато лежеше до него, най-накрая бе принудена да го признае, поне пред себе си. Досега се бе самозалъгвала. Дали съгласието ѝ да сключи тази сделка с него не се коренеше в дълбоко потисканото желание отново да се озове в обятията му?

Беше останала огорчена и разочарована, когато след нейното връщане в Лондон той не ѝ се обади. Твърдо реши да го забрави напълно, но сега трябваше да размисли отново. Обичаше го.... Люк бе от тези, които използват и само вземат, без да дават. Как можеше да го обича? Един глас обаче ѝ нашепваше друго. Люк не бе egoист в любовта — с него бе изживяла неописуема наслада...

Обърна глава и го погледна. Косата му започваше да пораства. Изведнъж отвори уста от изненада. Инстинктивно вдигна ръка и докосна белега от явно скоро зарасната рана.

Стоманени пръсти сграбчиха китката ѝ и Люк се обърна към нея с леденостуден глас:

— Какво има, Париза? Нима белегът ми те притеснява?

— Не, разбира се, че не — бързо отговори тя, учудена на внезапния му гняв. — Не го бях забелязала по-рано. Как си се наранил?

— Наистина ли искаш да знаеш? — Повдигна подигравателно вежди.

— Да.

Той пусна ръката ѝ и легна по гръб.

— В деня след пожара в завода отидох да огледам изгорялата сграда със застрахователния агент. Част от покрива падна и ме удари по главата.

— О, господи! — Седна в леглото и се втренчи в безизразното му лице. Претърпял е злополука, а тя не е знаела!

— Да. Една седмица съм бил в кома, после още няколко се възстановях.

Ето защо не ѝ се е обадил! Не е можел, бил е болен! Това напълно променяше всичко. Устните ѝ се разтеглиха в усмивка, а сърцето подскочи от щастие.

— Значи все пак си щял да ми се обадиш, ако не беше станала тази злополука с теб!

— Да, вероятно щях да ти се обадя много по-скоро, но както стоят нещата, може би е по-добре, че не го направих. Така не храним никакви илюзии един за друг.

Париза не разбираше нищо. Ако беше разбрала, щеше да е неотльчно до леглото му! Протегна ръка и погали късата му коса.

— Косата ти... Затова значи си я подстригал — прошепна тихо тя, като го гледаше нежно.

— Разбира се — отдръпна се той. — Да не мислиш, че ще ходя полускалпиран по улиците по собствено желание? — Стана от леглото, протегна се с високо вдигнати ръце и взе халата си. Наметна го и се обърна към Париза: — Ще поръчам кафе, после ще взема един душ. — И добави студено: — Ти не бързай, изглеждаш уморена.

Париза отвори уста да възрази, но не успя да изрече нито дума. Какво можеше да каже? Че го е чакала, а когато не се е обадил, е решила, че е измамник и го намразила? Да, това щеше да прозвучи страховито! Беше му заявила, че го презира, бе се държала като користолюбива сребролюбка, приемайки предложението му. Как можеше сега да му каже, че го обича?

Сърцето ѝ се сви при мисълта, че отново е направила грешка. От самото начало трябваше да му вярва повече, вместо да мисли, че е лъжец и престъпник. Най-малкото в деня, в който бе открила кой е, трябваше да опита да се свърже с него и тогава може би всичко щеше да е по-различно... А тя избяга вкъщи да страда мълчаливо, намрази го, а той през цялото време е бил болен...

Как не бе забелязала раната? Но, разбира се! Когато се появи в къщата ѝ, той носеше пуловер-поло, а после — копринена риза с висока яка. Сега разбираше, че дрехите е трябвало да скрият белега от раната.

Сълзи замъглиха хубавите ѝ очи. Колко ли е страдал! Самият той е претърпял злополука, а после — и болестта на майка му... Нищо чудно, че изглеждаше отслабнал и имаше измъчен вид. Избърса очите си. Господи, колко безчувствена беше! Дори за момент да не допусне, че може да има никаква основателна причина за мълчанието му!

Какво да прави сега? Той бе казал: „Така не храним никакви илюзии един за друг“. Нима признанието ѝ, че не е знаела за злополуката му, можеше да го накара да я обикне?

Реалното положение на нещата се стовари върху нея като огромна тежест. Ако Люк бе пожелал, можеше да спомене злополуката си. Вечерта, когато бяха в ресторанта, Париза го попита дали не му е зле, а той отрече...

Седна в голямото легло. Нямаше никаква полза да се чуди какво би станало, ако... Люк я желаеше, беше го доказал миналата нощ. Но ѝ беше казал и че не се интересува от чувствата ѝ. Може би, все пак щеше да промени мнението си. Скочи от леглото и с решителни крачки се отправи към банята.

Застана под душа и взе решение да каже на Люк, че не е знаела за злополуката, и колко съжалява. Нека той сам да си направи изводи. Тя го обичаше и го желаеше... Може би близостта им щеше да го накара да продължи за цял живот брака им. Можеше поне да опита...

След десет минути, облечена в любимата си права синя пола и син пуловер, със завързана с копринен шал коса и с възможно най-малко грим, Париза влезе във всекидневната.

Люк седеше до малката масичка с купчина документи и кафеник с две чаши пред себе си.

— Днес закусваш без яйца и бекон? — попита тя весело, за да скрие нервността си.

— Днес е Разпети петък — единственият ден в годината, в който постя, преди да отида на църква. — Огледа я небрежно. — Можеш да дойдеш с мен, после ще отидем при мама.

Изложи ѝ плана за деня и отново съсредоточи вниманието си върху документите.

Париза седна срещу него и си наля кафе. Изпи го бързо и силната топла напитка ѝ възвърна малко от самочувствието. Погледна наведената му глава и внезапно изпита желание да го докосне. Но

вместо това обхвана с длани празната вече чаша и прошепна с очи, приковани в покривката:

— Люк, не знаех, че си пострадал. Ако знаех, щях да опитам да се свържа с теб. Съжалявам...

Той вдигна глава, погледна я и каза сухо:

— Да, сигурен съм, че е така. Все още ли поддържаш връзки с приятелката си Мояя?

Париза не вярваше на ушите си. Извинението й не значеше нищо за него! Разпитваше я за приятелката й! Сведе поглед, за да не прочете той в очите й явната обида. Отговорът на всичките й въпроси беше ясен — Люк не даваше пет пари за нея! И все пак не можеше напълно да повярва. Трябаше да опита отново.

— Да, разбира се. Но, Люк, за злополуката... Аз...

— Остави това, Париза. — Изправи се, приближи се до нея и я целуна по косата, като взе ръката й в своята.

Тя също стана. Вдигна глава към красивото му лице и погледите им се срещнаха.

— Люк... — започна тя, но той я прекъсна, като впи устни в нейните, и я прегърна.

— Да забравим миналото, Париза. Ти си моя съпруга и не мисля, че миналата нощ ти беше особено неприятна. Всъщност наслаждаваше се толкова, колкото и аз. — Черните му очи бяха приковани в нейните.

— Да — призна тя със свенлива усмивка.

— Добре. Значи, никакви караници повече, никакви разговори за миналото и, според мен, ще прекараме следващите две седмици страхотно.

Париза искаше да го докосне, искаше да остане с него завинаги, да го обича, но трябаше да се задоволи с двете седмици, които той предлагаше.

— Това ме устрои идеално — съгласи се тя. Ала се зарече тези две седмици да продължат цял живот!

Люк я прегърна през раменете и я целуна нежно.

— Облечи си палтото. И побързай, защото съм страшно гладен, а не е добре да ограничавам апетитите си...

Докато вървеше към спалнята, в ушите й отекваше изкусителният му смях.

Тези две седмици бяха като откровение за Париза. Никога не бе предполагала, че любовта може да я дари с такова щастие и възторг от живота.

— Хайде, скъпа, време е за болницата — вдигна я на ръце Люк и я отнесе в спалнята.

Обзети от страст, преди малко не бяха успели да стигнат по-далеч от всекидневната. Тя се засмя.

— Не, аз имам неутолим апетит...

— Като изключим храната, във всяко друго отношение си ми равна, Париза — засмя се Люк, след това повдигна кичура коса от челото ѝ и седна на леглото. — Защо не прекараш следващите няколко часа в грижи за прекрасното си тяло? Аз ще отида в болницата сам, а като се върна, искам да си облечена с нещо зашеметяващо. Ще те заведа на вечеря.

Тя му се усмихна лениво и го подразни:

— Да, господарю мой.

— Говоря сериозно, Париза — изчезна внезапно усмивката му.

— Мама трябваше да излезе от болницата днес, но отложиха изписването до утре и лекарят ми каза, че тогава тя може да пътува за Италия. Така че двамата с теб трябва да си поговорим. — И като стана от леглото, добави: — Ще се върна скоро. Най-много до два часа.

„Може би всичко ще бъде наред“, помисли си Париза, когато той изчезна в банята.

Обичаше Люк с цялото си сърце и последните две седмици само бяха задълбочили чувствата ѝ, ако това изобщо бе възможно. Живееше като в сън от първия ден на брака им. Люк беше прекрасен любовник, с неизтощима енергия, равна на нейната. Двамата сякаш бяха създадени един за друг. Достатъчно беше само да я погледне по особен начин и тя знаеше какво мисли той...

Но когато не се любеха, между тях все още имаше някаква непреодолима бариера. Тя опитваше да се убеди, че е заради майка му, но не беше сигурна, че това е всичко. Този следобед бяха седнали в бара да пийнат нещо и не за първи път той рязко, почти гневно, настоя да се качат горе. Въздъхна. Когато влязоха в апартамента, всичко завърши прекрасно — винаги ставаше така, — но ѝ се искаше да знае

какво мисли и какво чувства той. Сега ѝ беше казал, че иска да говорят и тя с цялото си сърце се надяваше, че става въпрос за брака им.

Люк влезе в спалнята и започна да се облича. Тя го наблюдаваше, докато той отваряше различни чекмеджета и вадеше дрехите си. Париза се чудеше как е възможно съпругът ѝ да умее да върши дори нещо толкова обикновено с необикновена еротична грация.

— Ще се видим по-късно, скъпа — целуна я той. — И искам да ме гледаш така, и когато се върна. — Усмихна ѝ се, преди да излезе.

Следващите няколко часа Париза прекара в очакване Люк да се върне. Единствената потискаща я мисъл беше, че днес изтича срокът на брака им. А Люк не бе споменал нищо... И тя не смееше дори да помисли какво би станало, ако...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Париза излезе от ваната, облече дългата хавлия на Люк и уви мократа си коса с кърпа. Загледа се в отражението си в огледалото. Внезапно на вратата се почука. Нима Люк вече се бе върнал? Тя се усмихна. Завърза колана на хавлията и се втурна да отвори.

Остана като закована пред жената, застанала на прага. Марго Мей!

— О, извинявай, не знаех, че още си тук. Колко глупаво от моя страна! — започна Марго. — Мога да се закълна, че Люк ми каза, че си тръгващ в четвъртък. Нямаш нищо против да вляза, нали?

Париза покани Марго с жест, опитвайки се отчаяно да събере мислите си.

— Люк тук ли е? Ако не е, ще му оставя бележка. Просто не издържах да чакам повече, за да му благодаря за прекрасната гривна — вдигна тя ръка и показа изящна диамантена гривна. — Толкова е мил и щедър! Но ти, разбира се, знаеш това — засмя се Марго.

Гръмогласният смях прозвуча на Париза като погребален звън на камбани.

Тя мълчаливо благодари на бога за ледената безчувственост, която я бе обзела и която ѝ даде възможност да изрече със студена учтивост:

— Моля, заповядайте във всекидневната. Извинете ме, но трябва да си пригответя багажа...

Излезе от всекидневната с натежало сърце, влезе в спалнята и затвори вратата след себе си.

Свали хавлията и облече обикновена вълнена рокля. Не обърна никакво внимание на огромното количество дрехи от бутиците, които Люк бе купувал за нея. Събра в стария си куфар само малкото неща, с които бе пристигнала, и отиде във всекидневната. Госпожица Мей бе изчезнала, но погледът ѝ привлече червилото, оставено на камината. Взе го — наститено яркочервено... Беше на Марго! Бързо и решително надраска на огледалото: „Сделката е приключена. Париза.“

Точно две седмици след пристигането си в хотела тя излезе, спря едно такси и се качи. Безчувствеността, обзела я през последния половин час, я напусна и сърцето ѝ се сви от остра болка...

Когато спря старата си кола пред къщата, Париза се намръщи. За момент остана да седи, загледана в скелето, заобикалящо дома ѝ. Отговорникът по строежа я бе уверен, че новият покрив ще бъде завършен до края на седмицата. Но това вече не я интересуваше. Беше страшно уморена. Двата дни, прекарани в тренировки по гребане със скаутите, на които Дейвид беше капитан, не ѝ бяха помогнали да се почувства по-добре. Самият Дейвид се бе държал като сърдит ученик, напомняйки ѝ по всянакъв начин, че се е отнесла зле с него. Освен това беше прав и тя не можеше да каже нищо в свое оправдание.

Захвърли чантата си на пода, развърза вратовръзката и свали шала от косата си. Трябваше да свали униформата. Би дала всичко за една нощ здрав сън, но знаеше, че пак няма да може да заспи...

— А, това си ти, госпожице Париза. Стори ми се, че чувам някакъв шум — застана до стълбите Диidi.

— Да, Диidi, и смятам да вляза направо във ваната и да си легна рано. Утрe съм на училище.

— Но още е само пет, а освен това трябва да вечеряш. Сготвила съм любимото ти ястие.

— Добре. Ще сляза на вечеря след един час — заизкачва се по стълбите Париза.

Усещаше новия дебел килим под краката си, но устните ѝ се свиха неодобрително, когато стигна до салона на втория етаж. Как бе могла да си помисли, че може да гледа на живота с достатъчно цинизъм, та да се продаде заради една къща? Сигурно нещо е замъглило здравия ѝ разум. Не можеше да има друго обяснение. Изпитваше дълбока болка всеки път, когато погледнеше подобренията в къщата, защото знаеше кой е платил за тях... Затвори вратата на стаята си с въздишка на облекчение.

Спалнята — нейното убежище — бе единственото място, което все още не бе променено. Погледна с копнеж към старото си легло, но се насили да свали униформата и да отиде в банята. Взе набързо душ,

върна се и както беше още с хавлията, се просна върху леглото. Затвори очи.

Веднага я връхлетяха спомени за Люк и страстта, която бе изпитвала към него. Колко е била наивна да се надява, че може да се влюби в нея! Ужасният ден, в който всичките й надежди и мечти рухнаха внезапно, нахлу болезнено в съзнанието й. Мислено отново преживяваше пътуването си от хотела към къщи...

... Беше отишла с таксито до гарата и там бе повърната в тоалетната. Не знаеше колко дълго е седяла, но накрая един служител дойде при нея и й каза, че ще заключват. Последният влак бе заминал и тя прекара нощта в някакъв невзрачен хотел. Когато на следващата сутрин пристигна в Хардкорт, Диidi я посрещна развълнувана. Люк се бе обаждал безброй пъти. Париза мина край ядосаната Диidi, като отказа да говори за него и да му се обади на телефонния номер, който бе оставил.

Никога вече не искаше да види този измамник! На следващия ден пристигнаха дрехите, които бе оставила в хотела — ако все още бе таила някаква надежда, тя беше изчезнала завинаги... С дрехите имаше и бележка:

„Спечели ги, можеш да ги задържиш.

Люк“.

Париза въздъхна и накрая заспа неспокоеен сън. О, господи! Пак започващо. Нямаше ли някога този кошмар да си отиде? Почувства как я обземат топли вълни и се размърда. Устните му отново докосваха нежно лицето й. Нейните се разтвориха, но целувките продължиха понадолу. Тя простена тихо и клепачите й трепнаха. Знаеше, че когато се събуди, болката ще е непоносима...

Насили се да отвори очи и ахна от изненада. Не беше сън. На леглото й седеше Люк!

— Ти! — възклика Париза.

— Предполагам. Кой друг, освен съпруга ти, има право да влиза в спалнята ти? — насмешливо попита той.

— Как успя да... Кой ти отвори и какво правиш тук? — попита хладно тя, учудена от спокойствието в гласа си.

— Нима е необичайно един мъж да поиска да види съпругата си?

— При обикновени обстоятелства — не. Но мислиш ли, че това важи в нашия случай?

Тя повдигна едната си вежда в насмешливо учудване и смело издържа погледа му. Залязващото слънце хвърляше златисти отблъсъци върху черната му коса. Лицето бе съвсем безизразно, но по някаква причина очите му отбягаха нейните. Ако не го познаваше достатъчно, щеше да си помисли, че е неуверен, нерешителен. Но Люк ди Маги никога през живота си не бе изпитвал неувереност! Както добре ѝ беше известно, той знаеше какво иска и го взимаше!

— Нашия случай... — повтори той. — Което ми напомня да те попитам дали прекара събота и неделя добре.

— Беше уморително, но приятно. — Чудеше се откъде е разбрал и не се сдържа да не го попита: — Откъде знаеш, че ме е нямало?

— Обадих се в събота сутринта и Диidi ми каза, че си заминала за уикенда. Доста е унизително да разбереш от икономката къде е жена ти и с кого. Беше с Дейвид, нали? — изсмя се той горчиво и се изправи. — Със стария ти приятел.

Сините ѝ очи се разшириха от учудване. В него нямаше нищо неуверено, беше ядосан! Но какво каза? Диidi е говорила с него?

— Беше ли той добър като мен в леглото, Париза? — питаше той ледено студено, като се надвесваше над нея. — Разпиляваше ли косата си по раменете му? — Сграбчи сребрист кичур и го дръпна болезнено. Леденият му гняв премина в нещо много по-зловещо. — Прегръща ли го? Шепнеше ли името му? Казвай, мръсници!

— Какво значение има това за теб? Ние сключихме сделка и тя приключи!

Как се осмеляваше да я обижда, да мисли, че и тя е като него? Беше изплакала сълзите си по този мъж! Колко напразно пропилени чувства...

Устните му странно пребледняха.

— За бога, Париза, не си играй с търпението ми, защото ще съжаляваш!

Устните ѝ се разтегнаха в горчива усмивка. Тя и така съжаляваше, че въобще го е срещунала!

— Мога да направя и повече, затова предлагам да си тръгнеш веднага... — изрече тя саркастично, опитвайки се да потуши обзелите

я предателски чувства при близостта му.

— Никой, а най-малко ти, скъпа ми съпруго, ще ми нареждаш кога да си тръгвам! — изръмжа той.

Устните му се впиха в нейните и когато най-сетне вдигна глава и я погледна гневно, тя се бе притиснала към него и бе обвила ръце около врата му. Почувства се унизена още веднъж, защото се бе поддала на страстта, която той събуждаше у нея.

— Този твой Дейвид не е успял да ти достави удоволствие, моя сладка разпътнице. Все още ме желаеш, Париза. Чета го в очите ти, така че не отричай!

Беше вярно, наистина го желаеше! Застина в прегръдките му и опита да потуши бушуващите в нея чувства. После го отблъсна, стана от леглото, а сините й очи започваха да блестят все по-гневно.

— Не отричай, Париза! — присмехулно настоя той и протегна ръка към нея.

В момента, в който видя самодоволната му усмивка, тя избухна и се нахвърли върху него:

— Самодоволен негодник! — Бълсна го в гърдите тя, когато той отново протегна ръка към нея. — Наричаш разпътна мен! Това е вече прекалено! Ако аз имам любовник, то поне не са двама по едно и също време, а ти... Ти не можа да останеш само с една жена дори и две седмици. — Махна презрително с ръка и продължи: — „Имам много работа, Париза“ — имитира го тя. — Работа! Ще умра от смях! Работа с любовницата ти Марго Мей! Да не мислиш, че съм пълна глупачка? А що се отнася до това дали те желая... Е, знай, негоднико, че по-скоро ще умра, отколкото да ти позволя да ме докоснеш отново! А сега се махай...

— Знаеш за Марго? — недоумяваше той с пребледняло лице и внезапно отпусна ръце.

Париза се изсмя горчиво.

— Знаех за Марго отдавна. — Отмъщението й доставяше истинска наслада. — Когато дойдох за снимките, влязох през прозореца на банята, а не през вратата, както ти помисли, и те чух да казваш на Марго Мей, че нямаш време, но обеща да се реваншираш по-късно. Трябва да ти кажа, Люк, че може малко да поразшириш речника си. Същите думи каза и на мен в Италия! — Сините й очи срещунаха гневния му поглед. Очевидно бе ядосан, че са го разкрили.

— Учудвам се само, че накрая все пак твоята суперорганизираност се провали, въпреки че явно при апетита ти две жени едновременно са нещо, което чудесно те устрива.

Обърна се и тръгна към вратата. Марго бе нарекла Люк „господарят на страстта“! Париза се срамуваше, че това важи и за нея самата — той наистина бе господар и над нейната страсть! Но стига толкова! Не можеше да го гледа повече. Споменът за последния път, когато го бе видяла, ѝ причиняваше прекалено силна болка. Беше я оставил, след като се любиха, а вече ѝ бе намерил заместница! От момента, в който го видя за първи път, ѝ бе причинявал само болка и неприятности!

— Чакай, Париза! — обхвана той тънката ѝ талия със силната си ръка.

— Пусни ме, животно такова! — изсъска тя.

— Не, Париза, моля те...

Започна да се бори с него, но Люк бе много по-силен и с обидна лекота успя да я хвърли в средата на леглото. Сграбчи лудо размаханите ѝ ръце и ги прикова от двете страни на главата ѝ, притискайки я с тежкото си тяло.

— Не можеш да ме обвиняваш, без да ми дадеш възможност да се защитя!

— Защо не? Нали ти постъпваш точно така. Защо сега аз да не направя като теб? — присмя му се тя, все още вбесена от предположението, че е прекарала края на седмицата с друг мъж.

— Господи! За какъв ме смяташ, Париза? — настоя той. — Наистина ли вярваш, че се уважавам толкова малко, че да поддържам връзки с две жени едновременно?!

— Да! А сега ме пусни — отговори тя студено. — Нямаме какво повече да си кажем.

— Аз обаче имам да ти казвам много неща и няма да позволя да си отидеш, преди да си ги чула. — Красивото му лице бе намръщено.

— Преди всичко искам да ми обясниш какво значат думите ти, че моята суперорганизираност се е провалила. Говореше за последния ден в хотела, нали? Какво точно стана, след като тръгнах за болницата? Какво те накара да избягаш?

— Има ли смисъл от обяснения? — Обърна глава настрани, внезапно изплашена, че може би е казала повече, отколкото искаше.

— Кажи ми, трябва да зная! — настояваше той. — Оставил една влюбена жена, а се върнах в празен апартамент и няколко думи, надраскани с червило върху огледалото.

— Цветът на това червило трябваше да ти е казал достатъчно — отсече тя.

— Яркочервено... — раздвижи се той неспокойно. — Ти не носиш яркочервено червило. Значи е идвала Марго Мей!

— Позна от първия път.

— Това те е накарало да ревнуваш...

Париза се втренчи в него — по дяволите, той се усмихваше!

— Ти си луд!

— Да, права си, луд съм — съгласи се той и устните му се извиха в иронична усмивка. — Предполагам, че от години съм малко луд, но през последните няколко месеца съм абсолютно сигурен в това. Луд съм от любов по една синеока крадла!

Париза премигна. Отново сънуваше, не можеше да е истина! Май си въобразяваше току-що чутото, че Люк обича. Но не, не беше сън! Чу го да въздиша, докато се изправяше.

— Няма ли да кажеш нещо, Париза?

Тишината ѝ причиняваше болка, но не можеше да я наруши. Ужасяваше се, че отново ще бъде същата глупачка, както и преди.

— Но защо да ми вярваш? — продължи Люк. — Отнесох се отвратително с теб и единственото ми извинение е лудостта ми — засмя се той дрезгаво. — Когато избяга от хотела, в пристъп на гняв опаковах дрехите ти и си помислих: „Нека сърба кашата си известно време“. Бог ми е свидетел, че преживях два нещастни месеца и накрая дойдох да те търся. Но се забавих прекалено много. Вече си намерила друг...

Париза почувства как сърцето ѝ се изпълва с надежда.

— Прекарах събота и неделя, учейки скаутите да гребат. Дейвид е тихен капитан и почти не разговаря с мен, защото съм се омъжила за теб. Аз спях в палатката на момичетата, а Дейвид — на момчетата — прошепна тя.

Той обърна глава и потърси очите ѝ.

— Гребане ли? Скаути? Господи! — възклика Люк невярващо.

— Трябваше да се досетя. Диidi mi каза, че си заминала с Дейвид, а ти ме остави да си въобразявам, че си била с него!

— На мен обаче не ми се наложи да си въобразявам. Ти беше с друга жена! И аз се видях с нея — промълви Париза сериозно.

Люк хвана ръката ѝ и вплете пръсти в нейните.

— Заклевам се, Париза, че от момента, в който те залових в апартамента, не съм поглеждал друга жена! Аз те обичам и днес дойдох да те убедя да дадеш възможност на брака ни да просъществува, както и да те убия, ако това, което ми каза Диidi по телефона, е истина! — изрече той с мрачна ирония. — Полудявам при мисълта, че някой друг би могъл дори да те докосне!

Нима този уязвим мъж бе нейният арогантен съпруг, нима той наистина ревнуваше? Не можеше да повярва в това напълно, но колко ѝ се искаше да е така!

— Мисля, че Диidi само се е опитала да помогне малко. Но каквото и да ти е казала, не ѝ вярвай.

Тя се изправи и завърза хавлията си. Люк седеше на леглото, но Париза не искаше да срещне погледа му, когато промълви:

— Никога не си ми казвал, че ме обичаш.

— Не съм ти казвал? — изсмя се горчиво той. — О, Париза, повтарях ти го отново и отново всеки път, когато се любехме. Изливах сърцето си на своя роден език.

— О, Люк! — прогълътна тя с усилие. — Не знаех.

И наистина, докато се любеха безброй пъти, той шепнеше нещо на италиански, но Париза не разбираше думите му.

— Мислех, че си с мен заради... заради майка си и... какво ли не... — прошепна тя, почти без да разбира какво говори, тъй като Люк я бе прегърнал и я притегляше леко към себе си.

— Срамувам се, но трябва да призная, че използвах майка си съвсем съзнателно. Колкото и силно да я обичам, рядко прекарвам дълго време с нея. Тя има апартамент в Генуа и свои приятели. Не живее с мен. Само за празненството беше в моята къща, защото сградата е голяма и можеше да побере всички гости. Вярно е, че искаше да се оженя, но тридесет и седем години от живота си съм прекарал в опити да не се обвързвам и със сигурност не бих се сгодил само за да доставя удоволствие на мама...

— Но ти каза... — Искаше да му вярва, но...

Той я притисна по-здраво в прегръдките си.

— Шшт, Париза. Слушай. Трябва да ти кажа всичко сега, преди да съм загубил куража си. Бях сразен още в първия момент, когато се хвърлих върху онази облечена в черно крадла, а може би и преди това, когато една синеока ученичка флиртуваше с мен... Не зная точно. Сигурен съм обаче, че когато те хванах в апартамента, пожелах да те видя отново. А ти започна да бърбориш нещо за изнудване... Знаех, че не аз съм изнудвачът, а Рено, управителят на казиното, който вече бе напуснал апартамента, в който дотогава живееше. Но съзрях златния си шанс и не успях да устоя на изкушението да го използвам. Затова те принудих да дойдеш с мен за няколко дни. Разбирам, че беше много подло от моя страна да те мамя така. Но едва когато бяхме вече в Италия и се опитвах да те прельстя в стаята ти, а ти се ужаси и ме нарече изнудвач, разбрах, че всъщност съм не по-малко виновен от истинския изнудвач. По време на вечерята вече бях сигурен, че те обичам и те отведох в кабинета си, за да ти го кажа, но преди да успея, бяхме започнали да спорим, а после дойде майка ми, пихме кафе и... Вече беше твърде късно... — Люк се усмихна. — На следващия ден се забавлявахме толкова добре, че нямах никакво желание да разваля всичко, като си призная измамата. Мислех, че имам много време и не исках да прибързвам, като настоявам да започнем някаква връзка така изведенъж. За съжаление не бях подготвен за начина, по който ми влияеш, и преди да успея да се овладея онази нощ в обсерваторията, двамата вече се любехме... Нито за момент не се усъмних в чувствата ти към мен, но когато стана злополуката и ти не се обади...

— Не знаех за нея! Чаках в апартамента на Мойя пет дни, но ти не се обади. Тръгнах си, защото вече трябваше да започвам училище — обясни Париза.

— Добре, добре, да не говорим повече за това, то е отдавна приключено — настоя Люк доста сурово.

— Но, Люк...

— Париза, не искам от теб да ме обикнеш изведенъж. Зная, че не можеш да отговориш на чувствата ми. Когато оставил съобщението на телефонния секретар на Мойя, мислех, че поне ще ми се обадиш.

— Какво съобщение? — попита тя. — Изобщо не съм...

— Моля те, Париза, не е нужно да търсиш извинения. Ти самата ми каза, че поддържаш връзка с Мойя. Обадих се десет дни, след като

ти замина от Италия, защото едва тогава можех да говоря. Тя сигурно ти е предала съобщението.

— О, Люк! — въздъхна тя, притискайки се до него. — Грешиш! Нито аз, нито Мойя сме получили съобщението. Тя отиде в провинцията в същия ден, в който и аз напуснах Лондон, а после замина на сватбено пътешествие. Ако бях разбрала, щях да дойда при теб незабавно!

— Господи, какъв глупак съм бил! — изстена Люк. — Бях бесен от безсърдечието ти. Лежах в болницата в Неапол и жадувах да чуя гласа ти, а после, когато вече можех да пътувам, бях толкова ядосан, задето не ми се обади, че смятах да те намеря и да ти поискам обяснение. Но майка ми се разболя. И в това видях още една възможност. Заминах за Лондон и отидох направо в апартамента на Мойя, но там от съседите разбрах, че това не е твоят адрес. Бях решен да те намеря и да те накарам да ми платиш за страданията, които ми причини...

„Каква ирония“, мислеше Париза с тъжна усмивка. Единственият момент, в който бе проявила предпазливост в Италия и бе дала на Люк телефона на Мойя, а не своя собствен, беше може би и единствената причина за страданията и на двамата...

— Съвсем случайно открих, че притежавам агенцията, която продаваше титлата ти, и не можех да повярвам на късмета си. Фамилното ти име е доста рядко срещано и след няколко дискретни въпроса бях сигурен, че това си ти. Признавам, че купих титлата, за да си отмъстя.

— А не защото майка ти жадува за положение в обществото или нещо такова?

— Да не си полудяла? Откъде ти хрумна такова нещо?

— Когато бях в Италия, Анна ми каза, че майка ти иска да се оженим, защото в мен вижда нещо като символ на добро положение в обществото.

— Глупости! Аз съм толкова богат, че парите ми дават точно такова положение в обществото, каквото искам — усмихна се Люк. — Нека да довърша. Щом те видях отново, разбрах, че те желая повече от всичко на света. Бях точно това, в което ме обвиняваш — използвах ситуацията и те манипулирах. Но го направих, защото мислех, че ще успея да те накарам да останеш с мен...

— Каза, че не съм добра в леглото... — припомни му тя, взирайки се в тъмните му очи.

— Излъгах — усмихна се той. — Освен това ти много добре го знаеш, но трябаше да намеря някаква защита срещу желанието да те любя винаги, когато те погледнеш. Трябва да те помоля да ми простиш толкова много неща, а може би никога вече няма да намеря смелост да го направя... Дадох обявата във вестника с надеждата, че това ще те накара да ме приемеш. Но когато те видях толкова хубава и безразлична, побеснях и се заклех да те накарам да ми платиш!

Чак сега Париза разбираше защо Люк ѝ се бе сторил толкова ядосан!

— Не можех да се въздържа още веднъж да не те оплета в мрежите си — продължи Люк. — Казах си, че щом една жена е изоставила първия мъж в живота си, вероятно е достатъчно користолюбива. Тогава реших да сключа сделка с теб. Реших, че така ще ти дам урок, но само се заблуждавах. Дълбоко в себе си се надявах, че след като прекараме заедно две седмици, ти няма да искаш да си отидеш...

— Никога не съм искала да те напускам... — прошепна Париза, но зает със собствените си признания, Люк не я чу.

— Когато се оженихме, мислех, че съм успял. Последната вечер се върнах в хотела в очакване на приятна вечер, която да прекараме заедно, и бях готов да ти призная любовта си. Бях уверен, че ти изпитваш към мен същите чувства. Не повярвах на очите си, когато видях онова съобщение на огледалото. Направо полудях! А на другата сутрин разбрах, че си се върнала в Хардкорт и вече беше късно да предприема каквото и да било. Трябаше да придружа майка до Италия. А ми се беше натрупала и много работа...

Париза му вярваше безрезервно! Прегърна го по-силно. Той бе прекалено горд, за да ѝ разкрива така всичките си мисли и чувства, ако не я обичаше. Стисна очи, изпълнена с любов. Той вдигна брадичката ѝ и избърса една сълза.

— Париза, има ли някаква надежда за мен? Ще се съгласиш ли да опитаме още веднъж? Прости ми и ми позволи да те даря с любов...

— Влюбих се в теб от първата ни нощ в Италия — усмихна се тя. — Но когато чаках пет дни и ти не се обади, реших, че просто си ме използвал, че за теб това е било самоекс... Знаех, че няколко дни

преди това си бил с Марго, чух да ѝ обещаваш, че ще прекарате заедно края на седмицата, а два дни по-късно ти беше с мен!

— Париза, Париза... — Придърпа я в скута си и я прегърна здраво. — Трябва да ми вярваш. Не зная какво си чула, но те уверявам, че в края на онази седмица не съм бил с Марго. След като ти си отиде, разбрах, че бившият ми управител е изнудвач и прекарах следващите няколко дни, помагайки на полицията да го залови. Не се бях виждал с Марго от няколко месеца. Връзката ни не беше сериозна. Когато идвах в Лондон, беше удобно да имам някого, с когото да прекарвам времето си. Не се гордея с това, но е така. Всъщност вече бях решил да сложа край на тази история. Ако беше слушала внимателно, сигурно щеше да чуеш, че дори не ѝ бях казал къде живея.

Едва сега Париза си спомни — Марго бе споменала, че са ѝ дали адреса му в казиното.

— Пристигнах в Лондон специално, за да оправя нещата в казиното. Апартаментът влизаше в сделката и в него живееше Рено, управителят на казиното, когото по-късно арестуваха. Ти ме завари там, защото стоях, докато той си опакова нещата и напусна. Само трябваше да изчакам Тина да ми донесе там важните документи, за които я бях помолил. Тогава се появи Марго. Признавам, че купих за нея гривна от „Картие“ в деня, преди двамата с теб да отидем за пръстена, но тя беше прощален подарък. Не е нещо, за което заслужавам похвала, но преди да срещна теб, жените в моя живот очакваха подобни подаръци. Изобщо не се видях с Марго, ала тя непрекъснато ми се обаждаше. Изпратих ѝ гривната със специален куриер заедно с бележка, в която ясно ѝ давах да разбере, че обичам теб и нямам намерение да се виждам с нея.

— Платил си ѝ, за да те остави на мира... — не можеше да повярва Париза.

Та нали в деня след празненството Анна я беше предупредила, че макар да е получила пръстена, и Париза ще получи гривна — като всички останали любовници на Люк.

— По същия начин си платил и на Анна, нали?

— О, господи! — простена Люк. — Говориш сякаш съм чудовище, Париза, но предполагам, че до известна степен имаш право. Просто никога не съм се замислял за това. Подарък за сбогом беше нещо обичайно в отношенията ми с жените, преди да те срещна.

Тя обви изящните си ръце около врата му и го целуна.

— Дори и не мисли да купуваш гривна на мен — прошепна тихо.
Нежността в целувката им бързо отстъпи място на страстта.

— Прельстването на мъже влиза ли в това, на което учиш скаутите, или винаги си импулсивна? — подразни я той, като наведе глава към лицето ѝ.

— Не съм импулсивна — отрече тя бързо.

Люк се изсмя високо.

— За Бога, Париза! Нима още не си разбрала? Ти си точно такава авантюристка, както и прадедите ти. Именно на това разчитах през цялото време!

— Не мисля, че думите ти ми харесват особено.

Люк се усмихна.

— В събота и неделя си гребала по реката — опасно е, скъпа. Но от друга страна, когато беше на четиринацет години, ти се облече така, че да ме прельстиш. — Усмивката му стана по-широва. — Изкачи се по пожарната стълба и влезе в чужд апартамент заради приятелката си. Замина за Италия с мъж, когото почти не познаваше и когото смяташе за мошеник. Продаде титлата си, без дори да се замислиш...

— Е, добре, може и да съм съвсем мъничко безразсъдна — призна тя. — Но все пак имам чувство за отговорност. Работя. О! — Изведнъж се сети, че не може да замине с Люк. Имаше задължения...

— Трябва да живея тук, Люк, и обичам професията си на учител по физкултура.

— Зная, Париза, и ще съобразя с това. Не се тревожи — всичко съм уредил. Ще живея тук. За бога! Има достатъчно място, а и в прословутия устав на фонда не се казва нищо против това господарят на къщата да има кабинет с компютър. Що се отнася до работата ти, никога не бих настоявал да напуснеш, но искам да пътуваш с мен. Можеш да работиш на хонорар. Да основеш свой собствен фитнес център или да станеш треньор. Щом ме обичаш, нищо друго не ме интересува!

Беше зашеметена, че е помислил за всичко, но оставаше още един въпрос, който трябваше да зададе:

— Не мислиш, че съм користолюбива, нали, Люк?

— Усещах, че ме мразеше, когато се съгласи да се омъжиш за мен, но зная също, че го направи най-вече заради Ди迪 и Джо. Не за

пари.

Той наистина я разбираше прекалено добре!

— Значи съм импулсивна — призна тя накрая. — И ти искаш да пътувам с теб. — Прокара пръсти по гърдите му. Имаха да си кажат много неща, а животът беше пред тях.

Точно сега обаче Париза искаше нещо друго...

— О, да, Париза, не спирай. Тази твоя импулсивност ми допада, направо я обожавам! — Люк легна до нея. — Ще останеш ли с мен, Париза? Кажи ми! Обещай, че ще бъдеш моя съпруга завинаги!

Сърцето ѝ преливаше от любов към този мъж, който само с няколко думи разкриваше цялата си уязвимост. Тя вдигна блестящите си от щастие очи към него и прошепна:

— Обичам те, Люк! — И го целуна страстно, но не успя да се въздържи да не добави: — Не съм сигурна обаче дали искам да имам владетел и господар...

— Все още не си разбрала нищо, Париза. Ако можех, бих ти подарил целия свят! Аз те обичам и не съм тиранин.

— И чувам това от „господаря на страстта“ — пошегува се тя, като го наблюдаваше внимателно, но не откри в очите му нищо, което да ѝ покаже, че думите му напомнят нещо. Той само се усмихна от удоволствие.

— Надявам се винаги да бъда господар, но господар на твоята страсть, моя любима, импулсивна съпруго!

Издание:

Джаклин Беърд. Господарят на страстта
ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-110-206-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.